

## ผลกระทบทางเศรษฐกิจของหัตถอุตสาหกรรม ที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

ในบทนี้จะศึกษาและอธิบายการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมและคนงานที่ตั้งอยู่และทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ ตลอดจนชาวเมืองและชาวชนบทในกลุ่มอำเภอต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ที่สุ่มเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรเป้าหมาย ข้อมูลการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมประกอบด้วยข้อมูลปริมาณการใช้จ่ายในการจ้างแรงงาน การซื้อวัตถุดิบ การขนส่งวัตถุดิบ ค่าสาธารณูปโภคต่างๆ เช่น ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า และค่าใช้จ่ายประเภทอื่นๆ ที่กิจการอาจจะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้น โดยการศึกษานี้จะพิจารณาเป็นสัดส่วนร้อยละของปริมาณการใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ศึกษาเพื่อให้ทราบถึงลักษณะและระดับความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันของอุตสาหกรรมที่ดำเนินกิจการในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่กับพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ สำหรับการศึกษาการใช้จ่ายของคนงาน ชาวเมืองและชาวบ้านชนบท ประกอบด้วย ปริมาณการใช้จ่ายในการบริโภคสินค้าและบริการที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เช่น การใช้จ่ายเพื่ออาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย การเดินทาง ค่าน้ำ ค่าไฟ การศึกษา ค่ารักษาพยาบาล การพักผ่อนหย่อนใจ เป็นต้น โดยการศึกษานี้จะพิจารณาเป็นสัดส่วนร้อยละของปริมาณการใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ศึกษา เพื่อให้ทราบถึงระดับความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันระหว่างประชาชนที่อาศัยในกลุ่มอำเภอต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่กับพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบท

หลังจากนั้นจะนำความสัมพันธ์ดังกล่าวที่แสดงในรูปของสัดส่วนร้อยละมาคำนวณหาจำนวนเงินหรือรายได้ที่เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ โดยใช้วิธีการตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 เพื่อให้ทราบถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมต่อไป

## 5.1 การใช้จ่ายของกลุ่มตัวอย่าง

### 5.1.1 การใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรม

การศึกษาในส่วนนี้จะกล่าวถึงการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมที่ดำเนินกิจการในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมบริเวณพื้นที่อำเภอเมืองและอำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 30 ตัวอย่าง ในหัตถอุตสาหกรรม 6 ประเภทได้แก่ หัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา หัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา และหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ โดยจะทำการศึกษาข้อมูลการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ภายในระยะเวลา 1 เดือน ที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งการใช้จ่ายที่เกิดขึ้นนั้นจะแสดงถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่กับภูมิภาคอื่นๆ ของประเทศ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนพัฒนาภาคต่อไป

รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ มีดังต่อไปนี้

#### 1) หัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก

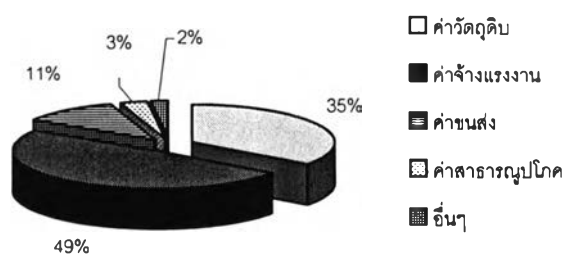
ตาราง 5.1 แสดงค่าใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก

ประเภท	สัดส่วน	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	กทม.	ภาคตะวันออกเฉียง เหนือ	ภาค ตะวันออก	ภาค ใต้	ตปท.
ค่าวัตถุดิบ	35.02	0.03				0.29	0.51	0.01	0.09	0.07		
ค่าจ้างแรงงาน	48.75	0.52	0.11	0.29	0.07							
ค่าขนส่ง	11.28	0.02	0.01			0.13	0.25	0.10	0.22	0.20	0.01	0.04
ค่าสาธารณูปโภค อื่นๆ	2.99 1.95	1.00 0.87					0.03	0.10				
รวม	100.00											

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

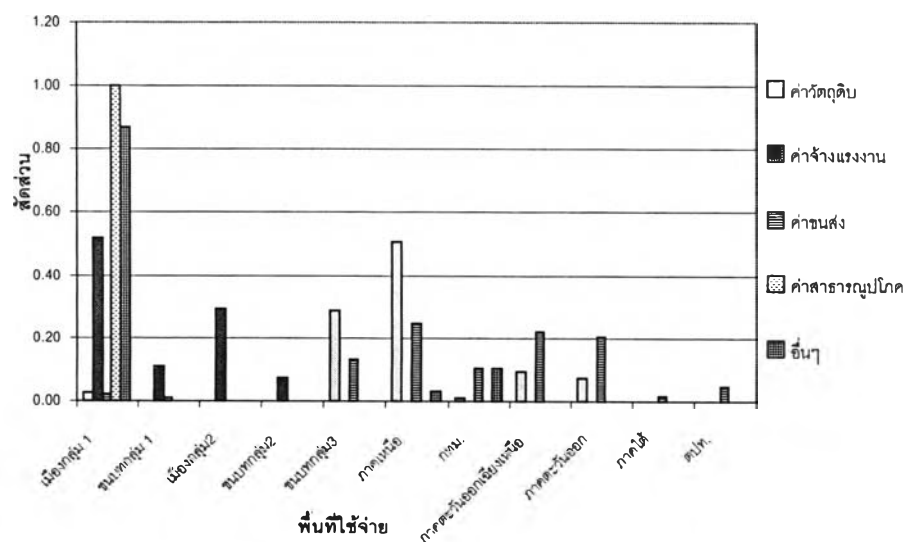
รายจ่ายที่สำคัญของหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก ได้แก่ รายจ่ายในการจ้างแรงงานในรูปของเงินเดือนค่าจ้าง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 48.75 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่ รายจ่ายในการซื้อวัตถุดิบ รายจ่ายเพื่อการขนส่ง ค่าสาธารณูปโภค และค่าใช้จ่ายอื่นๆ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 35.02 , 11.28 , 2.99 และ 1.95 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

แผนภูมิ 5.1 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก ที่ดำเนินกิจการในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม



ที่มา : จากตาราง 5.1

แผนภูมิ 5.2 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก  
ในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.1

การใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้าง ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 52 จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ได้แก่บริเวณพื้นที่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และในเขตเทศบาลตำบลสันกำแพง เทศบาลตำบลตันเปา อำเภอสันกำแพง รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 29 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมด ที่เหลือค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นบริเวณนอกเขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด ที่มีพื้นที่ติดต่อกับอำเภอสันกำแพง โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 11 และ 7 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมดตามลำดับ

การใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบของหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก ส่วนใหญ่ค่าจ้างจะเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือถึงร้อยละ 51 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด โดยวัตถุดิบประเภทไม้ จะมาจากจังหวัดลำพูน เชียงราย ลำปาง และจังหวัดตาก เป็นส่วนใหญ่ รองลงมาค่าจ้างจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ได้แก่ อำเภอเชียงดาว พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียง

เหนือได้แก่ จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดเลย ที่นำเข้ามามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดสระแก้ว ที่นำเข้ามามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนกัมพูชา โดยมีสัดส่วนร้อยละ 29 , 9 และ 7 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุประสงค์ทั้งหมดตามลำดับ สำหรับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่จะเป็นค่าใช้จ่ายในการซื้อวัตถุประสงค์ประเภทตกแต่ง เช่น สี ทองคำเปลว กระจกสี กาว ทินเนอร์ เป็นต้น ซึ่งมีเพียงร้อยละ 1 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุประสงค์ทั้งหมด เท่านั้น เนื่องจากปัจจุบันวัตถุประสงค์ดังกล่าวจะหาซื้อได้จากพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ โดยค่าใช้จ่ายในการซื้อวัตถุประสงค์ประเภทตกแต่งที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะมีสัดส่วนร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุประสงค์ทั้งหมด

การใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะเป็นการใช้จ่ายเพื่อขนส่งไม้จากพื้นที่ต่างๆ ซึ่งจะใช้การขนส่งทางบกโดยรถยนต์บรรทุกเป็นหลัก โดยส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นบริเวณเขตชายแดนในพื้นที่ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันออก ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นสัดส่วนในแต่ละพื้นที่ร้อยละ 25 , 22 และ 20 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด ตามลำดับ สำหรับการใช้จ่ายเพื่อการขนส่งที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ จะเป็นการขนส่งเพื่อนำผลผลิตไปจำหน่ายยังประเทศยุโรป เช่น ฝรั่งเศส อิตาลี และ ประเทศญี่ปุ่น ฮองกง เป็นต้น ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 4 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด ซึ่งการขนส่งไปขายยังต่างประเทศนั้นจะใช้การขนส่งทางเครื่องบินเป็นหลัก และสำหรับการใช้จ่ายเพื่อการขนส่งที่เกิดขึ้นในภาคใต้ก็เป็นการขนส่งเพื่อนำผลผลิตไปจำหน่ายเช่นเดียวกัน ซึ่งพื้นที่ที่นำไปจำหน่ายได้แก่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดสงขลา ซึ่งมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 1 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด และการขนส่งจะใช้รถยนต์บรรทุกและรถไฟเป็นหลัก

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ และการใช้จ่ายอื่นๆ จะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเป็นส่วนใหญ่เช่นเดียวกัน โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 87 ของค่าใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งหมด

โดยสรุปค่าใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลักตัวอย่าง จะมีค่าใช้จ่ายทั้งหมดประมาณเดือนละ 13,562,276 บาท และเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่กับการใช้จ่ายแต่ละประเภท พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านวัตถุประสงค์ และค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะมีการใช้จ่ายกระจายเกือบทุกพื้นที่ทั่วประเทศและในต่างประเทศบางส่วน สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการจ้างแรงงาน พบว่า จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่โดยเฉพาะในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่

เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอดังกล่าวเท่านั้น

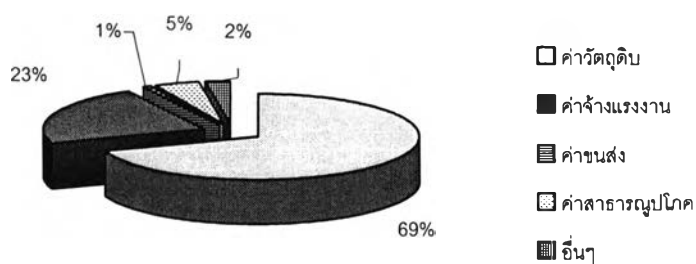
## 2) หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน

ตาราง 5.2 แสดงค่าใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน

ประเภท	สัดส่วน	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	กทม.
ค่าวัตถุดิบ	69.72	0.03						0.97
ค่าจ้างแรงงาน	22.53	0.49	0.30	0.07	0.10	0.02	0.02	
ค่าขนส่ง	0.74	0.12						0.88
ค่าสาธารณูปโภค	4.54	1.00						
อื่นๆ	2.47	1.00						
รวม	100.00							

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

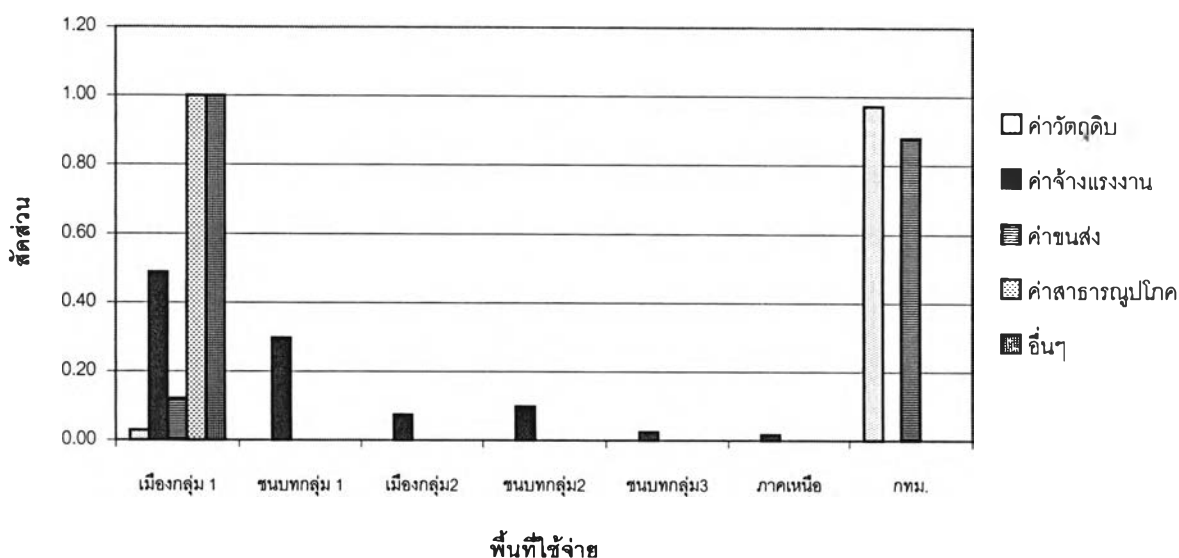
แผนภูมิ 5.3 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน  
ที่ดำเนินกิจการในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม



ที่มา : จากตาราง 5.2

รายจ่ายที่สำคัญของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน ได้แก่ รายจ่ายในการซื้อวัตถุดิบ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 69.72 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่ รายจ่ายในการจ้างแรงงานในรูปของเงินเดือนค่าจ้าง รายจ่ายค่าสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายอื่นๆ และรายจ่ายเพื่อการขนส่ง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 22.53 , 4.54, 2.47 และ 0.74 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

แผนภูมิ 5.4 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน ในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.2

วัตถุดิบที่สำคัญในกระบวนการผลิตของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน ได้แก่ เนื้อเงิน และสารเคมี ส่วนใหญ่การใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน จะเกิดขึ้นในกรุงเทพมหานครถึงร้อยละ 97 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม โดยมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด ซึ่งวัตถุดิบที่มีอยู่ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเชื้อเพลิง เช่น ถ่าน แก๊ส และวัตถุดิบที่ใช้ในกระบวนการผลิตอื่นๆ เช่น ยางไม้ ชัน น้ำกรด เป็นต้น รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องมือในการผลิต เช่น ค้อน สิ่ว เป็นต้น

การใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้าง จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 49 ได้แก่บริเวณพื้นที่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบล

ข้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และในเขตเทศบาลตำบลสันกำแพง เทศบาลตำบลต้นเปา อำเภอสันกำแพง รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ได้แก่ บริเวณนอกเขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด ที่มีพื้นที่ติดต่อกับแหล่งงานในอำเภอสันกำแพง และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด เทศบาลตำบลแมริม อำเภอแมริม และเทศบาลตำบลหางดง อำเภอหางดง โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 30 , 10 และ 7 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมดตามลำดับ ที่เหลือค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ได้แก่ อำเภอจอมทอง อำเภอพร้าว และพื้นที่ภาคเหนือ ได้แก่ จังหวัดลำปาง จังหวัดเชียงราย ในสัดส่วนที่เท่าๆกัน คิดเป็นสัดส่วนในร้อยละ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมด

ค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค และการใช้จ่ายอื่นๆ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่

สำหรับการใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะเป็นการใช้จ่ายเพื่อขนส่งวัตถุดิบ คือ เนื้อเงิน โดยใช้การขนส่งทางบกโดยรถยนต์ และทางอากาศ โดยส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร และพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนในแต่ละพื้นที่ร้อยละ 88 และ 12 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด ตามลำดับ

โดยสรุปค่าใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงินตัวอย่าง จะมีค่าใช้จ่ายทั้งหมดประมาณเดือนละ 4,008,100 บาท และเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่กับการใช้จ่ายแต่ละประเภท พบว่า ค่าใช้จ่ายเพื่อการจ้างแรงจะมีการใช้จ่ายกระจายเกือบทุกพื้นที่ในจังหวัดเชียงใหม่ และพื้นที่ภาคเหนือ สำหรับค่าใช้จ่ายด้านวัตถุดิบ และค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่โดยเฉพาะในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และกรุงเทพมหานครเท่านั้น



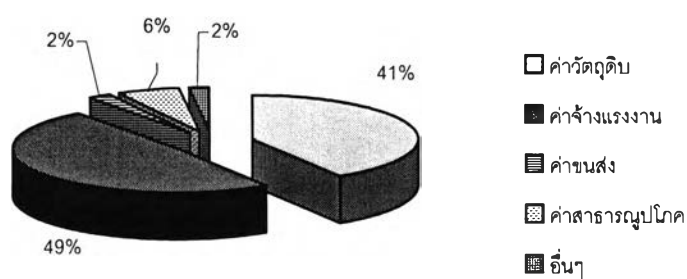
### 3) หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน

ตาราง 5.3 แสดงค่าใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน

ประเภท	สัดส่วน	เมือง		ชนบท		กทม.	ตปท.	ภาคเหนือ
		กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2			
ค่าวัตถุดิบ	41.22	0.52	0.21	0.08	0.10	0.03	0.06	
ค่าจ้างแรงงาน	48.54	0.62	0.20	0.10	0.08			
ค่าขนส่ง	2.22	0.73				0.14	0.04	0.08
ค่าสาธารณูปโภค	6.14	1.00						
อื่นๆ	1.89	1.00						
รวม	100.00							

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

แผนภูมิ 5.5 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน  
ที่ดำเนินกิจการในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

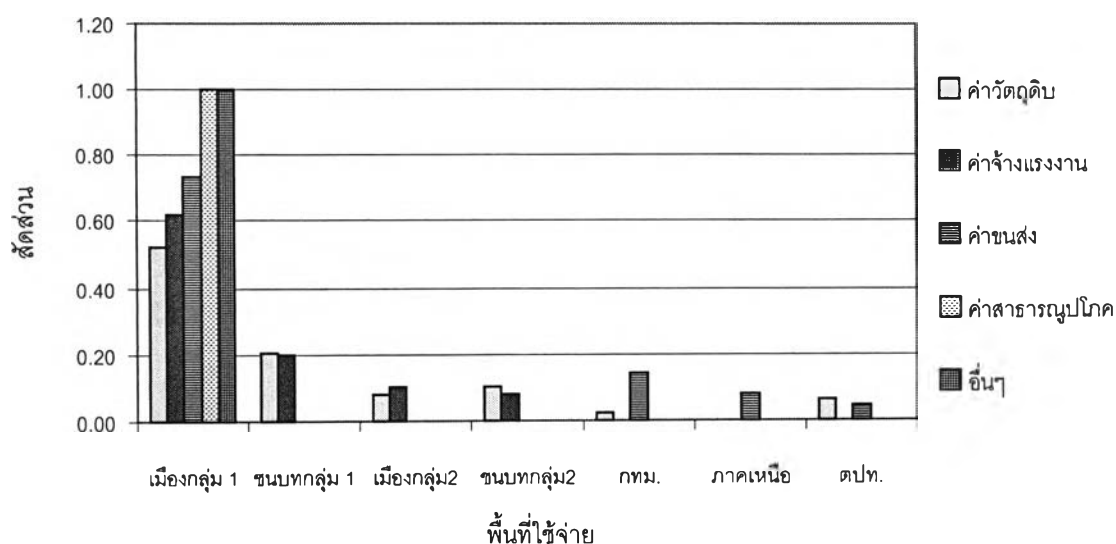


ที่มา : จากตาราง 5.3

รายจ่ายที่สำคัญของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน ได้แก่ รายจ่ายในการจ้างแรงงานในรูปของเงินเดือนค่าจ้าง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 48.54 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่ รายจ่ายในการซื้อวัตถุดิบ รายจ่ายค่าสาธารณูปโภค รายจ่ายเพื่อการขนส่ง และค่าใช้จ่ายอื่นๆ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 41.22 , 6.14 , 2.22 และ 1.89 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

การใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้าง จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 62 ส่วนใหญ่จะใช้จ่ายในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เขตเทศบาลตำบลสันกำแพง และเทศบาลตำบลต้นเปา อำเภอสันกำแพง รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ได้แก่ บริเวณนอกเขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด ที่มีพื้นที่ติดต่อกับแหล่งงานในอำเภอสันกำแพง โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 20 , 10 และ 8 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมดตามลำดับ

แผนภูมิ 5.6 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน ในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.3

การใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน ส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมถึงร้อยละ 52 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด โดยวัตถุดิบส่วนใหญ่จะเป็นประเภทไม้ เช่น ไม้เนื้ออ่อน ไม้ไผ่ ไม้อัด เป็นต้น รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศพม่า และกรุงเทพมหานคร โดยมีสัดส่วนร้อยละ 21 , 10 , 6 และ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมดตามลำดับ สำหรับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในต่างประเทศจะเป็นการใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบประเภทยางรัก ส่วนค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานครจะเป็นค่าใช้จ่ายในการซื้อวัตถุดิบประเภทตกแต่ง เช่น สี เป็นต้น

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค และการใช้จ่ายอื่นๆ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่

การใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะเป็นการขนส่งทางรถยนต์โดยส่วนใหญ่ ค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 73 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด และเป็นการขนส่งวัตถุดิบเป็นสำคัญ สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งที่เกิดในบริเวณพื้นที่อื่นๆ เช่น ภาคเหนือได้แก่ จังหวัดเชียงรายและจังหวัดลำปาง ต่างประเทศได้แก่ ประเทศอังกฤษ , เนเธอร์แลนด์ , สหรัฐอเมริกา , ญี่ปุ่น และเบลเยียมนั้น ส่วนมากจะเป็นการขนส่งผลิตภัณฑ์เพื่อส่งไปขายต่อ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 8 และ 4 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมดตามลำดับ

โดยสรุปค่าใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงินตัวอย่าง จะมีค่าใช้จ่ายทั้งหมดประมาณเดือนละ 1,001,862 บาท และเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่กับการใช้จ่ายแต่ละประเภท พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านวัตถุดิบ และค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะมีการใช้จ่ายกระจายเกือบทุกพื้นที่และในต่างประเทศบางส่วน สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการจ้างแรงงาน จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่โดยเฉพาะในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และอำเภอที่มีพื้นที่ติดกับอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเท่านั้น

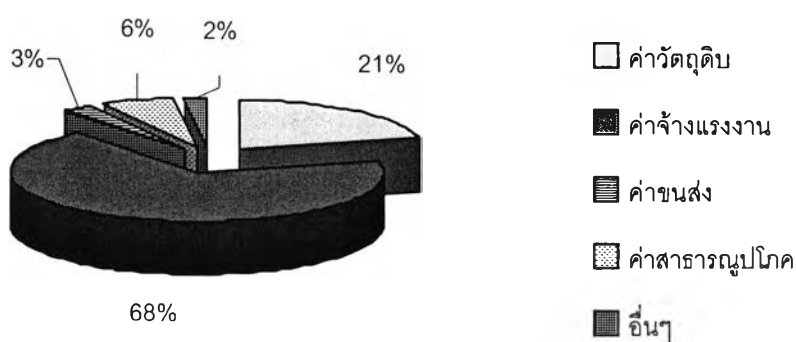
## 4) หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา

ตาราง 5.4 แสดงค่าใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา

ประเภท	สัดส่วน	เมือง	ชนบท	เมือง	ชนบท	เมือง	ภาคเหนือ	กทม.	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
		กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3			
ค่าวัตถุดิบ	20.81	0.10				0.36	0.44	0.09	
ค่าจ้างแรงงาน	68.00	0.59	0.19	0.08	0.11		0.03		
ค่าขนส่ง	2.80	0.72				0.04	0.10	0.12	0.02
ค่าสาธารณูปโภค	6.35	1.00							
อื่นๆ	2.05	1.00							
รวม	100.00								

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

แผนภูมิ 5.7 แสดงสัดส่วนค่าใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผาที่ดำเนินกิจการในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

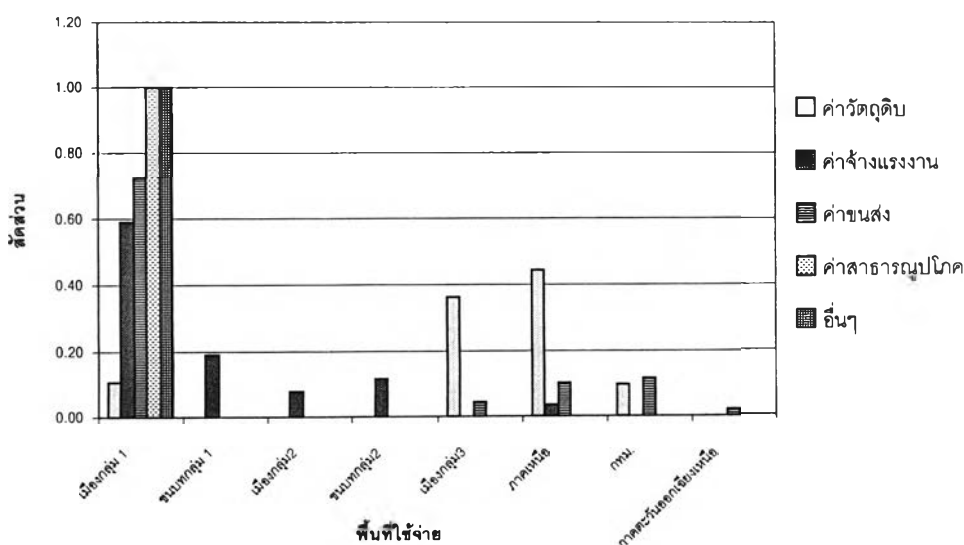


ที่มา : จากตาราง 5.4

รายการที่สำคัญของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา ได้แก่ รายการในการจ้างแรงงานในรูปของเงินเดือนค่าจ้าง คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 68.00 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่ รายการในการซื้อวัตถุดิบ รายการค่าสาธารณูปโภค รายการเพื่อการขนส่ง และค่าใช้จ่ายอื่นๆ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 20.81 , 6.35 , 2.80 และ 2.05 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

การใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้าง จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 59 ส่วนใหญ่จะใช้จ่ายในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เขตเทศบาลตำบลสันกำแพง และเทศบาลตำบลดั้นเปา อำเภอสันกำแพง รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ได้แก่ บริเวณนอกเขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด ที่มีพื้นที่ติดต่อกับแหล่งงานในอำเภอสันกำแพง และนอกเขตเทศบาลตำบลแมริม อำเภอแมริม ที่มีพื้นที่ติดต่อกับแหล่งงานในอำเภอเมืองเชียงใหม่ พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด และอำเภอสารภี และพื้นที่ภาคเหนือ ได้แก่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 19 , 11 , 8 และ 5 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมดตามลำดับ

แผนภูมิ 5.8 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผาในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.4

การใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา ส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือ ได้แก่ จังหวัดลำปาง โดยคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 44 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด วัตถุดิบส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบที่ใช้ทำเนื้อผลิตภัณฑ์ ได้แก่ ดินขาวและดินเหนียวหรือดินดำ (Ball Clay) และปูน เป็นต้น รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 ได้แก่ อำเภอฝาง อำเภอแม่แตง อำเภอเชียงดาว ซึ่งนอกจากวัตถุดิบที่สำคัญอย่างเช่น ดินดำ และดินขาวแล้วยังจะใช้วัตถุดิบประเภทที่นำมาทำน้ำยาเคลือบ ได้แก่ ชี้เถ้าไม้ก่อก ชี้เถ้าไม้รอกฟ้า และดินหนานา เป็นต้น โดยค่าใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 36 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด สำหรับการใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และกรุงเทพมหานคร นั้นส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบประเภทที่ใช้ทำสี ซึ่งประกอบด้วยสารเคมีประเภทออกไซด์ต่างๆ อีกทั้งยังมีประเภทหินและแร่ได้แก่ เฟลสปาร์ หินควอตซ์ หินปูน ททรายทะเล ททรายแก้วบด เป็นต้น โดยค่าใช้จ่ายของทั้ง 2 พื้นที่จะมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือคิดเป็นสัดส่วนแยกตามพื้นที่ร้อยละ 10 และ 9 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมดตามลำดับ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค และการใช้จ่ายอื่นๆ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่

การใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง ส่วนใหญ่จะเป็นการขนส่งทางรถยนต์ โดยค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 72 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ภาคเหนือ และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 โดยคิดเป็นสัดส่วนแยกตามพื้นที่ร้อยละ 12 , 10 และ 4 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมดตามลำดับ และการใช้จ่ายเพื่อการขนส่งในพื้นที่ดังกล่าวจะเป็นค่าใช้จ่ายในการขนส่งวัตถุดิบเป็นสำคัญ สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งที่เกิดในบริเวณพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดหนองคาย ส่วนมากจะเป็นการขนส่งผลิตภัณฑ์เพื่อส่งไปขายต่อ โดยคิดเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมดเท่านั้น

โดยสรุปค่าใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผาตัวอย่าง จะมีค่าใช้จ่ายทั้งหมดประมาณเดือนละ 1,520,550 บาท และเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่กับการใช้จ่ายแต่ละประเภท พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านวัตถุดิบ และค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะมีการใช้จ่ายกระจายเกือบทุกพื้นที่ในจังหวัดเชียงใหม่ ภาคเหนือ กรุงเทพมหานคร และต่างประเทศสำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการจ้างแรงงาน จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่โดยเฉพาะในอำเภอที่เป็น

แหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และอำเภอที่มีพื้นที่ติดกับอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม รวมทั้งมีการกระจายไปในพื้นที่ภาคเหนือด้วย

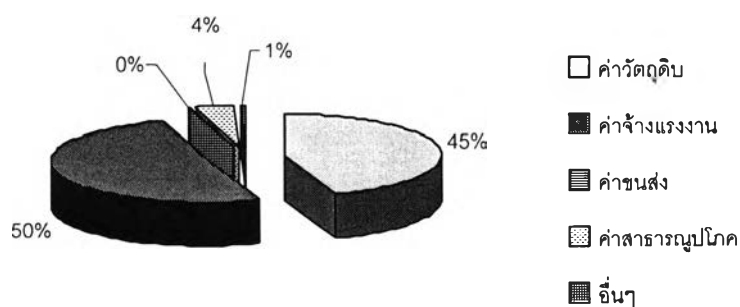
#### 5) หัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา

ตาราง 5.5 แสดงค่าใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา

ประเภท	สัดส่วน	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	ภาค เหนือ	กทม.
ค่าวัตถุดิบ	44.80	0.30	0.05	0.24		0.28	0.12
ค่าจ้างแรงงาน	50.54	0.40	0.19	0.31	0.10		
ค่าขนส่ง	0.24	0.76		0.03		0.10	0.11
ค่าสาธารณูปโภค	3.78	1.00					
อื่นๆ	0.65	1.00					
รวม	100.00						

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

แผนภูมิ 5.9 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา  
ที่ดำเนินกิจการในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

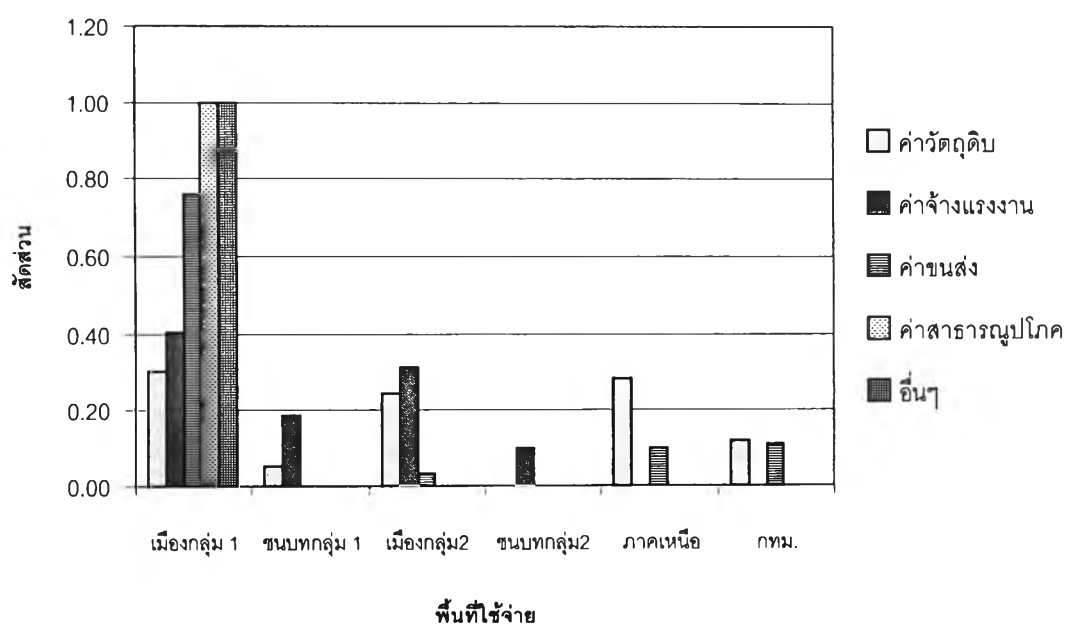


ที่มา : จากตาราง 5.5

รายจ่ายที่สำคัญของหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษได้แก่ รายจ่ายในการจ้างแรงงานในรูปของเงินเดือนค่าจ้าง คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 50.54 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่ รายจ่ายในการซื้อวัตถุดิบ รายจ่ายค่าสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายอื่นๆ และรายจ่ายเพื่อการขนส่ง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 44.80 , 3.78 , 0.65 และ 0.24 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

การใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้าง จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 40 ส่วนใหญ่จะใช้จ่ายในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เขตเทศบาลตำบลสันกำแพง และเทศบาลตำบลดั้นเปา อำเภอสันกำแพง รองลงมามีค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ได้แก่ บริเวณนอกเขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด ที่มีพื้นที่ติดต่อกับแหล่งงานในอำเภอสันกำแพง โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 31 , 19 และ 10 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมดตามลำดับ

แผนภูมิ 5.10 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษ ในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.5



การใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบของหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษ ส่วนใหญ่ค่า  
 ใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 30 ของค่า  
 ใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด วัตถุดิบส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบประเภทปอสา ไม้โมกซ์ และสี รองลง  
 มาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในภาคเหนือ ได้แก่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดแพร่และจังหวัดน่านวัตถุดิบ  
 ส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบประเภทไม้ไผ่ ปอสา โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 28 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบ  
 ทั้งหมด และค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ได้แก่ อำเภอแม่อน โดยคิด  
 เป็นสัดส่วนร้อยละ 24 โดยมีวัตถุดิบที่สำคัญคือ ไม้ไผ่ สำหรับการใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบที่เกิดขึ้นใน  
 กรุงเทพมหานคร และพื้นที่ชนบทของแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบประเภท  
 ผ้าใบซึ่งนำมาใช้ทำร่ม และวัตถุดิบประเภทที่ใช้ทำสี โดยค่าใช้จ่ายของทั้ง 2 พื้นที่คิดเป็นสัดส่วน  
 แยกตามพื้นที่ร้อยละ 12 และ 5 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมดตามลำดับ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค และการใช้จ่ายอื่นๆ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิด  
 ขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่

การใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง ส่วนใหญ่จะเป็นการขนส่งทางรถยนต์ โดยค่าใช้จ่าย  
 เพื่อการขนส่งจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ  
 76 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ภาค  
 เหนือ และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยคิดเป็นสัดส่วนแยกตามพื้นที่ร้อยละ 11 , 10 และ 3  
 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมดตามลำดับ และการใช้จ่ายเพื่อการขนส่งในพื้นที่ดังกล่าวจะ  
 เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งวัตถุดิบเป็นสำคัญ

โดยสรุปค่าใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษตัวอย่าง จะมีค่าใช้  
 จ่ายทั้งหมดประมาณเดือนละ 1,924,011 บาท และเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่กับ  
 การใช้จ่ายแต่ละประเภท พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านวัตถุดิบ และค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะมีการใช้  
 จ่ายกระจายเกือบทุกพื้นที่ในจังหวัดเชียงใหม่ ภาคเหนือ และกรุงเทพมหานคร ค่าใช้จ่ายเพื่อการ  
 จ้างแรงงาน จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่โดยเฉพาะในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม  
 และอำเภอที่มีพื้นที่ติดกับอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

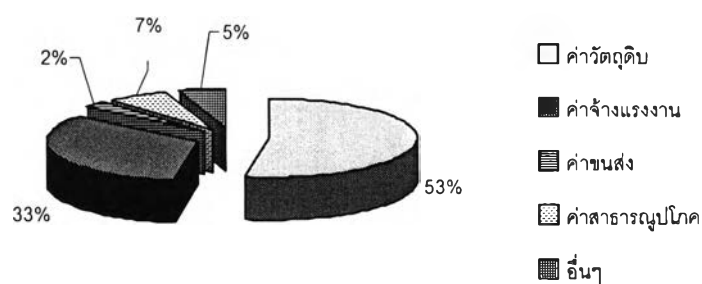
## 6) หัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ

ตาราง 5.6 แสดงค่าใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ

ประเภท	สัดส่วน	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	เมือง กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	กทม.	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ค่าวัตถุดิบ	52.52	0.15	0.07	0.04		0.25	0.28	0.16	0.06
ค่าจ้างแรงงาน	33.39	0.49	0.16	0.26	0.10				
ค่าขนส่ง	2.48	0.56				0.08		0.22	0.15
ค่าสาธารณูปโภค	6.70	1.00							
อื่นๆ	4.91	1.00							
รวม	100.00								

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

แผนภูมิ 5.11 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอที่ดำเนินกิจการในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

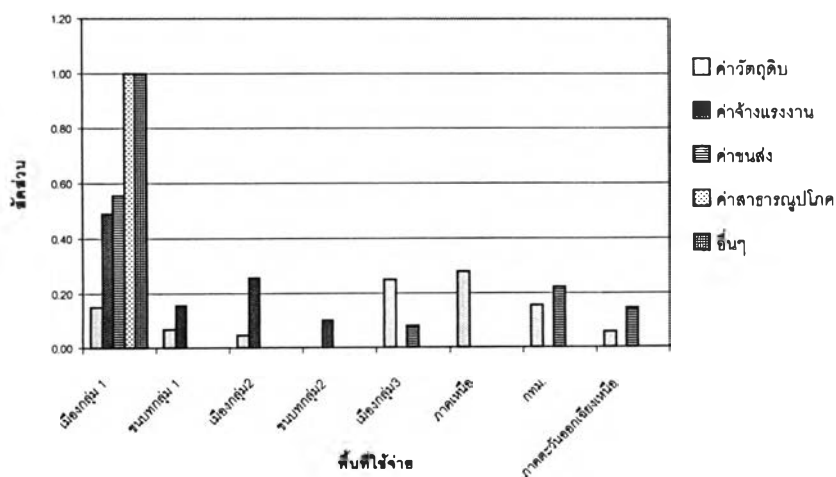


ที่มา : จากตาราง 5.6

รายจ่ายที่สำคัญของหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอได้แก่ รายจ่ายในการซื้อวัตถุดิบ คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 52.52 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่ รายจ่ายในการจ้างแรงงานในรูปของเงินเดือนค่าจ้าง รายจ่ายค่าสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายอื่นๆ และรายจ่ายเพื่อการขนส่ง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 33.39 , 6.70, 4.91 และ 2.48 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

การใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบของหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ ส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในภาคเหนือ ได้แก่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดลำพูน จังหวัดลำปาง และจังหวัดแพร่โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 28 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด วัตถุดิบส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบประเภทผ้าผืนที่ทอขึ้นเองภายในครัวเรือน ซึ่งจะใช้เส้นไหม และฝ้าย ในการทำผืนผ้า รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 ได้แก่ อำเภอฮอด และอำเภอจอมทอง วัตถุดิบส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบประเภทผ้าผืนเช่นเดียวกัน โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 25 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด สำหรับการใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร และพื้นที่เมืองของแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมนั้น จะมีค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ใกล้เคียงกันโดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 16 และ 15 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมดตามลำดับ มีวัตถุดิบที่สำคัญคือ สารเคมี สีย้อม กระจกม ด้าย ผ้าลูกไม้และของตกแต่งต่างๆ และการใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบที่เกิดขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดอุบลราชธานี มีค่าใช้จ่ายคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด โดยวัตถุดิบส่วนใหญ่ก็จะเป็นประเภทผ้าผืนที่ทอจากเส้นไหมและฝ้าย

แผนภูมิ 5.12 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ ในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.6

การใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้าง จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 49 ส่วนใหญ่จะใช้จ่ายในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เขตเทศบาลตำบลสันกำแพง และเทศบาลตำบลตันเปา อำเภอสันกำแพง รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด เขตเทศบาลตำบลแมริม อำเภอแมริม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ได้แก่ บริเวณนอกเขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด ที่มีพื้นที่ติดต่อกับแหล่งงานในอำเภอสันกำแพง โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 26 , 16 และ 10 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมดตามลำดับ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค และการใช้จ่ายอื่นๆ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่

การใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง ส่วนใหญ่จะเป็นการขนส่งทางรถยนต์ โดยค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 56 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 โดยคิดเป็นสัดส่วนแยกตามพื้นที่ร้อยละ 22 , 15 และ 8 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมดตามลำดับ และการใช้จ่ายเพื่อการขนส่งในพื้นที่ดังกล่าวจะเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งวัตถุประสงค์เป็นสำคัญ

โดยสรุปค่าใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอตัวอย่าง จะมีค่าใช้จ่ายทั้งหมดประมาณเดือนละ 9,018,911 บาท และเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่กับการใช้จ่ายแต่ละประเภท พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านวัตถุประสงค์ และค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะมีการใช้จ่ายกระจายเกือบทุกพื้นที่ในจังหวัดเชียงใหม่ ภาคเหนือ กรุงเทพมหานคร และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการจ้างแรงงาน จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่โดยเฉพาะในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และอำเภอที่มีพื้นที่ติดกับอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

### 7) การใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมทุกประเภท

ในส่วนนี้จะพิจารณาการใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมตัวอย่างทุกประเภทที่ดำเนินกิจการในพื้นที่อำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ได้แก่ อำเภอเมือง และอำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ จากข้อมูลการใช้จ่ายของโรงงานตัวอย่าง 30 ตัวอย่าง ดังรายละเอียดการใช้จ่ายดังต่อไปนี้

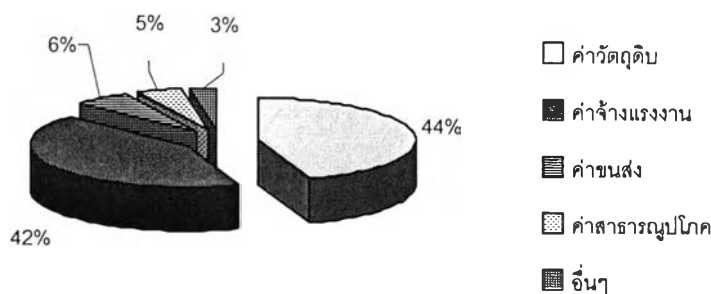
ตาราง 5.7 แสดงการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมทุกประเภทในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

ประเภท	สัดส่วน	เมือง	ชนบท	เมือง	ชนบท	เมือง	ชนบท	ภาคเหนือ	ภาค	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ตปท
		กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 3			เจียงเหนือ	ตะวันออก		
ค่าวัตถุดิบ	44.70	0.10	0.03	0.03		0.09	0.10	0.31	0.26	0.05	0.02		0.01
ค่าจ้างแรงงาน	41.95	0.51	0.15	0.25	0.09								
ค่าขนส่ง	5.97	0.11	0.01			0.01	0.11	0.21	0.13	0.20	0.17	0.01	0.04
ค่าสาธารณูปโภค	4.58	1.00											
อื่นๆ	2.80	0.96						0.01	0.03				
รวม	100.00												

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

รายจ่ายที่สำคัญของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมที่ดำเนินกิจการในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ทั้ง 6 ประเภทได้แก่ รายจ่ายในการซื้อวัตถุดิบ คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 44.70 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่ รายจ่ายในการจ้างแรงงานในรูปของเงินเดือนค่าจ้าง รายจ่ายเพื่อการขนส่ง รายจ่ายค่าสาธารณูปโภค และค่าใช้จ่ายอื่นๆ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 41.95 , 5.97, 4.58 และ 2.80 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

แผนภูมิ 5.13 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมทุกประเภท  
ที่ดำเนินกิจการในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม



ที่มา : จากตาราง 5.7

ถ้าพิจารณาพื้นที่การใช้จ่ายระดับจังหวัดและระดับภาคจะพบว่า การใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบของหัตถอุตสาหกรรมทุกประเภทจะเกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 35 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด โดยมีการใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบแยกตามพื้นที่ต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ได้แก่ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และ พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ซึ่งมีสัดส่วนการใช้จ่ายที่เท่ากันคือร้อยละ 10 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด ประเภทวัตถุดิบที่ซื้อจากพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมคือ วัตถุดิบประเภทงานตกแต่งที่ใช้ในกิจการอุตสาหกรรมไม้แกะสลัก วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเชื้อเพลิง เช่น ถ่าน แก๊ส และ วัตถุดิบที่ใช้ในกระบวนการผลิตอื่นๆ เช่น ยางไม้ ชัน น้ำกรด รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องมือในการผลิต เช่น ค้อน สิว เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน วัตถุดิบประเภทไม้ เช่น ไม้เนื้ออ่อน ไม้ไผ่ ไม้อัด เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน วัตถุดิบประเภทไม้ เช่น ไม้เนื้ออ่อน ไม้ไผ่ ไม้อัด เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน วัตถุดิบประเภทที่ใช้ทำสี ซึ่งประกอบด้วยสารเคมี ประเภทออกไซด์ต่างๆ เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา วัตถุดิบประเภทปอสา ไม้ โมกซ์ และสี เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา วัตถุดิบประเภทสารเคมี สีย้อม กระดุม ด้าย ผ้าลูกไม้และของตกแต่งต่างๆ เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ และประเภทวัตถุดิบที่ซื้อจากพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 คือ วัตถุดิบประเภทไม้ เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมไม้แกะสลัก ส่วนค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 9 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุ

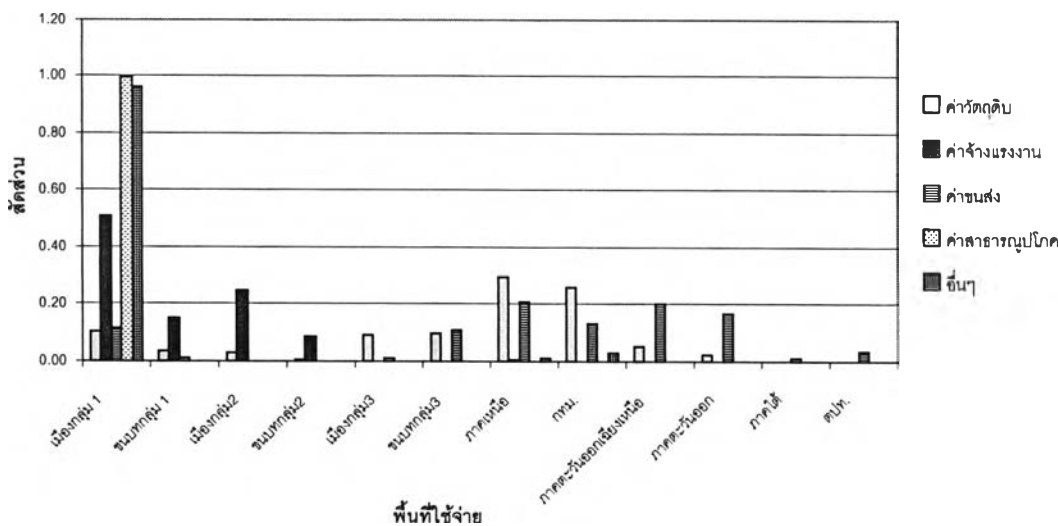
ดิบทั้งหมด ประเภทวัตถุดิบที่ซื้อจากพื้นที่นี้คือ วัตถุดิบประเภทดินดำและดินขาว วัตถุดิบประเภทที่นำมาทำน้ำยาเคลือบ ได้แก่ ชี้เก่าไม้ก้อ ชี้เก่าไม้รอกฟ้า และดินหนานา เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา วัตถุดิบประเภทผ้าฝ้ายที่ทอขึ้นเองภายในครัวเรือน ซึ่งจะใช้เส้นไหม และฝ้าย ในการทำผ้าฝ้าย เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นใน 2 พื้นที่เท่ากันคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด โดยวัตถุดิบที่สำคัญที่ซื้อมาจากพื้นที่ชนบทของแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมได้แก่ วัตถุดิบประเภทที่ใช้ทำสีเพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา และวัตถุดิบที่สำคัญที่ซื้อมาจากพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 คือ วัตถุดิบประเภทไม้ไผ่จากอำเภอแม่อน เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา

รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือ ได้แก่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดลำพูน จังหวัดลำปาง และจังหวัดแพร่ และเกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 31 และ 26 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด โดยประเภทวัตถุดิบที่สำคัญที่กิจการอุตสาหกรรมในแหล่งที่ตั้งซื้อจากพื้นที่ภาคเหนือนำมาใช้ในกระบวนการผลิต ได้แก่ วัตถุดิบประเภทไม้ที่ใช้ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก วัตถุดิบประเภทดินขาวและดินเหนียวหรือดินดำ (Ball Clay) และปูน ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา วัตถุดิบประเภทผ้าฝ้ายซึ่งจะใช้เส้นไหม และฝ้าย ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ และวัตถุดิบประเภทปอสาที่ใช้ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา สำหรับวัตถุดิบที่สำคัญที่กิจการอุตสาหกรรมในแหล่งที่ตั้งซื้อจากกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่จะเป็นวัตถุดิบประเภทเนื้อเงิน ที่ใช้ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน วัตถุดิบประเภทงานตกแต่งเช่น สี ทองคำเปลว กระจกสี กาว ทินเนอร์ ซึ่งใช้ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน และประเภทไม้แกะสลัก วัตถุดิบประเภทที่ใช้ทำสี ซึ่งประกอบด้วยสารเคมีประเภทออกไซด์ต่างๆ อีกทั้งยังมีประเภทหินและแร่ได้แก่ เฟลสปาร์ หินควอตซ์ หินปูน ทราวยทะเลทรายแก้วบด ซึ่งใช้ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา วัตถุดิบประเภทผ้าใบซึ่งนำมาใช้ทำร่ม ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา วัตถุดิบประเภทสารเคมี สีย้อม กระจุม ด้าย ผ้า ลูกไม้และของตกแต่งต่างๆ ที่ใช้ในหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ สำหรับค่าใช้จ่ายที่เหลือจะกระจายเกิดขึ้นในพื้นที่อื่นๆ เพียงเล็กน้อย ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 5 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุดิบทั้งหมด โดยวัตถุดิบที่สำคัญที่ซื้อจากพื้นที่นี้คือ ไม้ที่นำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่ใช้ในอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก วัตถุดิบประเภทผ้าฝ้ายที่ทอจากเส้นไหมและฝ้าย เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ภาคตะวันออกโดยเฉพาะจังหวัดสระแก้วนั้น วัตถุประสงค์ที่สำคัญที่ซื้อมาจากพื้นที่นี้คือ ไม้ที่นำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนกัมพูชา เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก โดยมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นร้อยละ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อวัตถุประสงค์ทั้งหมด

แผนภูมิ 5.14 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมทุกประเภท ในอำเภอแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.7

การใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างของโรงงานอุตสาหกรรม จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 51 ของการใช้จ่ายเพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมด ส่วนใหญ่จะใช้จ่ายในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เขตเทศบาลตำบลสันกำแพง และเทศบาลตำบลตันเปา อำเภอสันกำแพง รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่เขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด เขตเทศบาลตำบลแมริม อำเภอแมริม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ได้แก่ บริเวณนอกเขตเทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด ที่มีพื้นที่ติดต่อกับแหล่งงานในอำเภอสันกำแพงในระยะทางประมาณ 5 - 10 กิโลเมตร และอยู่บริเวณ



ถนนสายหลักการคมนาคมเข้าถึงสะดวก โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 25 , 15 และ 9 ของค่าใช้จ่าย เพื่อเงินเดือนค่าจ้างทั้งหมดตามลำดับ

การใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง ส่วนใหญ่จะเป็นการขนส่งทางรถยนต์ และมีการขนส่งทางอากาศบ้างในอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน และประเภทเครื่องเงิน โดยค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งจะเกิดขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่และพื้นที่ภาคเหนือ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 24 และ 21 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมด รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก กรุงเทพมหานคร และพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 โดยคิดเป็นสัดส่วนแยกตามพื้นที่ร้อยละ 20 , 17 , 13 และ 11 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งทั้งหมดตามลำดับ และการใช้จ่ายเพื่อการขนส่งในพื้นที่ดังกล่าวจะเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่งวัตถุดิบเป็นสำคัญ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภคทั้งหมด จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ และค่าใช้จ่ายเพื่อเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ได้แก่ ค่าสวัสดิการลูกจ้าง ค่าประกันภัย ค่ารักษาความปลอดภัย และค่าภาษีอากรต่างๆ จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ กรุงเทพมหานคร และภาคเหนือ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 96 , 3 และ 1 ของค่าใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งหมดตามลำดับ

รายจ่ายทั้งหมดทุกประเภทของโรงงานหัตถอุตสาหกรรมตัวอย่างจำนวน 30 ตัวอย่างที่ดำเนินกิจการในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ จะมีค่าใช้จ่ายทั้งหมดประมาณเดือนละ 31,035,710 บาท ซึ่งจะเห็นได้ว่ารายจ่ายที่ใช้ในการดำเนินกิจการหัตถอุตสาหกรรมมีรายจ่ายไม่สูงมากเนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบและแรงงานจากพื้นที่ที่โรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของพื้นที่กับรายจ่ายแต่ละประเภทโดยสรุป พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านวัตถุดิบ และค่าใช้จ่ายเพื่อการขนส่ง จะมีการใช้จ่ายกระจายเกือบทุกพื้นที่ทั่วประเทศและในต่างประเทศบางส่วน สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการจ้างแรงงาน จะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่โดยเฉพาะในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และอำเภอที่มีพื้นที่ติดกับอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเท่านั้น

### 5.1.2 การใช้จ่ายของคนงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

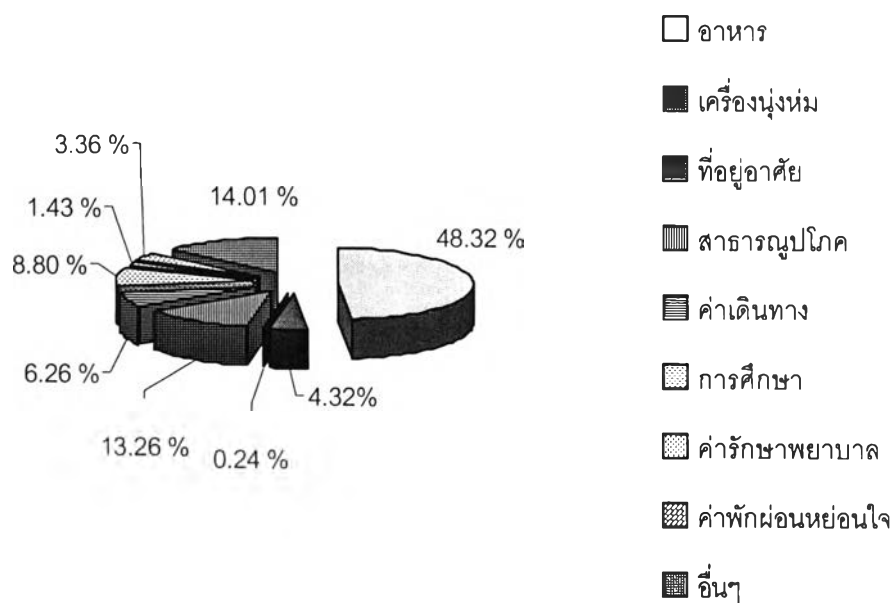
ในส่วนนี้จะพิจารณาถึงลักษณะการใช้จ่ายของคนงานที่เดินทางมาจากพื้นที่ต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดใกล้เคียงเข้ามาทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงใหม่ คนงานจะได้รับผลกระทบทางตรงในรูปของเงินเดือนค่าจ้างจากโรงงานอุตสาหกรรม คนงานก็นำรายได้ที่ได้รับมาใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการต่างๆ สนองความต้องการของตนทั้งในพื้นที่เมืองและชนบท การใช้จ่ายของคนงานที่เกิดขึ้นก็จะเป็นรายได้ของประชาชนที่มีอาชีพนำสินค้าและบริการมาจำหน่ายในรูปของกำไร การศึกษาในส่วนนี้จึงทำให้ทราบถึงปริมาณการใช้จ่ายของคนงานที่มีในพื้นที่ต่างๆ โดยประเมินเป็นตัวเลขนัดส่วนที่มีการใช้จ่ายเกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ ซึ่งจะนำไปสู่การศึกษามลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดจากคนงานที่มีต่อเมืองและชนบทในลำดับต่อไป

ตาราง 5.8 แสดงการใช้จ่ายของคนงานที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม

ประเภท	สัดส่วน	เมือง	ชนบท	เมือง	ชนบท	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียง
		กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2		
อาหาร	48.32	0.66	0.17	0.06	0.11		
เครื่องนุ่งห่ม	4.32	0.84	0.08		0.08		
ที่อยู่อาศัย	0.24	1.00					
สาธารณูปโภค	13.26	0.65	0.22	0.02	0.11		
ค่าเดินทาง	6.26	1.00					
การศึกษา	8.80	0.97		0.02	0.01		
ค่ารักษาพยาบาล	1.43	0.78	0.07	0.13	0.02		
ค่าพักผ่อนหย่อนใจ	3.36	0.26	0.21		0.05	0.13	0.34
อื่นๆ	14.01	0.90	0.02	0.01	0.06		
รวม	100.00						

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

แผนภูมิ 5.15 แสดงการใช้จ่ายของคนงานที่ทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม



ที่มา : จากตาราง 5.8

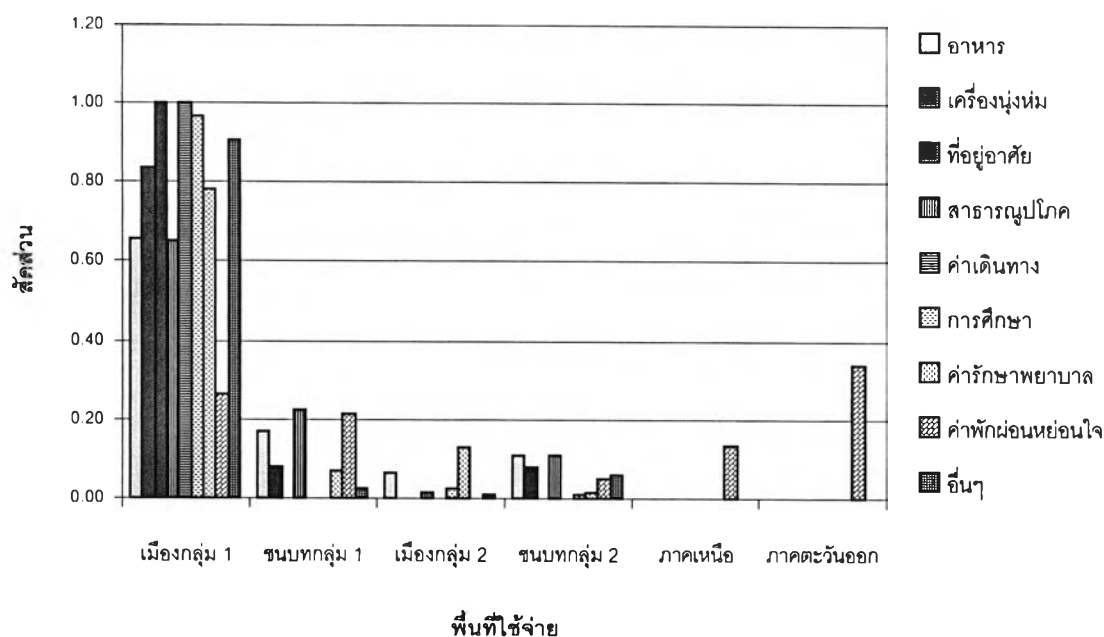
การใช้จ่ายที่สำคัญของคนงานได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร มีสัดส่วนร้อยละ 48.32 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่ การใช้จ่ายเพื่อเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ค่าใช้จ่ายสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา และค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทาง โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 14.01 , 13.26 , 8.80 และ 6.26 ของการใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ สำหรับค่าใช้จ่ายที่เหลือจะเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย

การใช้จ่ายเพื่ออาหารของคนงานส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นภายในพื้นที่เมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 66 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด รองลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยคิดเป็นสัดส่วนแยกตามพื้นที่ร้อยละ 17 , 11 และ 6 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด

การใช้จ่ายเพื่อเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ส่วนมากจะเป็นการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าอุปโภคในชีวิตประจำวัน เช่น สบู่ ยาสีฟัน ผงซักฟอก เป็นต้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นภายในพื้นที่เมือง

ที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 90 ของการใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งหมด รองลงมา จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6 , 2 และ 1 ของการใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งหมด ตามลำดับ

แผนภูมิ 5.16 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของคณงานที่ทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.8

การใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 65 ของค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภคทั้งหมด รองลงมา จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 22 , 11 และ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภคทั้งหมดตามลำดับ

การใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 97 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด เนื่องจากเป็นพื้นที่

ที่มีสถาบันการศึกษาทั้งของภาครัฐและเอกชนที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง รongลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 2 และ 1 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมดตามลำดับ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางมาทำงานของคนงาน ซึ่งส่วนใหญ่จะเดินทางโดยรถจักรยานยนต์ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในเขตพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

สำหรับค่าใช้จ่ายเครื่องนุ่งห่ม ค่าพักผ่อนหย่อนใจ ค่ารักษาพยาบาล และค่าที่อยู่อาศัย จะมีสัดส่วนน้อยมากกล่าวคือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 4.32 , 3.36 , 1.43 และ 0.24 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

ค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องนุ่งห่ม จะเกิดขึ้นมากในบริเวณพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 84 ของค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด รongลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 8 ของค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ จะเกิดขึ้นมากในบริเวณพื้นที่ภาคตะวันออก โดยเฉพาะการท่องเที่ยวทะเลในจังหวัดชลบุรี และระยอง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 34 ของค่าใช้จ่ายเพื่อพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด รongลงมาจะเกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ภาคเหนือ และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยคิดเป็นสัดส่วนตามพื้นที่ร้อยละ 26 , 21 , 13 และ 5 ของค่าใช้จ่ายเพื่อพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาล จะเกิดขึ้นมากในบริเวณพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 78 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด รongลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 13 , 7 และ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

### 5.1.3 การใช้จ่ายของผู้อยู่อาศัยในเมือง

ในตอนนี้จะพิจารณาการใช้จ่ายของผู้อยู่อาศัยในเมือง โดยในลำดับแรกจะพิจารณาการใช้จ่ายของชาวเมืองในแต่ละพื้นที่ ได้แก่ ชาวเมืองที่อาศัยในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ชาวเมืองที่อาศัยในกลุ่มอำเภอที่ 2 และชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ 3 การแยกพิจารณาในแต่ละพื้นที่เพื่อที่จะสามารถเปรียบเทียบลักษณะความเชื่อมโยงของชาวเมืองในแต่ละเมืองของกลุ่มอำเภอต่างๆ กับพื้นที่ต่างๆ ในรูปของปริมาณการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการที่แสดงออกมาในลักษณะตัวเลขสัดส่วน

#### การใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

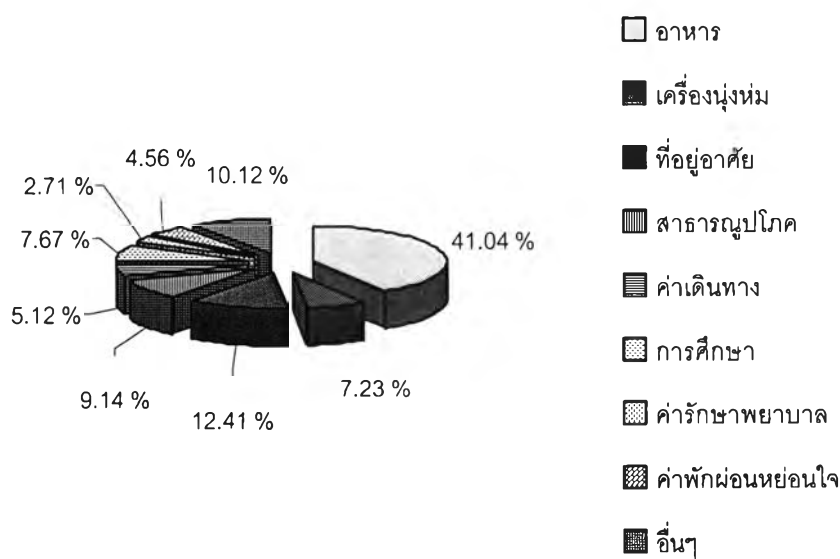
การใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จากการสำรวจข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 40 ตัวอย่าง สัมภาษณ์ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และเทศบาลตำบลสันกำแพง เทศบาลตำบลต้นเปา อำเภอสันกำแพง โดยการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการ ภายในระยะเวลา 1 เดือน ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย สาธารณูปโภค ค่าเดินทาง การศึกษา ค่ารักษาพยาบาล การพักผ่อนหย่อนใจ และการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของชาวเมืองในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่มีการใช้จ่ายในพื้นที่ต่างๆ แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5.9 การใช้จ่ายในพื้นที่ศึกษาของชาวเมืองในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

ประเภท	สัดส่วน	เมือง กลุ่ม1	ชนบท กลุ่ม1	เมือง กลุ่ม2	ชนบท กลุ่ม2	ชนบท กลุ่ม3	ภาค เหนือ	กทม	ภาค ตะวันออก	ภาค ใต้
อาหาร	41.04	1.00								
เครื่องนุ่งห่ม	7.23	1.00								
ที่อยู่อาศัย	12.41	0.99	0.01							
สาธารณูปโภค	9.14	1.00								
ค่าเดินทาง	5.12	0.88	0.05	0.07						
การศึกษา	7.67	0.93					0.02	0.05		
ค่ารักษาพยาบาล	2.71	1.00								
ค่าพักผ่อนหย่อนใจ	4.56	0.54	0.19		0.12	0.09			0.03	0.03
อื่นๆ	10.12	0.74	0.26							
รวม	100.00									

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

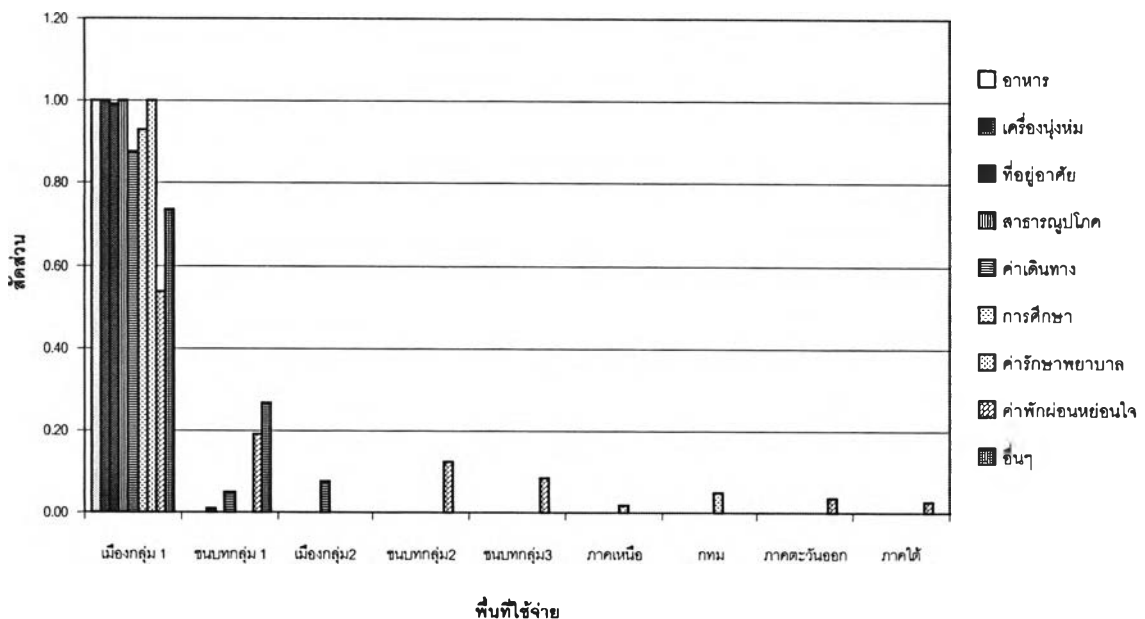
แผนภูมิ 5.17 แสดงการใช้จ่ายของชาวเมืองในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม



ที่มา : จากตาราง 5.9

การใช้จ่ายที่สำคัญของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม 3 อันดับแรก ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหารโดยการซื้ออาหารจากร้านค้าในเมือง รองลงมาได้แก่การใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย และการใช้จ่ายเพื่อเบ็ดเตล็ดอื่นๆ โดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายร้อยละ 41.04 , 12.41 และ 10.12 ของการใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ ในขณะที่การใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลเป็นการใช้จ่ายที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม โดยมีสัดส่วนร้อยละ 2.71 ของการใช้จ่ายทั้งหมด

แผนภูมิ 5.18 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.9

สำหรับประเภทการใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นภายในเขตเมืองทั้งหมด ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร และการใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม เกิดขึ้นจากการที่ชาวเมืองซื้อสินค้าจากตลาดสด ร้านค้าในชุมชน ศูนย์บริการการค้าส่งและห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ในเมือง เช่น เซ็นทรัลลาดพร้าว โลตัส บิ๊กซี โลตัส เป็นต้น การใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภคได้แก่ ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ชาวเมืองจะชำระค่าบริการดังกล่าวในพื้นที่ที่ทำการของหน่วยงานในเมือง สำหรับการใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลจะเกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลของรัฐและเอกชน โดยเฉพาะโรงพยาบาลประจำจังหวัดของรัฐ เช่น โรง



พยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ (สวนดอก) โรงพยาบาลเอกชน เช่น โรงพยาบาลเชียงใหม่ราม รวมทั้งคลินิกเอกชนในเมืองเชียงใหม่

สำหรับการใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัยของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นในเขตเมืองและชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 99 และ 1 ของค่าใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัยทั้งหมด ตามลำดับ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทาง จะเป็นการเดินทางเข้ามาทำงานในแหล่งงาน โดยค่าเดินทางมาจากการโดยสารรถประจำทางและค่าน้ำมันเชื้อเพลิง ซึ่งจะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นในเขตเมืองและชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 88 , 5 และ 7 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมดตามลำดับ

ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม มีการใช้จ่ายเกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมสูงถึงร้อยละ 93 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาที่เกิดขึ้นในเมืองเชียงใหม่จะเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับอาชีวะ มัธยมศึกษาและอุดมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รองลงมาเกิดขึ้นในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เช่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง และสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในภาคเหนือ ได้แก่ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จังหวัดเชียงราย โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 5 และ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมดตามลำดับ

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จะมีการกระจายการใช้จ่ายไปยังพื้นที่ต่างๆ โดยส่วนใหญ่จะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ซึ่งจะเป็นการพักผ่อนหย่อนใจประเภทการบันเทิงในห้างสรรพสินค้า เช่น การชมภาพยนตร์ การเล่นเกม และการเที่ยวสถานบันเทิงยามกลางคืน โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 54 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด รองลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ซึ่งจะเป็นการพักผ่อนหย่อนใจประเภทการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น พระธาตุดอยสุเทพ บ่อน้ำพุร้อนสันกำแพง นอกจากนี้ยังมีการพักผ่อนหย่อนใจประเภทการบันเทิงในห้างสรรพสินค้า เช่น โรบินสัน เป็นต้น โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 19 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ในขณะเดียวกันก็มีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งจะเป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะการไปพักผ่อนที่อ่างเก็บน้ำห้วยตึงเฒ่า ต.ดอนแก้ว อ.แมริม น้ำตกแม่สา คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3

ส่วนมากจะเป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 9 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเกิดจากการเดินทางไปท่องเที่ยวทะเลจังหวัดชลบุรี และจังหวัดระยอง และในภาคใต้เกิดจากการเดินทางไปท่องเที่ยวทะเลจังหวัดเพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และภูเก็ต โดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายที่เท่ากันคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด

สำหรับการใช้จ่ายอื่นๆ จะเป็นการใช้จ่ายด้านอุปโภคในชีวิตประจำวัน โดยจะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จากการซื้อของใช้จากห้างสรรพสินค้า เช่น เซ็นทรัลลาดพร้าว คิดเป็นร้อยละ 74 ของการใช้จ่ายอื่นๆทั้งหมด รองลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จากการซื้อของใช้จากศูนย์บริการการค้าส่ง เช่น บิ๊กซี โลตัส คาร์ฟูร์ และแมคโคร คิดเป็นร้อยละ 26 ของการใช้จ่ายอื่นๆทั้งหมด

## การใช้จ่ายของชาวเมืองในพื้นที่กลุ่มอำเภอที่ 2

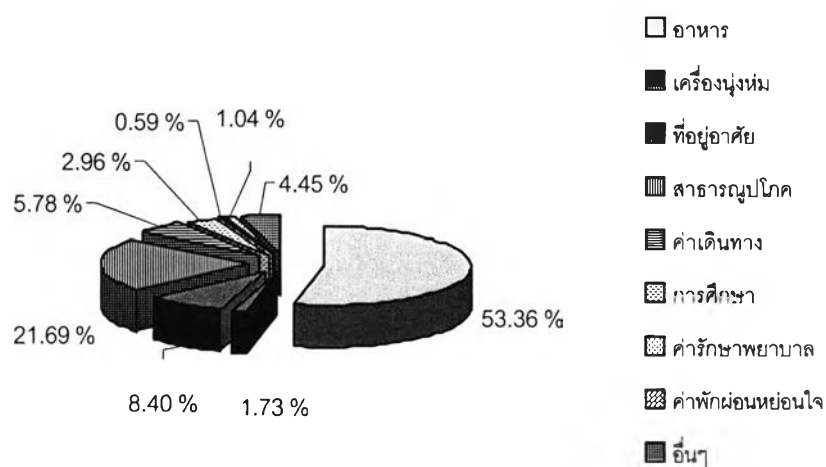
ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ 2 ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล ตำบลแมริม อำเภอแมริม เทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด เทศบาลตำบลหางดง และเทศบาลตำบลหนองตองพัฒนา อำเภอหางดง จากการสำรวจข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์ โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 40 ตัวอย่าง ซึ่งศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการ ภายในระยะเวลา 1 เดือน ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย สาธารณูปโภค ค่าเดินทาง การศึกษา ค่ารักษาพยาบาล การพักผ่อนหย่อนใจ และการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของชาวเมืองในพื้นที่กลุ่มอำเภอที่ 2 ที่มีการใช้จ่ายในพื้นที่ต่างๆ แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5.10 แสดงการใช้จ่ายของชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ 2

ประเภท	สัดส่วน	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	ภาค เหนือ	ภาค ตะวันออก
อาหาร	53.36	0.25		0.75			
เครื่องนุ่งห่ม	1.73	0.71		0.29			
ที่อยู่อาศัย	8.40			1.00			
สาธารณูปโภค	21.69			1.00			
ค่าเดินทาง	5.78	0.18		0.82			
การศึกษา	2.96	0.36		0.43		0.21	
ค่ารักษาพยาบาล	0.59	0.26		0.74			
ค่าพักผ่อนหย่อนใจ	1.04	0.20	0.18	0.25	0.15	0.12	0.10
อื่นๆ	4.45	0.33		0.67			
รวม	100.00						

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

แผนภูมิ 5.19 แสดงการใช้จ่ายของชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ 2



ที่มา : จากตาราง 5.10

รายจ่ายที่สำคัญของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 3 อันดับแรก ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหารโดยการซื้ออาหารจากร้านค้าในเมือง รองลงมาได้แก่การใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค และการใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย โดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายร้อยละ 53.36 , 21.69 และ 8.40 ของการใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ ในขณะที่การใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลเป็นการใช้จ่ายที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.59 ของการใช้จ่ายทั้งหมด

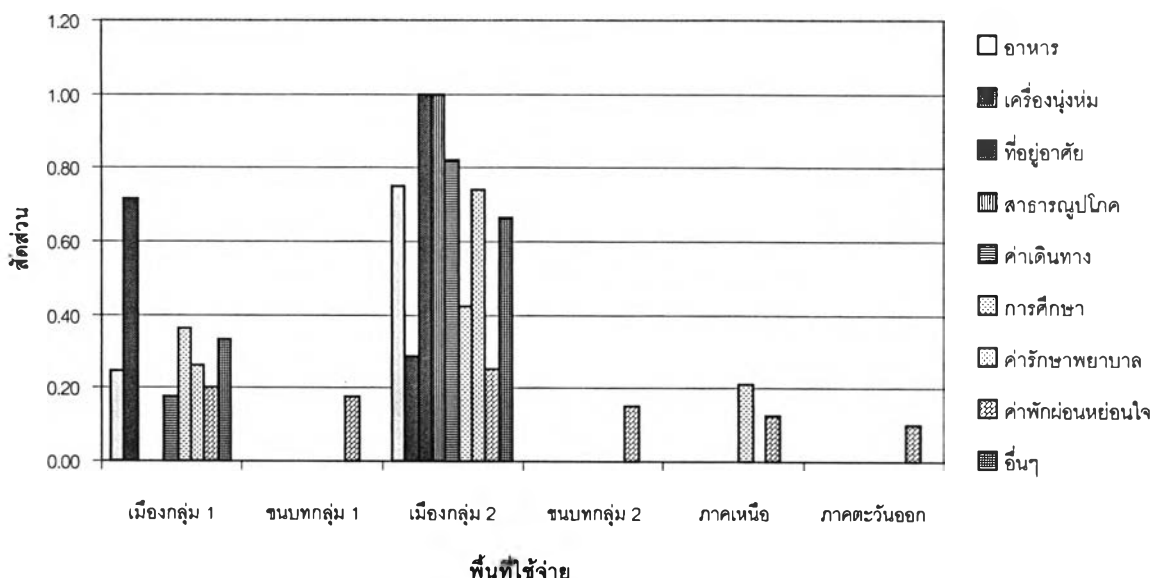
การใช้จ่ายเพื่ออาหารของชาวเมืองส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในเขตเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่ชาวเมืองอาศัยอยู่โดยซื้ออาหารสด เช่น ผัก ผลไม้ เนื้อสัตว์ จากตลาดนัดในช่วงเช้าและตลาดสดเทศบาลตำบล คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 75 ของการใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด ที่เหลือจะเกิดขึ้นจากการซื้ออาหารของชาวเมืองที่เดินทางมาทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในอำเภอเมืองเชียงใหม่และอำเภอสันกำแพง โดยชาวเมืองจะซื้ออาหารกลางวันรับประทานและบางส่วนซื้อกลับไปรับประทานที่บ้านของตนเอง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 25 ของการใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด

สำหรับรายจ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการซื้อเสื้อผ้าจากห้างสรรพสินค้า เช่น โรบินสัน เซ็นทรัล โลตัส เป็นต้น และร้านค้าเสื้อผ้าในตลาดวโรรสในตัวเมืองเชียงใหม่ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 71 ของการใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด รองลงมาเกิดขึ้นจากการซื้อเสื้อผ้าจากร้านค้าและตลาดนัดในเขตเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 29 ของการใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด

สำหรับรายจ่ายเพื่อการเดินทางของชาวเมืองส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นภายในเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 82 ของการใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด โดยชาวเมืองส่วนใหญ่จะใช้จ่ายเพื่อเป็นค่าเติมน้ำมันเชื้อเพลิงสำหรับเดินทางไปประกอบอาชีพและใช้เดินทางภายในเมือง สำหรับรายจ่ายเพื่อการเดินทางที่เกิดขึ้นในเขตเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม มีสัดส่วนร้อยละ 18 ของการใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด เกิดจากการเดินทางของชาวเมืองเพื่อเดินทางมาประกอบอาชีพ และซื้อสินค้าในบริเวณเมืองเชียงใหม่ โดยรถโดยสารประจำทางและพาหนะส่วนตัว

สำหรับการใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ในประเภทการใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย และการใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค และการใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่ชาวเมืองอาศัยอยู่

แผนภูมิ 5.20 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.10

ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยมีสัดส่วนร้อยละ 43 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 จะเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา รองลงมาค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 36 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาจะเกิดขึ้นในภาคเหนือได้แก่ จังหวัดเชียงราย ซึ่งค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาจะเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเช่นกัน โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 21 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่เกิดขึ้นในเขตเมืองที่อาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 74 ของการใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลทั้งหมด ซึ่งลักษณะการักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นในเขตเมืองส่วนใหญ่จะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในโรงพยาบาลประจำอำเภอ โดยประชากรจะให้บัตรสุขภาพ 30 บาทรักษาทุกโรค รองลงมาจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในคลินิกเอกชน และซื้อยารับประทานเอง สำหรับค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมนั้น จะมีสัดส่วนร้อยละ 26 ของการใช้จ่ายเพื่อการรักษา

พยาบาลทั้งหมด ส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในโรงพยาบาลของรัฐ เช่น โรงพยาบาลมหาราช นคร (สวนดอก) โดยใช้บัตรสุขภาพ 30 บาทรักษาทุกโรค นอกจากนี้ยังมีการรักษาในโรงพยาบาล เอกชน คลินิกเอกชน และซื้อยารับประทานเอง

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 จะมีการกระจายการใช้จ่ายไปยังพื้นที่ต่างๆ โดยส่วนใหญ่จะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่ชาวเมืองอาศัยอยู่ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 25 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด รองลงมา จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 20 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ซึ่งลักษณะการพักผ่อนหย่อนใจที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะเป็นการพักผ่อนในห้างสรรพสินค้า เช่น การเข้ามาชมภาพยนตร์ และเล่นเกม การใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่จะเป็นการพักผ่อนหย่อนใจประเภทการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น พระธาตุดอยสุเทพ บ่อน้ำพุร้อนสันกำแพง เป็นต้น โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 18 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ในขณะที่เดียวกันก็มีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งจะเป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะการไปพักผ่อนที่อ่างเก็บน้ำห้วยตึงเฒ่า ต.ดอนแก้ว อ.แมริม และน้ำตกแม่สา เป็นต้น คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 15 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจที่เกิดขึ้นในภาคเหนือ เช่น จังหวัดเชียงราย ซึ่งส่วนใหญ่ นิยมไปท่องเที่ยวด้านการค้าชายแดนท่าขี้เหล็ก อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจากการเดินทางไปท่องเที่ยวทะเลจังหวัดชลบุรี และจังหวัดระยอง โดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 10 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด

สำหรับการใช้จ่ายอื่นๆ จะเป็นการใช้จ่ายด้านอุปโภคในชีวิตประจำวัน เช่น ผงซักฟอก สบู่ ยาสีฟัน ฯลฯ โดยจะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่ชาวเมืองอาศัยอยู่ คิดเป็นร้อยละ 67 ของการใช้จ่ายอื่นๆทั้งหมด รองลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จากการซื้อของใช้จากห้างสรรพสินค้า เช่น เซ็นทรัลลาดพร้าวแก้ว โรบินสัน คิดเป็นร้อยละ 33 ของการใช้จ่ายอื่นๆทั้งหมด

### การใช้จ่ายของชาวเมืองในพื้นที่กลุ่มอำเภอที่ 3

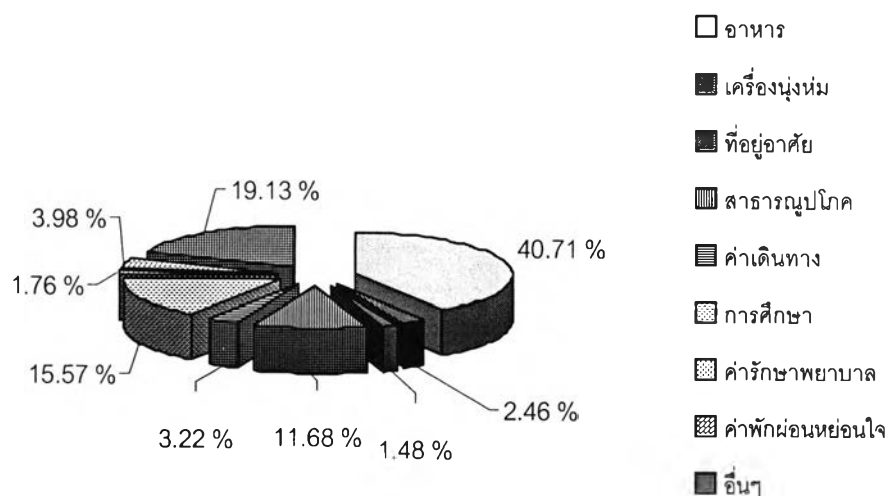
การใช้จ่ายของชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ 3 จากการสำรวจข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 60 ตัวอย่าง สัมภาษณ์ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลบ้านแม่ข่า และเทศบาลตำบลเวียงฝาง อำเภอฝาง เทศบาลตำบลเชียงดาว และเทศบาลตำบลเมืองงาย อำเภอเชียงดาว เทศบาลตำบลบ้านหลวง อำเภอจอมทอง และเทศบาลตำบลท่าเตื่อ อำเภอดอยเต่า ซึ่งศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการ ภายในระยะเวลา 1 เดือน ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย สาธารณูปโภค ค่าเดินทาง การศึกษา ค่ารักษาพยาบาล การพักผ่อนหย่อนใจ และการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของชาวเมืองในพื้นที่กลุ่มอำเภอที่ 3 ที่มีการใช้จ่ายในพื้นที่ต่างๆ แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5.11 แสดงการใช้จ่ายของชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ 3

ประเภท	สัดส่วน	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 2	เมือง กลุ่ม 3	ชนบท กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	ภาค ตะวันออก	กทม.
อาหาร	40.71			1.00				
เครื่องนุ่งห่ม	2.46	0.22		0.78				
ที่อยู่อาศัย	1.48			1.00				
สาธารณูปโภค	11.68			1.00				
ค่าเดินทาง	3.22	0.04		0.93		0.03		
การศึกษา	15.57	0.27		0.68				0.05
ค่ารักษาพยาบาล	1.76	0.08		0.92				
ค่าพักผ่อนหย่อนใจ	3.98	0.36	0.09	0.34	0.10	0.06	0.03	0.02
อื่นๆ	19.13	0.05		0.95				
รวม	100.00							

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

แผนภูมิ 5.21 แสดงการใช้จ่ายของชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ 3



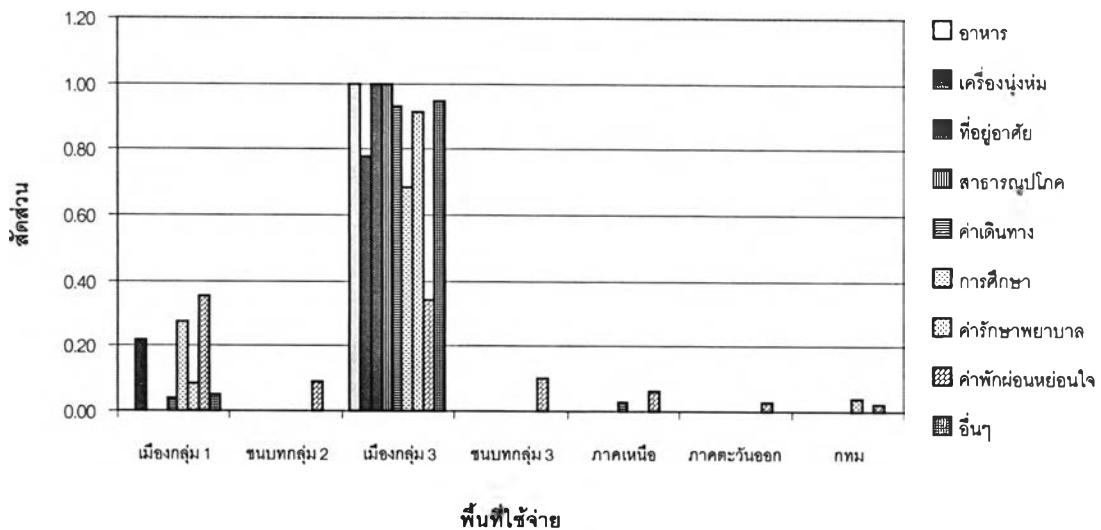
ที่มา : จากตาราง 5.11

รายจ่ายที่สำคัญของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3 ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร รองลงมาได้แก่การใช้จ่ายอื่นๆ การใช้จ่ายเพื่อการศึกษา การใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค การใช้จ่ายเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ การใช้จ่ายสำหรับการเดินทาง การใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม การใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาล และการใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย โดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายร้อยละ 40.71 , 19.13 , 15.57 , 11.68 , 3.98 , 3.22 , 2.46 , 1.76 และ 1.48 ของการใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ

การใช้จ่ายเพื่ออาหารของชาวเมือง ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นจากการใช้จ่ายในการซื้ออาหารประเภทเนื้อสัตว์ ผักสด จากร้านค้าและตลาดสดภายในชุมชนเมืองที่ชาวเมืองอาศัยอยู่ สำหรับการใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม การใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการซื้อเสื้อผ้าจากร้านค้าภายในชุมชนเมืองที่ชาวเมืองอาศัยอยู่ถึงร้อยละ 78 ของการใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด รองลงมาจะเกิดขึ้นจากการเดินทางของชาวเมืองเข้ามาซื้อเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในเมืองเชียงใหม่ โดยเฉพาะซื้อจากห้างสรรพสินค้า และในตลาดใหญ่ในเมืองเชียงใหม่ เช่น ตลาดวโรรส โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 22 ของการใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด



แผนภูมิ 5.22 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3 ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.11

สำหรับการใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัยและสาธารณูปโภคของชาวเมือง ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะเกิดขึ้นในเขตเมือง ในขณะที่เดียวกันการใช้จ่ายเพื่อการเดินทางของชาวเมืองส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการเดินทางไปประกอบอาชีพและซื้อสินค้าจากที่อื่นๆ มาจำหน่ายโดยรถยนต์ส่วนตัวหรือรถจักรยานยนต์ ค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในรูปของค่าน้ำมันที่เติมจากปั้มน้ำมันในเขตเมืองที่ชาวเมืองอาศัยอยู่คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 93 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด ที่เหลือเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และภาคเหนือ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 4 และ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมดตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 68 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด เนื่องจากพื้นที่ของกลุ่มอำเภอที่ 3 เป็นพื้นที่ที่ห่างไกลจากเมืองเชียงใหม่มาก ประกอบกับชาวเมืองส่วนใหญ่จะมีรายได้น้อย ทำให้ไม่สามารถส่งลูกหลานเข้ามาเรียนในเมืองเชียงใหม่ได้มากเท่าที่ควร จึงทำให้ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 เกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 27 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาจะเกิดขึ้นใน

กรุงเทพมหานครน้อยที่สุด โดยค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาจะเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษา คิดเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 5 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด

ค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3 ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในเขตเมืองที่อาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 92 ของการใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลทั้งหมด ลักษณะค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นในเขตเมืองส่วนใหญ่จะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในโรงพยาบาลประจำอำเภอ โดยประชากรจะใช้บัตรสุขภาพ 30 บาทรักษาทุกโรค รองลงมาจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในคลินิกเอกชน และซื้อยารับประทานเอง สำหรับค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมนั้น จะมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 8 ของการใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลทั้งหมด ส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นในโรงพยาบาลของรัฐ เช่น โรงพยาบาลมหาราชนคร (สวนดอก) โดยใช้บัตรสุขภาพ 30 บาทรักษาทุกโรค นอกจากนี้ยังมีการรักษาในโรงพยาบาลเอกชน คลินิกเอกชน และซื้อยารับประทานเอง

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3 จะมีการกระจายการใช้จ่ายไปยังพื้นที่ต่างๆ โดยส่วนใหญ่จะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 36 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ซึ่งลักษณะการพักผ่อนหย่อนใจที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะเป็นการพักผ่อนในห้างสรรพสินค้า เช่น การเข้ามาชมภาพยนตร์ และเล่นเกม รองลงมาจะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่ชาวเมืองอาศัยอยู่ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 34 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ซึ่งจะเป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของชาวเมืองที่เกิดขึ้นในภาคเหนือ เช่น จังหวัดเชียงราย ซึ่งส่วนใหญ่นิยมไปท่องเที่ยวด้านการค้าชายแดนท่าขี้เหล็ก อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย และการไปนมัสการพระธาตุดอยตุง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเกิดจากการเดินทางไปท่องเที่ยวทะเลจังหวัดชลบุรี และจังหวัดระยอง โดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด และค่าใช้จ่ายสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร จะมีสัดส่วนร้อยละ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด

สำหรับการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวันของชาวเมืองส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการซื้อสินค้าจากร้านค้าบริเวณชุมชนเมืองที่ชาวเมืองอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 95 ของการใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งหมด รองลงมาเกิดขึ้นจากการเดินทางมาทำงานและเดินทางมาท่องเที่ยว

ของชาวเมือง แล้วซื้อสินค้าจากร้านค้าและห้างสรรพสินค้าในเมืองเชียงใหม่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 5 ของการใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งหมด

#### 5.1.4 การใช้จ่ายของชาวชนบท

ในส่วนนี้จะพิจารณาการใช้จ่ายของผู้อยู่อาศัยในชนบท โดยจะพิจารณาการใช้จ่ายของชาวชนบทในแต่ละพื้นที่ ชาวบ้านชนบทได้แก่ ชาวบ้านที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาล ซึ่งในการศึกษานี้จะประกอบไปด้วย ชาวบ้านที่อาศัยในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ชาวบ้านที่อาศัยในกลุ่มอำเภอที่ 2 และชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในกลุ่มอำเภอที่ 3 การแยกพิจารณาในแต่ละพื้นที่จะทำให้ทราบถึงลักษณะความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจระหว่างชาวบ้านกับพื้นที่ต่างๆ ที่ชาวชนบทมีการใช้จ่าย

#### การใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

การใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จากการสำรวจข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 40 ตัวอย่าง สัมภาษณ์ชาวบ้านที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และเทศบาลตำบลสันกำแพง เทศบาลตำบลต้นเปา อำเภอสันกำแพง โดยมีรายละเอียดหมู่บ้านตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตาราง 5.12 แสดงรายละเอียดหมู่บ้านตัวอย่างในอำเภอเมืองเชียงใหม่และอำเภอสันกำแพง

อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	จำนวนตัวอย่าง
เมืองเชียงใหม่	สุเทพ	หลังห้า	5
	ป่าแดด	อมรนิเวศน์	5
	หนองป่าครั่ง	บวกรกนน้อยริมดาว	5
	สันผีเสื้อ	ร้องขี้ควาย	5
สันกำแพง	บวkd้าง	บวkd้าง	5
	แช่ช้าง	ดอยยาว	5
	ห้วยทราย	หม้อ	5
	สันกลาง	สันกลางเหนือ, สันกลางริมดาว	5
รวม			40

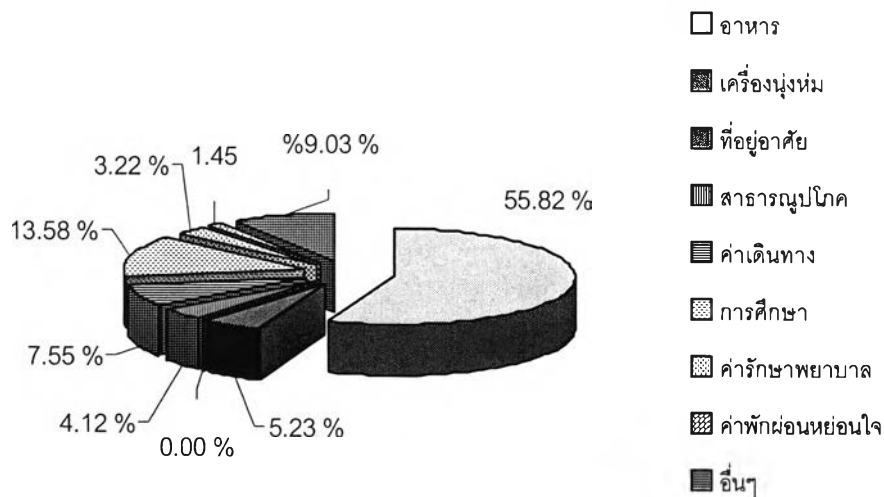
จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการ ภายในระยะเวลา 1 เดือน ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย สาธารณูปโภค ค่าเดินทาง การศึกษา ค่ารักษาพยาบาล การพักผ่อนหย่อนใจ และการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของชาวชนบทในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่มีการใช้จ่ายในพื้นที่ต่างๆ แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5.13 แสดงการใช้จ่ายของประชาชนที่อาศัยในชนบทของอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

ประเภท	สัดส่วน	เมือง กลุ่ม 1	หมู่บ้าน	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	กทม	ภาค ตะวันออก
อาหาร	55.82	0.22	0.78						
เครื่องนุ่งห่ม	5.23	0.68	0.32						
ที่อยู่อาศัย	0.00								
สาธารณูปโภค	4.12		1.00						
ค่าเดินทาง	7.55	0.85	0.12	0.03					
การศึกษา	13.58	0.81	0.17					0.02	
ค่ารักษาพยาบาล	3.22	0.94	0.06						
ค่าพักผ่อนหย่อนใจ	1.45	0.44	0.36		0.03	0.03	0.08	0.03	0.03
อื่นๆ	9.03	0.48	0.52						
รวม	100.00								

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

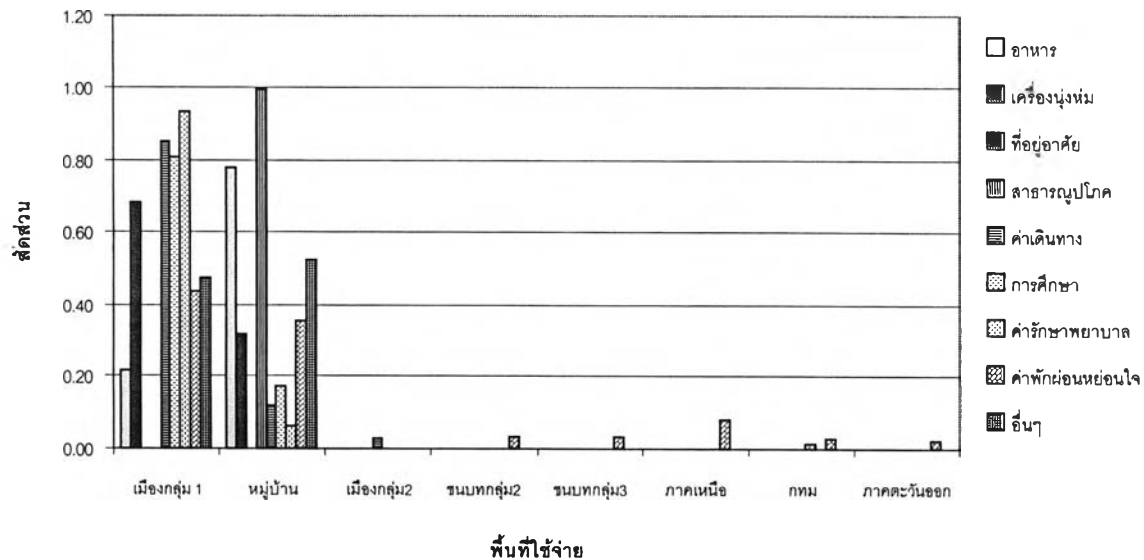
แผนภูมิ 5.23 แสดงการใช้จ่ายของชาวชนบทในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม



ที่มา : จากตาราง 5.13

การใช้จ่ายที่สำคัญของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คือ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 55.82 ของการใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่การใช้จ่ายเพื่อการศึกษา คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 13.58 ของการใช้จ่ายทั้งหมด การใช้จ่ายอื่นๆ การใช้จ่ายเพื่อการเดินทาง การใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม การใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค การใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาล และการใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ โดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายร้อยละ 9.03 , 7.55 , 5.23 , 4.12 , 3.22 และ 1.45 ของการใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ สำหรับการใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย พบว่าไม่มีการใช้จ่ายประเภทนี้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เนื่องจากชาวบ้านจะมีบ้านและที่ดินเป็นของตัวเอง และไม่มีภาระในการผ่อนชำระ หรือเช่าบ้าน

แผนภูมิ 5.24 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้ง  
อุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.13

ชาวบ้านในชนบทส่วนใหญ่ซื้ออาหารเพื่อบริโภคประจำวันจากร้านค้า หรือตลาดสดภายในหมู่บ้านที่ตนอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 78 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด ที่เหลือจะมีการใช้จ่ายเพื่อซื้ออาหารในเขตเมืองเนื่องจากการเดินทางมาทำงานของชาวบ้านในเขตเมือง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 22 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด

ค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องนุ่งห่มจะเกิดมากที่สุดในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 68 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด ทั้งนี้ในเขตเมืองจะมีศูนย์การค้าเช่น เซ็นทรัลลาดพร้าว โรบินสัน เป็นต้น อีกทั้งยังมีแหล่งตลาดที่สำคัญในเมืองเช่น ตลาดวโรรส รองลงมาค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องนุ่งห่มจะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 32 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด ซึ่งค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ดังกล่าวส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นบริเวณที่เป็นศูนย์การค้าเช่น โลตัส บิ๊กซี คาร์ฟูร์ และแมคโคร

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภคของชาวบ้านในชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะเกิดขึ้นในเขตที่ชาวบ้านพักอาศัยทั้งหมด เนื่องจากค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเป็นค่าใช้จ่ายประเภท ค่าน้ำ ค่าไฟ

ส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางของชาวบ้านส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการเดินทางเข้ามาทำงานในเขตเมืองโดยการใช้อัตราจากรายงานยนต์เป็นส่วนใหญ่และรถโดยสารประจำทาง คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 85 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด รองลงมาค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นภายในหมู่บ้านของตนโดยการที่ชาวบ้านจะเติมน้ำมันเชื้อเพลิงจากร้านขายน้ำมันขนาดเล็กในหมู่บ้าน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด

รายจ่ายเพื่อการศึกษาของชาวบ้านส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาในเขตเมือง คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 81 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด ในขณะที่การใช้จ่ายเพื่อการศึกษาเกิดขึ้นจากการศึกษาระดับประถมศึกษาภายในหมู่บ้าน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 17 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด และมีค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานคร คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด

รายจ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวบ้านในชนบทส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเขตเมือง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 94 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด ลักษณะค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวชนบทที่เกิดขึ้นในเมืองค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในโรงพยาบาลประจำจังหวัดของรัฐ โดยชาวบ้านจะใช้บัตรสุขภาพ 30 บาทรักษาทุกโรค และโรงพยาบาลเอกชนที่มีชื่อเสียง รองลงมาค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลจะเกิดขึ้นในหมู่บ้านที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ด้วยการใช้บริการในสถานีนอนมัยใกล้บ้านและคลินิกเอกชน โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด

การใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของชาวบ้านในชนบทส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 44 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด รองลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่หมู่บ้านของตน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 36 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ทั้งนี้พื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเป็นที่รวมของศูนย์การค้าชื่อดังหลายแห่ง อาทิเช่น โลตัส คาร์ฟูร์ บิ๊กซี เป็นต้น อีกทั้งยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ เช่น พระธาตุดอยสุเทพ บ่อน้ำพุร้อนสันกำแพง เป็นต้น สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจที่เกิดขึ้นในภาคเหนือโดยเฉพาะจังหวัดเชียงราย ลำปาง จะมีค่าใช้จ่ายคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 8 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด และค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 กรุงเทพมหานครและภาคตะวันออก จะมีค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจคิดเป็นสัดส่วนร้อยละที่เท่ากันคือ ร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด

สำหรับการใช้จ่ายเพื่อเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการซื้อ ผงซักฟอก สบู่ ยาสีฟันและของใช้ส่วนตัว ชาวชนบทจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในหมู่บ้านที่ตนอาศัยอยู่ ถึงร้อยละ 52 ของการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆทั้งหมด เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวเป็นที่รวมของศูนย์การค้าชื่อดังหลายแห่ง อาทิเช่น โลตัส คาร์ฟูร์ บิ๊กซี เป็นต้น รองลงมาชาวชนบทจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในเขตเมืองจากการเดินทางเข้ามาทำงานในเมืองแล้วซื้อสินค้าไปใช้ที่บ้านคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 48 ของการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆทั้งหมด

### การใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2

การใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 จากการสำรวจข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 40 ตัวอย่าง สัมภาษณ์ชาวบ้านที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลตำบล กล่าวคือ พื้นที่นอกเขตเทศบาลตำบล 4 ตำบล ใน 3 อำเภอ ได้แก่ เทศบาลตำบลแมริม อำเภอแมริม เทศบาลตำบลเชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด เทศบาลตำบลหางดง และเทศบาลตำบลหนองตองพัฒนา อำเภอหางดง โดยมีรายละเอียดหมู่บ้านตัวอย่างดังนี้

ตาราง 5.14 แสดงรายละเอียดหมู่บ้านตัวอย่างของกลุ่มอำเภอที่ 2

อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	จำนวนตัวอย่าง	
แมริม	ชีเหล็ก	ปากทางสะลงง,ป่าแง	5	
		น้ำตกแม่สา,ทุ่งแท่น	5	
		ดอนแก้ว	5	
ดอยสะเก็ด	เชิงดอย	แม่ดอกแดง	5	
		ตลาดขวัญ	น้ำแพร่	5
		แม่คือ	สันตันเหนใต้	5
หางดง	หารแก้ว	ขันแก้ว,หารแก้ว	5	
		สันผักหวาน	เปือ	5
รวม			40	



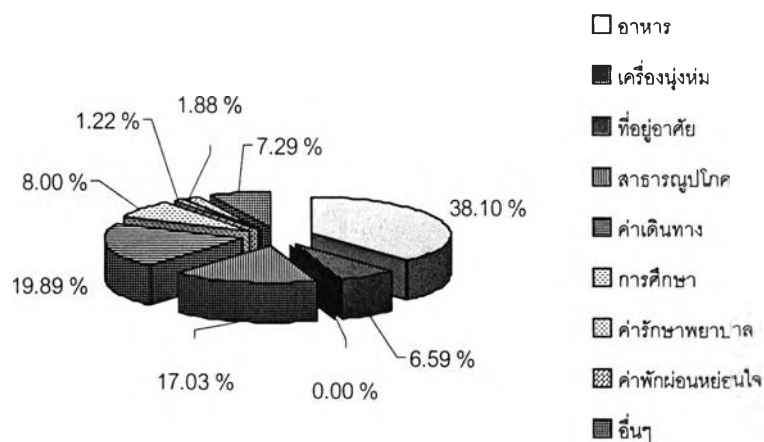
จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการ ภายในระยะเวลา 1 เดือน ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย สาธารณูปโภค ค่าเดินทาง การศึกษา ค่ารักษาพยาบาล การพักผ่อนหย่อนใจ และการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่มีการใช้จ่ายในพื้นที่ต่างๆ แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5.15 แสดงการใช้จ่ายของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 2

ประเภท	สัดส่วน	หมู่บ้าน	เมือง กลุ่ม 2	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	ภาค เหนือ	กทม
อาหาร	38.10	0.95	0.03	0.02			
เครื่องนุ่งห่ม	6.59	0.02	0.53	0.45			
ที่อยู่อาศัย	0.00						
สาธารณูปโภค	17.03	1.00					
ค่าเดินทาง	19.89	0.43	0.19	0.38			
การศึกษา	8.00	0.13	0.39	0.42		0.02	0.04
ค่ารักษาพยาบาล	1.22		0.45	0.55			
ค่าพักผ่อนหย่อนใจ	1.88	0.09	0.35	0.42	0.04	0.05	0.05
อื่นๆ	7.29	0.42	0.22	0.36			
รวม	100.00						

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

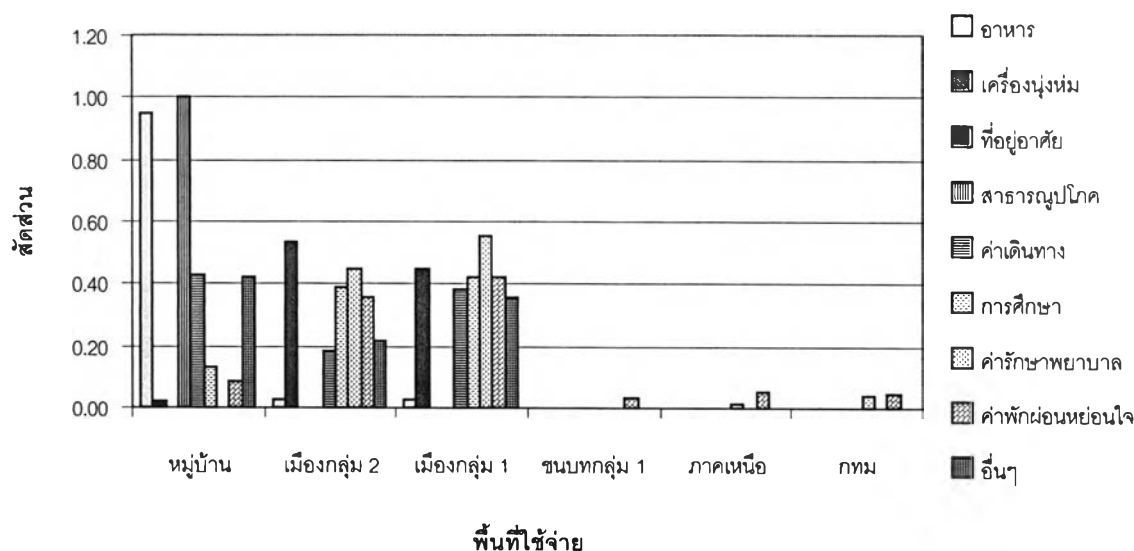
แผนภูมิ 5.25 แสดงการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2



ที่มา : จากตาราง 5.15

การใช้จ่ายที่สำคัญของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 2 คือการใช้จ่ายเพื่ออาหาร คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 38.10 ของการใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่การใช้จ่ายเพื่อการเดินทาง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 19.89 ของการใช้จ่ายทั้งหมด การใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค การใช้จ่ายเพื่อการศึกษา การใช้จ่ายอื่นๆ การใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม การใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ และการใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาล และโดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายร้อยละ 17.03 , 8.00 , 7.29 , 6.59 , 1.88 และ 1.22 ของการใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ สำหรับการใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย พบว่าไม่มีการใช้จ่ายประเภทนี้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เนื่องจากชาวบ้านจะมีบ้านและที่ดินเป็นของตัวเอง และไม่มีภาระในการผ่อนชำระ หรือเช่าบ้าน

แผนภูมิ 5.26 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.15

ชาวบ้านในชนบทกลุ่มอำเภอที่ 2 ส่วนใหญ่ซื้ออาหารเพื่อบริโภคประจำวันจากร้านค้า หรือตลาดสดภายในหมู่บ้านที่ตนอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 95 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด ที่เหลือจะมีการใช้จ่ายเพื่อซื้ออาหารในชุมชนเมืองในอำเภอที่อาศัย เนื่องจากการเดินทางมาทำงานของชาวบ้านในเขตเมือง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด และจะมีการใช้จ่ายเพื่อซื้ออาหารในเขตเมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด เนื่องจากชาวบ้านในชนบทจะเข้ามาทำงานในเขตเมืองแหล่งที่ตั้งและซื้ออาหารในแหล่งทำงานกลับไปบริโภคที่บ้านประกอบกับระยะทางที่อยู่ของชาวบ้านชนบทกลุ่มอำเภอที่ 2 มีพื้นที่ติดต่อกับแหล่งงานทำให้เกิดความสะดวกในการจับจ่ายใช้สอยมากขึ้น

ค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องนุ่งห่มจะเกิดมากที่สุดในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 53 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด ทั้งนี้ในเขตเมืองจะมีตลาดสดเทศบาล และตลาดนัด รองลงมาเกิดขึ้นจากการเดินทางเข้ามาซื้อเสื้อผ้าจากร้านค้าในเมืองเชียงใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตลาดวโรรส ค่าใช้จ่ายคิดเป็นร้อยละ 45 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด ที่เหลือค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มจะเกิดขึ้นในหมู่บ้านคิดเป็นร้อยละ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภคของชาวบ้านในชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 จะเกิดขึ้นในเขตที่ชาวบ้านพักอาศัยทั้งหมด เนื่องจากค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเป็นค่าใช้จ่ายประเภทค่าน้ำ ค่าไฟ

ส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางของชาวบ้านกลุ่มอำเภอที่ 2 ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นภายในหมู่บ้านของตนโดยการที่ชาวบ้านจะเติมน้ำมันเชื้อเพลิงจากร้านขายน้ำมันขนาดเล็กในหมู่บ้านสำหรับรถจักรยานยนต์เพื่อเดินทางไปทำไร่ นา คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 43 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด รองลงมาค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางจะเกิดขึ้นจากการเดินทางเข้ามาทำงานหรือซื้อของในเขตเมืองเชียงใหม่โดยการที่รถจักรยานยนต์เป็นส่วนใหญ่ รถยนต์และรถโดยสารประจำทาง คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 38 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด ที่เหลือค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นจากการเดินทางมาติดต่อธุรกิจหรือติดต่อหน่วยงานราชการในเขตเมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 19 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด

รายจ่ายเพื่อการศึกษาของชาวบ้านกลุ่มอำเภอที่ 2 ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาในเขตเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 42 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด ในขณะที่การใช้จ่ายเพื่อการศึกษาเกิดขึ้นจากการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตเมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ และค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นภายในหมู่บ้านของชาวบ้านจากการศึกษาในระดับประถมศึกษาคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 39 และ 13 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพมหานครและภาคเหนือเช่น จังหวัดเชียงราย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 4 และ 2 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด

รายจ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวบ้านในชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเขตเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในเมืองเชียงใหม่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 55 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด ลักษณะค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวบ้านที่เกิดขึ้นในเมืองเชียงใหม่ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในโรงพยาบาลประจำจังหวัดของรัฐ โดยชาวบ้านจะใช้บัตรสุขภาพ 30 บาทรักษาทุกโรค และโรงพยาบาลเอกชนที่มีชื่อเสียง รองลงมาค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ด้วยการให้บริการในโรงพยาบาลประจำอำเภอ และคลินิกเอกชน โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 45 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด

การใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของชาวบ้านในชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 42 ของค่าใช้จ่าย

จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ซึ่งจะเป็นการท่องเที่ยวชมงานประเพณีประจำปี และท่องเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าต่างๆ รองลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 35 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ที่เหลือค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นภายในพื้นที่หมู่บ้านของตน จากงานประเพณีหรืองานบุญต่างๆ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 9 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด สำหรับภาคเหนือเกิดจากการเดินทางไปท่องเที่ยวจังหวัดลำปาง เชียงราย พะเยา และค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร โดยมีสัดส่วนที่เท่ากันคือ ร้อยละ 5 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด สำหรับพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นร้อยละ 4 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ทั้งนี้เนื่องจากพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเป็นที่รวมของศูนย์การค้าชื่อดังหลายแห่ง อาทิเช่น โลตัส คาร์ฟูร์ บิ๊กซี เป็นต้น อีกทั้งยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ เช่น พระธาตุดอยสุเทพ บ่อน้ำพุร้อนสันกำแพง เป็นต้น

สำหรับการใช้จ่ายเพื่อเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการซื้อ ผงซักฟอก สบู่ ยาสีฟันและของใช้ส่วนตัว ชาวชนบทจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในร้านค้าหมู่บ้านที่ตนอาศัยอยู่ถึงร้อยละ 42 ของการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ทั้งหมด รองลงมาชาวชนบทจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในเขตเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เนื่องจากเกิดการเดินทางเข้ามาทำงานในเมืองแล้วซื้อสินค้าจากห้างสรรพสินค้าไปใช้ที่บ้านคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 36 ของการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ทั้งหมด และค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นจากการซื้อสินค้าจากร้านค้าในเขตชุมชนเมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 22 ของการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ทั้งหมด

### การใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3

กลุ่มตัวอย่างของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 เป็นกลุ่มอำเภอที่ไม่มีพื้นที่ติดต่อกับกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จากการสำรวจข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์ โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 60 ตัวอย่าง สัมภาษณ์ชาวบ้านที่อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาลตำบล กล่าวคือ พื้นที่นอกเขตเทศบาลตำบล 6 ตำบล ใน 4 อำเภอ ได้แก่ เทศบาลตำบลบ้านแม่ข่า และเทศบาลตำบลเวียงฝาง อำเภอฝาง เทศบาลตำบลเชียงดาว และเทศบาลตำบลเมืองงาย อำเภอเชียงดาว เทศบาลตำบลบ้านหลวง อำเภอจอมทอง และเทศบาลตำบลท่าเตื่อ อำเภอดอยเต่า โดยมีรายละเอียดหมู่บ้านตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตาราง 5.16 แสดงรายละเอียดหมู่บ้านตัวอย่างของกลุ่มอำเภอที่ 3

อำเภอ	ตำบล	หมู่บ้าน	จำนวนตัวอย่าง
เชียงดาว	เชียงดาว	ทุ่งละคร, ทุ่งละคอน	5
	แม่นะ	สบคาบ	5
	ปิงโค้ง	ปิงโค้ง	5
ฝาง	แม่สูน	แม่สูนหลวง	5
	แม่คะ	สันป่าก่อ	5
	โป่งน้ำร้อน	ดอน	5
ดอยเต่า	ดอยเต่า	ดอยเต่า	5
	ท่าเดื่อ	ดอยหลวง	5
	บ้านแฮ่น	แฮ่นจัดสรร	5
จอมทอง	ช่วงเปา	หนองห้าย	5
	สบเตี๊ยะ	หนองอาบช้าง	5
	บ้านแปะ	ห้วยทราย	5
รวม			60

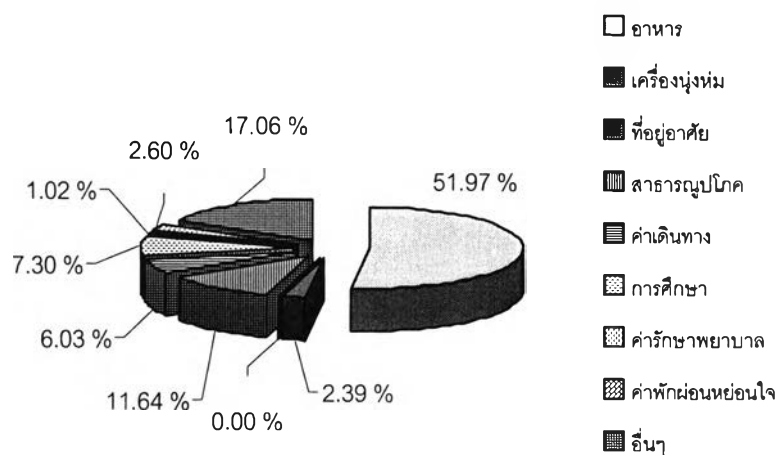
โดยการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการ ภายในระยะเวลา 1 เดือน ได้แก่ การใช้จ่ายเพื่ออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย สาธารณูปโภค ค่าเดินทาง การศึกษา ค่ารักษาพยาบาล การพักผ่อนหย่อนใจ และการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน รายละเอียดเกี่ยวกับการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 ที่มีกรใช้จ่ายในพื้นที่ต่างๆ แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5.17 แสดงการใช้จ่ายของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 3

ประเภท	สัดส่วน	หมู่บ้าน	เมือง กลุ่ม 3	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 2	ภาค เหนือ
อาหาร	51.97	0.92	0.08				
เครื่องนุ่งห่ม	2.39	0.09	0.76	0.15			
ที่อยู่อาศัย	0.00						
สาธารณูปโภค	11.64	1.00					
ค่าเดินทาง	6.03	0.31	0.69				
การศึกษา	7.30	0.26	0.35	0.19			0.20
ค่ารักษาพยาบาล	1.02	0.14	0.83	0.03			
ค่าพักผ่อนหย่อนใจ	2.60	0.05	0.16	0.72	0.02	0.01	0.04
อื่นๆ	17.06	0.31	0.44	0.25			
รวม	100.00						

ที่มา : จากการสัมภาษณ์ ปี 2545

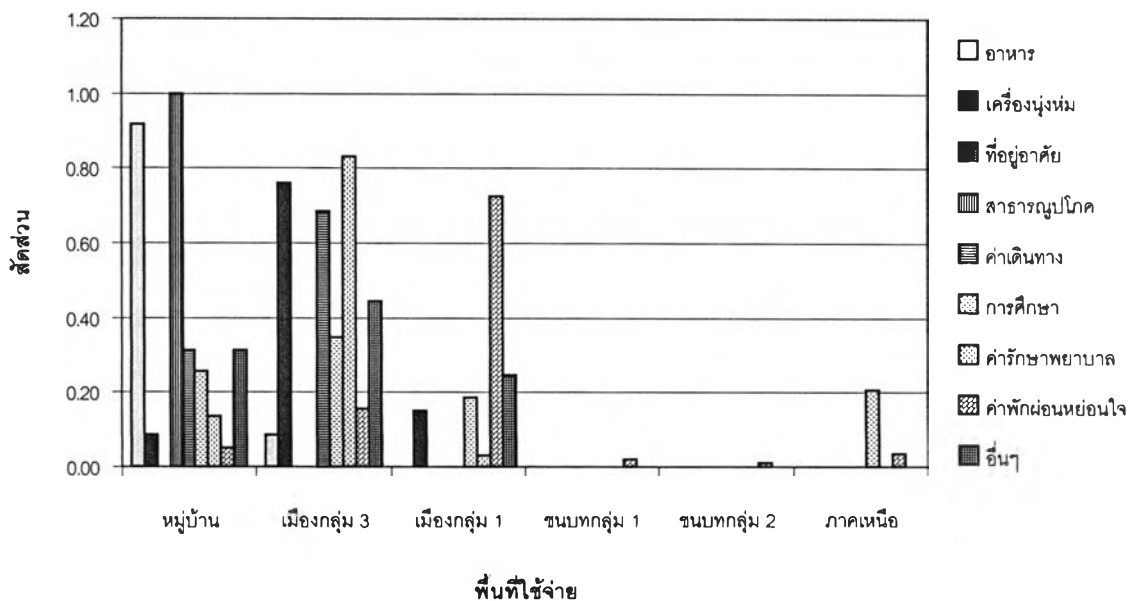
แผนภูมิ 5.27 แสดงการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3



ที่มา : จากตาราง 5.17

การใช้จ่ายที่สำคัญของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 3 คือการใช้จ่ายเพื่ออาหาร คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 51.97 ของการใช้จ่ายทั้งหมด รองลงมาได้แก่การใช้จ่ายอื่นๆ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 17.06 ของการใช้จ่ายทั้งหมด การใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภค การใช้จ่ายเพื่อการศึกษา การใช้จ่ายเพื่อการเดินทาง การใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ การใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม และการใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาล และโดยมีสัดส่วนการใช้จ่ายร้อยละ 11.64 , 7.30 , 6.03 , 2.60 , 2.39 และ 1.02 ของการใช้จ่ายทั้งหมดตามลำดับ สำหรับการใช้จ่ายเพื่อที่อยู่อาศัย พบว่าไม่มีการใช้จ่ายประเภทนี้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เนื่องจากชาวบ้านจะมีบ้านและที่ดินเป็นของตัวเอง และไม่มีภาระในการผ่อนชำระ หรือเช่าบ้าน

แผนภูมิ 5.28 แสดงสัดส่วนการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ



ที่มา : จากตาราง 5.17

ชาวบ้านในชนบทกลุ่มอำเภอที่ 3 ส่วนใหญ่ซื้ออาหารเพื่อบริโภคประจำวันจากร้านค้า หรือตลาดสดภายในหมู่บ้านที่ตนอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 92 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด ที่เหลือจะมีการใช้จ่ายเพื่อซื้ออาหารในชุมชนเมืองในอำเภอที่อาศัย เนื่องจากการ



เดินทางมาทำงานหรือมาติดต่อธุระของชาวบ้านในเขตเมือง คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 8 ของค่าใช้จ่ายเพื่ออาหารทั้งหมด

ค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องนุ่งห่มจะเกิดมากที่สุดในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 76 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด ทั้งนี้ในเขตเมืองจะมีตลาดสดเทศบาล และตลาดนัด รongลงมาเกิดขึ้นจากการเดินทางเข้ามาซื้อเสื้อผ้าจากร้านค้าในเมืองเชียงใหม่ ทั้งในห้างสรรพสินค้าและตลาด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 15 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด ที่เหลือค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่มจะเกิดขึ้นในหมู่บ้านคิดเป็นร้อยละ 9 ของค่าใช้จ่ายเพื่อเครื่องนุ่งห่ม

สำหรับค่าใช้จ่ายเพื่อสาธารณูปโภคของชาวบ้านในชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 จะเกิดขึ้นในเขตที่ชาวบ้านพักอาศัยทั้งหมด เนื่องจากค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเป็นค่าใช้จ่ายประเภทค่าน้ำ ค่าไฟ

ส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางของชาวบ้านกลุ่มอำเภอที่ 3 ส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายจะเกิดขึ้นจากการเดินทางมาทำงาน และติดต่อธุรกิจหรือติดต่อหน่วยงานราชการในเขตเมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 69 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด รongลงมาค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางจะเกิดขึ้นภายในหมู่บ้านของตนโดยการที่ชาวบ้านจะเติมน้ำมันเชื้อเพลิงจากร้านขายน้ำมันขนาดเล็กในหมู่บ้านสำหรับรถจักรยานยนต์เพื่อเดินทางไปทำไร่นา คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 31 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการเดินทางทั้งหมด

รายจ่ายเพื่อการศึกษาของชาวบ้านกลุ่มอำเภอที่ 3 ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นจากการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตเมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 35 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด ในขณะที่ค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นภายในหมู่บ้านของชาวชนบทจากการศึกษาในระดับประถมศึกษาคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 26 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด นอกจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาเกิดขึ้นจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ภาคเหนือเช่น จังหวัดเชียงราย และในพื้นที่เมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 20 และ 19 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาทั้งหมด

รายจ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวบ้านในชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเขตชุมชนเมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีระยะทางห่างจากเมืองเชียงใหม่มาก จึงทำให้ชาวบ้านไม่สามารถมาใช้บริการในเมืองเชียงใหม่ได้อย่างสะดวก ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จึงเกิดขึ้นในโรงพยาบาลประจำอำเภอ และคลินิกเอกชน คิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 83 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด รongลงมาค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลจะเกิดขึ้นใน

หมู่บ้านที่ชาวชนบทอาศัยอยู่ โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 14 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด ลักษณะค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวชนบทที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านของตนจะเกิดขึ้นในสถานีนอนามัยละเวกบ้านและซ็อยาร์บประทานเอง และค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวชนบทในพื้นที่เมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในเมืองเชียงใหม่ มีเพียงร้อยละ 3 ของค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาลทั้งหมด ลักษณะค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาลของชาวชนบทที่เกิดขึ้นในเมืองเชียงใหม่ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในโรงพยาบาลประจำจังหวัดของรัฐ

การใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของชาวบ้านในชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 72 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ซึ่งจะเป็นการท่องเที่ยวชมงานประเพณีประจำปี และท่องเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าต่างๆ รองลงมาจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 16 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด ที่เหลือค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นภายในพื้นที่หมู่บ้านของตน จากงานประเพณีหรืองานบุญต่างๆ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 5 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด สำหรับภาคเหนือเกิดจากการเดินทางไปท่องเที่ยวจังหวัดลำปาง เชียงราย พะเยา คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 4 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมด และค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมโดยการท่องเที่ยวแหล่งธรรมชาติ เช่น พระธาตุดอยสุเทพ บ่อน้ำพุร้อนสันกำแพง รวมทั้งเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าอาทิเช่น โลตัส คาร์ฟูร์ บิ๊กซี เป็นต้น และค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยเป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติเช่นเดียวกัน เช่น อ่างเก็บน้ำห้วยตึงเฒ่า โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 2 และ 1 ของค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจทั้งหมดตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายเพื่อเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการซื้อ ผงซักฟอก สบู่ ยาสีฟันและของใช้ส่วนตัว ชาวชนบทจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นจากการซื้อสินค้าจากร้านค้าในเขตชุมชนเมืองที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 44 ของการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆทั้งหมด รองลงมาชาวชนบทจะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นในร้านค้าหมู่บ้านที่ตนอาศัยอยู่ถึงร้อยละ 31 ของการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆทั้งหมด ที่เหลือเกิดขึ้นในเขตเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เนื่องจากเกิดการเดินทางเข้ามาเที่ยวในเมืองแล้วซื้อสินค้าจากห้างสรรพสินค้าไปใช้ที่บ้านและค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 25 ของการใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆทั้งหมด

## 5.2 รายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรม คนงาน ชาวเมืองและชาวชนบท ในจังหวัดเชียงใหม่

หลังจากที่ได้ศึกษาลักษณะความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างโรงงานอุตสาหกรรม กับพื้นที่ คนงาน ชาวเมืองและชาวชนบท ในลำดับต่อไปจะเป็นการนำความสัมพันธ์ดังกล่าวที่แสดงในรูปของสัดส่วนร้อยละมาคำนวณหาจำนวนเงินหรือรายได้ที่เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ โดยการนำ Matrix การใช้จ่ายแต่ละกลุ่มประชากรตัวอย่างไปคูณด้วยค่า Value Added Ratio จากตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิต ผลที่ได้คือรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมื่อแต่ละกลุ่มประชากรตัวอย่างมีการใช้จ่ายเท่ากับ 1 หน่วยเงินตรา ซึ่งรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่นั้นแบ่งได้เป็น 2 พื้นที่คือ รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ และรายได้ที่เกิดขึ้นนอกพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่

ในการศึกษานี้  $d_1$  หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ อันเนื่องมาจากการจ้างแรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม

ค่า  $d_2$  หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ อันเนื่องมาจากการซื้อปัจจัยการผลิตที่ไม่ใช่แรงงานทุกชนิดจากพื้นที่ต่างๆ เช่น ค่าวัตถุดิบ ค่าสาธารณูปโภค ค่าขนส่งและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ผลการคำนวณ ค่า  $d_1$  และ  $d_2$  ของอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

### 5.2.1 รายได้ที่เกิดขึ้นโดยโรงงานหัตถอุตสาหกรรมที่ดำเนินกิจการในจังหวัดเชียงใหม่

#### 1) รายได้ที่เกิดขึ้นโดยหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก

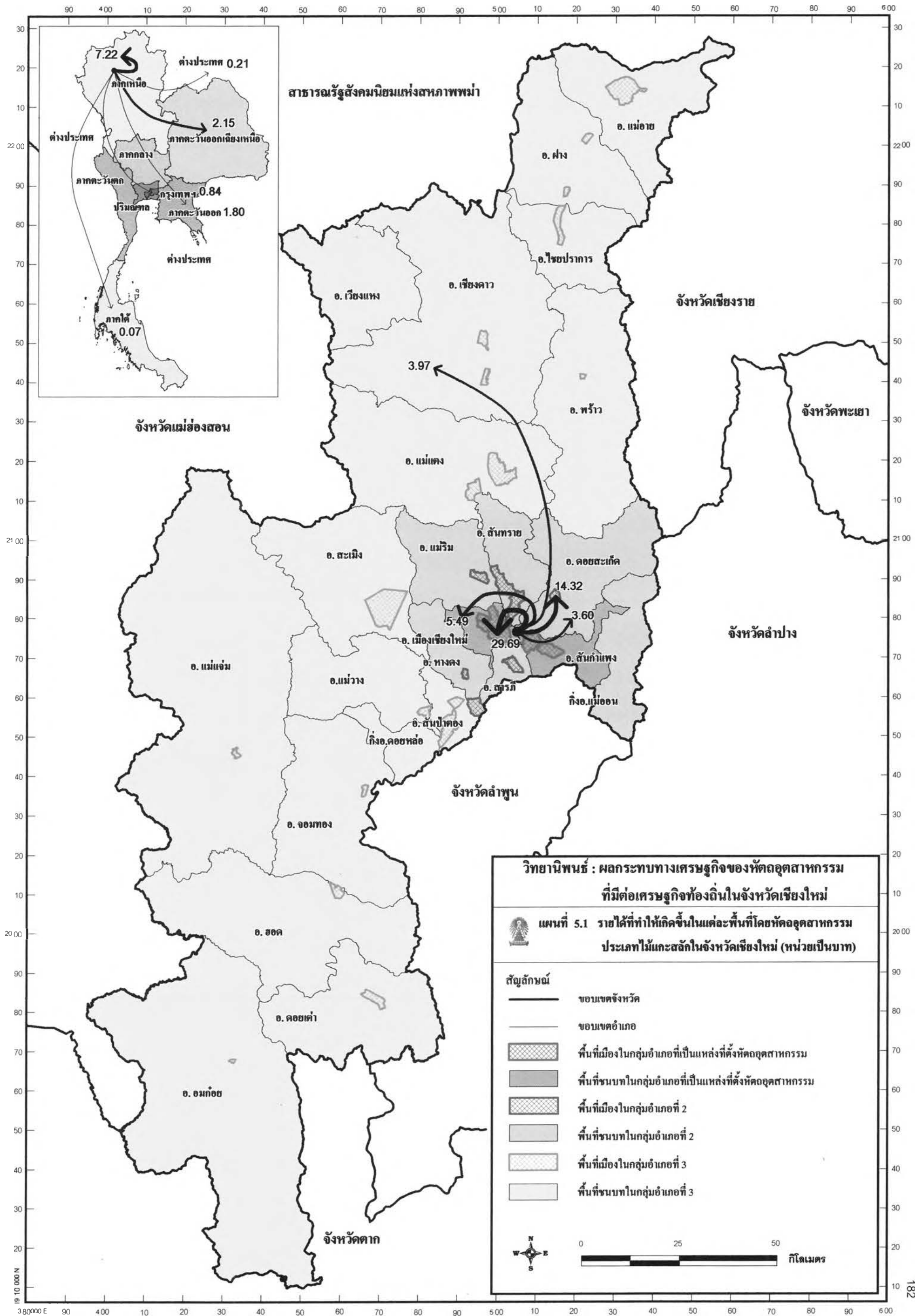
ตาราง 5.18 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นโดยหัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลักในพื้นที่ต่าง ๆ

อุตสาหกรรม ไม้แกะสลัก	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	กทม.	ภาคตะวันออก เจียงเหนือ	ภาค ตะวันออก	ภาค ใต้
$d_1$	0.2539	0.0544	0.1432	0.0360	-	-	-	-	-	-
$d_2$	0.0430	0.0005	-	-	0.0397	0.0722	0.0084	0.0215	0.0180	0.0007
รวม	0.2969	0.0549	0.1432	0.0360	0.0397	0.0722	0.0084	0.0215	0.0180	0.0007

จากตาราง 5.18 หากพิจารณาค่า  $d_1$  ที่แสดงถึงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานพบว่า การใช้จ่ายเพื่อจ้างแรงงานของอุตสาหกรรมไม้แกะสลักทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_1 = 0.2539$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.1432$ ) พื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_1 = 0.0544$ ) และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0360$ ) ตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมไม้แกะสลักเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้เกือบทุกพื้นที่ยกเว้นพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 กล่าวคือ การใช้จ่ายของอุตสาหกรรมไม้แกะสลักเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้ในเขตภาคเหนือมากที่สุด ( $d_2 = 0.0722$ ) ซึ่งจะเป็นการซื้อวัตถุดิบคือ ไม้ จากจังหวัดลำพูน เชียงราย ลำปาง และจังหวัดตาก เป็นส่วนใหญ่ รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_2 = 0.0430$ ) พื้นที่ชนบทกลุ่มอำเภอที่ 3 ( $d_2 = 0.0397$ ) พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ( $d_2 = 0.0215$ ) พื้นที่ภาคตะวันออก ( $d_2 = 0.0180$ ) กรุงเทพมหานคร ( $d_2 = 0.0084$ ) ภาคใต้ ( $d_2 = 0.0007$ ) และพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_2 = 0.0005$ ) ตามลำดับ

โดยสรุปการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมไม้แกะสลัก เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมไม้แกะสลักมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 29.69 บาท รองลงมาเมื่ออุตสาหกรรมไม้แกะสลักมีการจ้างแรงงาน จำนวน 100 บาท เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยเฉพาะอำเภอดอยสะเก็ด ชาวเมืองที่เกี่ยวข้องกับการผลิตจะมีรายได้และใช้จ่ายเงินเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในอำเภอของตน ทำให้เกิดรายได้ขึ้นในพื้นที่อำเภอดอยสะเก็ด จำนวนเงิน 14.32 บาท เป็นต้น (แผนที่ 5.1)



## 2) รายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน

ตาราง 5.19 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงินในพื้นที่ต่าง ๆ

อุตสาหกรรม เครื่องเงิน	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	กทม.
d1	0.1100	0.0669	0.0168	0.0220	0.0056	0.0039	-
d2	0.0652	-	-	-	-	-	0.2288
รวม	0.1752	0.0669	0.0168	0.0220	0.0056	0.0039	0.2288

จากตาราง 5.19 หากพิจารณาค่า  $d_i$  ที่แสดงถึงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานพบว่า การใช้จ่ายเพื่อจ้างแรงงานของอุตสาหกรรมเครื่องเงินทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_1 = 0.1100$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_1 = 0.0669$ ) พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0220$ ) พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0168$ ) พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ( $d_1 = 0.0056$ ) และพื้นที่ภาคเหนือ ( $d_1 = 0.0039$ ) ตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมเครื่องเงินเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้เฉพาะในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม กล่าวคือ การใช้จ่ายของอุตสาหกรรมเครื่องเงินเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้ในกรุงเทพมหานครมากที่สุด ( $d_2 = 0.2288$ ) ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการซื้อวัตถุดิบคือ เนื้อเงิน ซึ่งเป็นวัตถุดิบที่สำคัญมากในการประกอบกิจการ รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_2 = 0.0652$ )

โดยสรุปการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมเครื่องเงิน เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องเงินมีการซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดยกเว้นการจ้างแรงงาน จำนวนเงิน 100 บาท เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ทำให้ชาวกรุงเทพฯ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในกรุงเทพฯ ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ จำนวน 22.88 บาท รองลงมาเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องเงินมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมทำให้เกิดรายได้ขึ้นใน

เมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 17.52 บาท และเมื่ออุตสาหกรรมเครื่องเงินมีการจ้างแรงงาน จำนวน 100 บาท เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ชาวบ้านที่เกี่ยวข้องกับการผลิตจะมีรายได้และใช้จ่ายเงินเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในหมู่บ้านของตน ทำให้มีรายได้เกิดขึ้น ในหมู่บ้าน จำนวนเงิน 6.69 บาท เป็นต้น (แผนที่ 5.2)

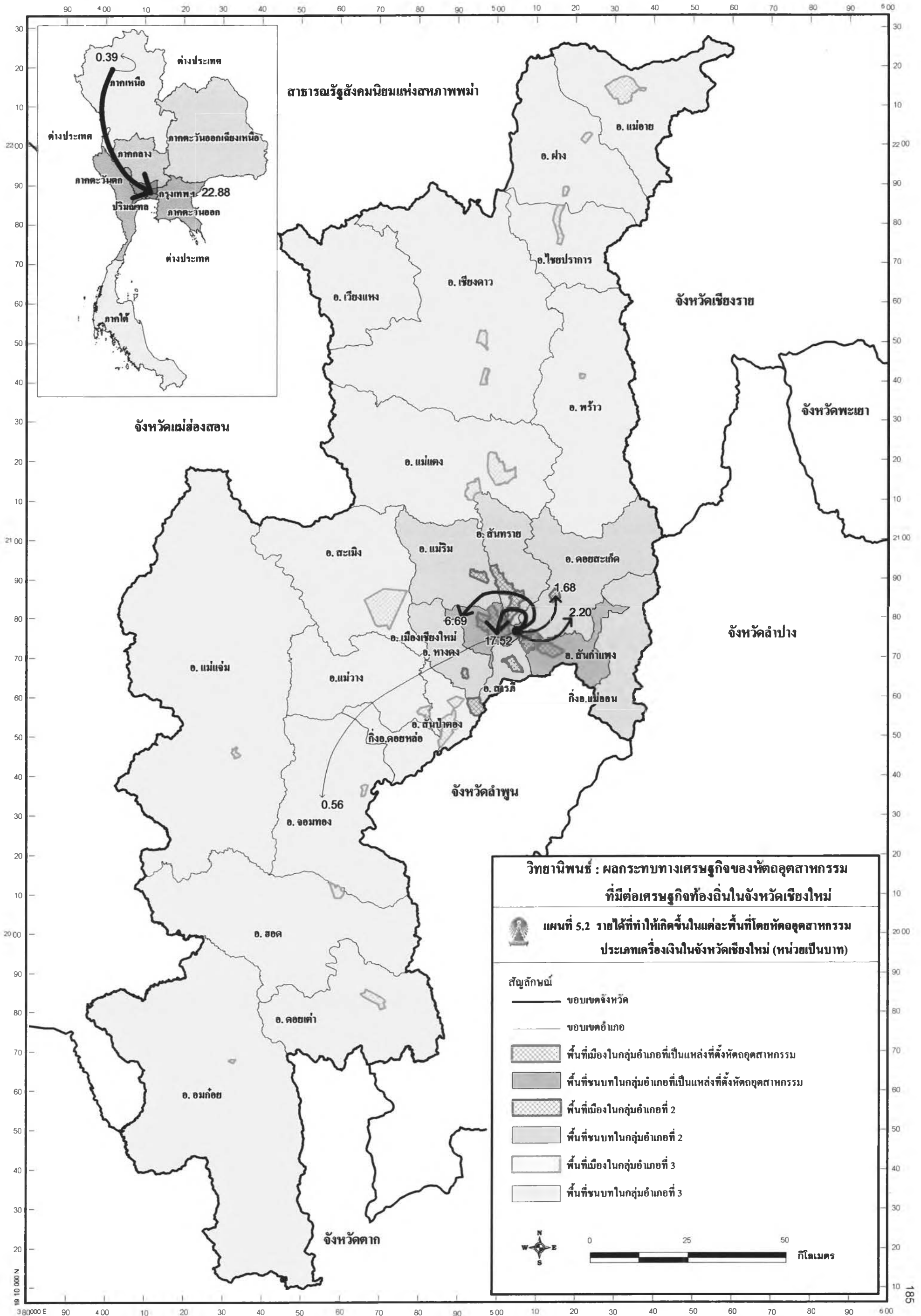
### 3) รายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน

ตาราง 5.20 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงินในพื้นที่ต่าง ๆ

อุตสาหกรรม เครื่องเงิน	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	กทม.	ภาค เหนือ
d1	0.3021	0.0968	0.0488	0.0378	-	-
d2	0.1427	0.0283	0.0113	0.0140	0.0048	0.0008
รวม	0.4448	0.1251	0.0601	0.0518	0.0048	0.0008

จากตาราง 5.20 หากพิจารณาค่า  $d_1$  ที่แสดงถึงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานพบว่า การใช้จ่ายเพื่อจ้างแรงงานของอุตสาหกรรมเครื่องเงินทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_1 = 0.3021$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_1 = 0.0968$ ) พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0488$ ) และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0378$ ) ตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมเครื่องเงินเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้ในทุกพื้นที่ กล่าวคือ การใช้จ่ายของอุตสาหกรรมเครื่องเงินเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_2 = 0.1427$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_2 = 0.0283$ ) พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_2 = 0.0140$ ) และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_2 = 0.0113$ ) ตามลำดับ



วิทยานิพนธ์ : ผลกระทบทางเศรษฐกิจของหัตถอุตสาหกรรมที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

แผนที่ 5.2 รายได้ที่ทำให้เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่โดยหัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงินในจังหวัดเชียงใหม่ (หน่วยเป็นบาท)

สัญลักษณ์

- ขอบเขตจังหวัด
- ขอบเขตอำเภอ
- พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งหัตถอุตสาหกรรม
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งหัตถอุตสาหกรรม
- พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2
- พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3

0 25 50 กิโลเมตร



โดยสรุปการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมเครื่องเงิน เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องเงิน มีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 44.48 บาท รองลงมาเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องเงินมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวบ้านในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในหมู่บ้านของตน ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในหมู่บ้าน จำนวน 12.51 บาท เป็นต้น (แผนที่ 5.3)

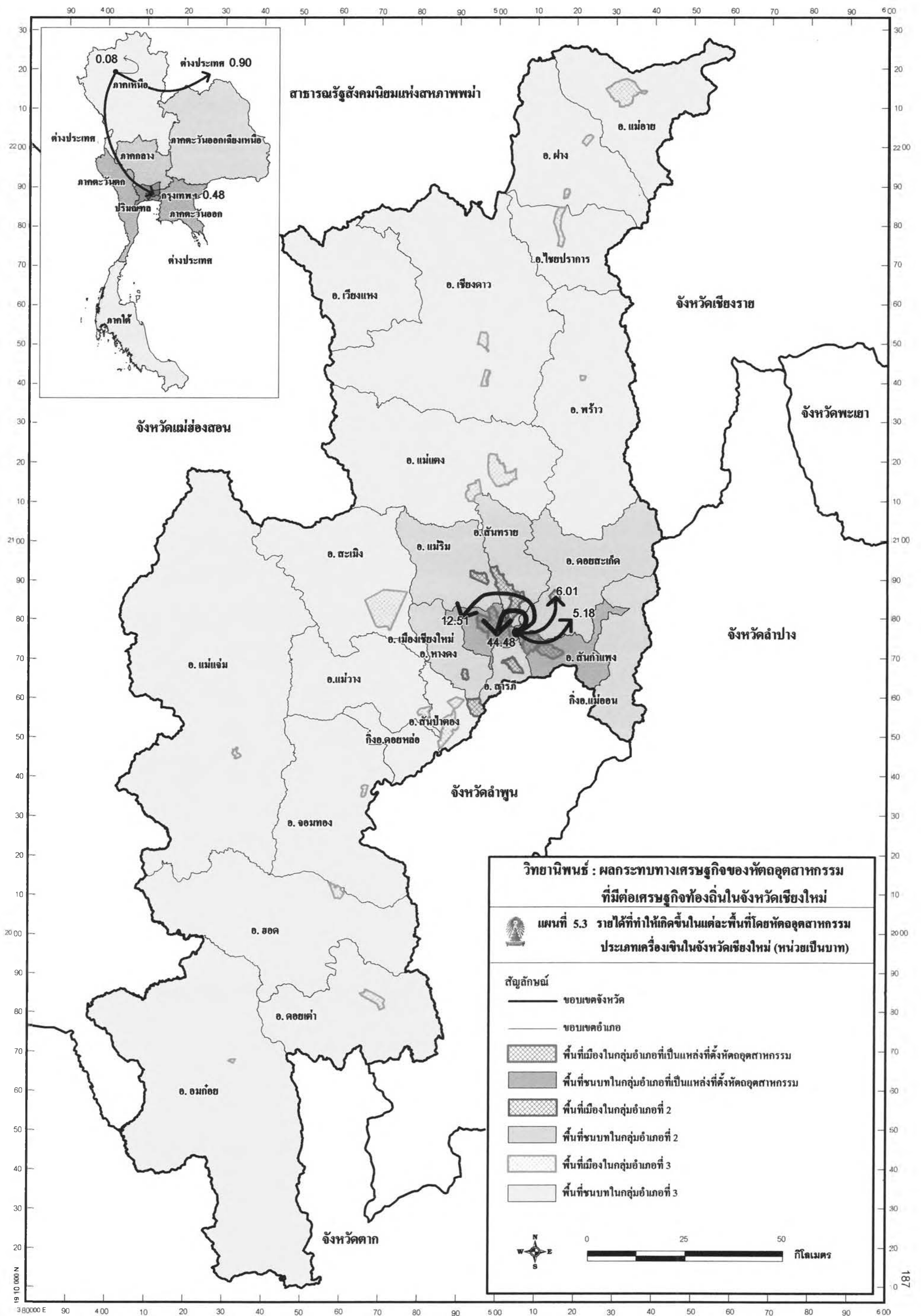
#### 4) รายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา

ตาราง 5.21 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผาในพื้นที่ต่าง ๆ

อุตสาหกรรม เครื่องปั้นดินเผา	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	เมือง กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	กทม.	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
d1	0.4001	0.1281	0.0517	0.0765	-	0.0237	-	-
d2	0.0827	-	-	-	0.0257	0.0319	0.0079	0.0003
รวม	0.4828	0.1281	0.0517	0.0765	0.0257	0.0556	0.0079	0.0003

จากตาราง 5.21 หากพิจารณาค่า  $d_1$  ที่แสดงถึงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานพบว่า การใช้จ่ายเพื่อจ้างแรงงานของอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_1 = 0.4001$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_1 = 0.1281$ ) พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0765$ ) พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0517$ ) และพื้นที่ภาคเหนือ ( $d_1 = 0.0237$ ) ตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_2 = 0.0827$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือ ( $d_2 = 0.0319$ ) พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 ( $d_2 = 0.0257$ ) กรุงเทพมหานคร ( $d_2 = 0.0079$ ) และพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ( $d_2 = 0.0003$ ) ตามลำดับ



โดยสรุปการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผา เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผามีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 48.28 บาท รองลงมาเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผามีการจ้างแรงงาน จำนวนเงิน 100 บาท ในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวบ้านในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในหมู่บ้านของตน ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในหมู่บ้าน จำนวน 12.81 บาท เป็นต้น (แผนที่ 5.4)

### 5) รายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา

ตาราง 5.22 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสาในพื้นที่ต่าง ๆ

อุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา	เมืองกลุ่ม 1	ชนบทกลุ่ม 1	เมืองกลุ่ม 2	ชนบทกลุ่ม 2	ภาคเหนือ	กทม.
d1	0.2029	0.0937	0.1573	0.0515	-	-
d2	0.0801	0.0082	0.0365	-	0.0423	0.0177
รวม	0.2830	0.1019	0.1938	0.0515	0.0423	0.0177

จากตาราง 5.22 หากพิจารณาค่า  $d_1$  ที่แสดงถึงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานพบว่า การใช้จ่ายเพื่อจ้างแรงงานของอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสาทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_1 = 0.2029$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.1573$ ) พื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_1 = 0.0937$ ) และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0515$ ) ตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสาเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_2 = 0.0801$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือ ( $d_2 = 0.0423$ ) พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_2 = 0.0365$ ) กรุงเทพมหานคร ( $d_2 = 0.0177$ ) และพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_2 = 0.0082$ ) ตามลำดับ



โดยสรุปการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 28.30 บาท รองลงมาเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา มีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิต จำนวนเงิน 100 บาท ในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 จะทำให้ชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองที่ตนอาศัยอยู่ จำนวน 19.38 บาท และเมื่อมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิต จำนวนเงิน 100 บาท ในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จะทำให้ชาวบ้านในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในหมู่บ้านของตน ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในหมู่บ้าน จำนวน 10.19 บาท เป็นต้น (แผนที่ 5.5)

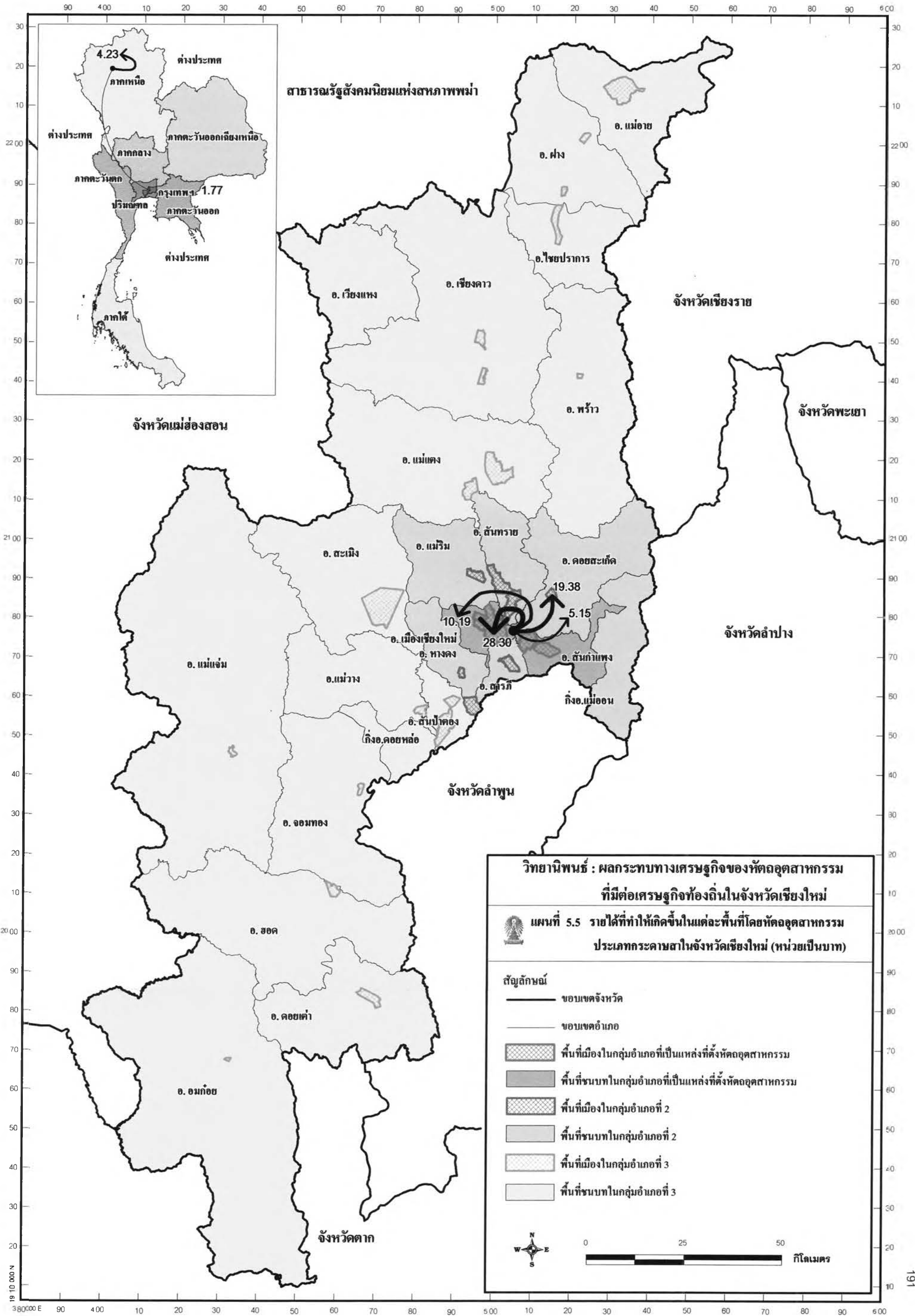
#### 6) รายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ

ตาราง 5.23 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นโดยหักอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอในพื้นที่ต่าง ๆ

อุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ	เมืองกลุ่ม 1	ชนบทกลุ่ม 1	เมืองกลุ่ม 2	ชนบทกลุ่ม 2	เมืองกลุ่ม 3	ภาคเหนือ	กทม.	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
d1	0.1632	0.0519	0.0854	0.0334	-	-	-	-
d2	0.1308	0.0117	0.0073	-	0.0450	0.0483	0.0296	0.0113
รวม	0.2940	0.0636	0.0927	0.0334	0.0450	0.0483	0.0296	0.0113

จากตาราง 5.23 หากพิจารณาค่า  $d_1$  ที่แสดงถึงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานพบว่า การใช้จ่ายเพื่อจ้างแรงงานของอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_1 = 0.1632$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0854$ ) พื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_1 = 0.0519$ ) และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0334$ ) ตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_2 =$



สาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งประเทศไทย

**วิทยานิพนธ์ : ผลกระทบทางเศรษฐกิจของหัตถอุตสาหกรรม  
ที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่**

**แผนที่ 5.5 รายได้ที่ทำให้เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่โดยหัตถอุตสาหกรรม  
ประเภทกระดาษในจังหวัดเชียงใหม่ (หน่วยเป็นบาท)**

**สัญลักษณ์**

- ขอบเขตจังหวัด
- ขอบเขตอำเภอ
- ▨ พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งหัตถอุตสาหกรรม
- ▩ พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งหัตถอุตสาหกรรม
- ▨ พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2
- ▩ พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2
- ▨ พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3
- ▩ พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3

0 25 50 กิโลเมตร

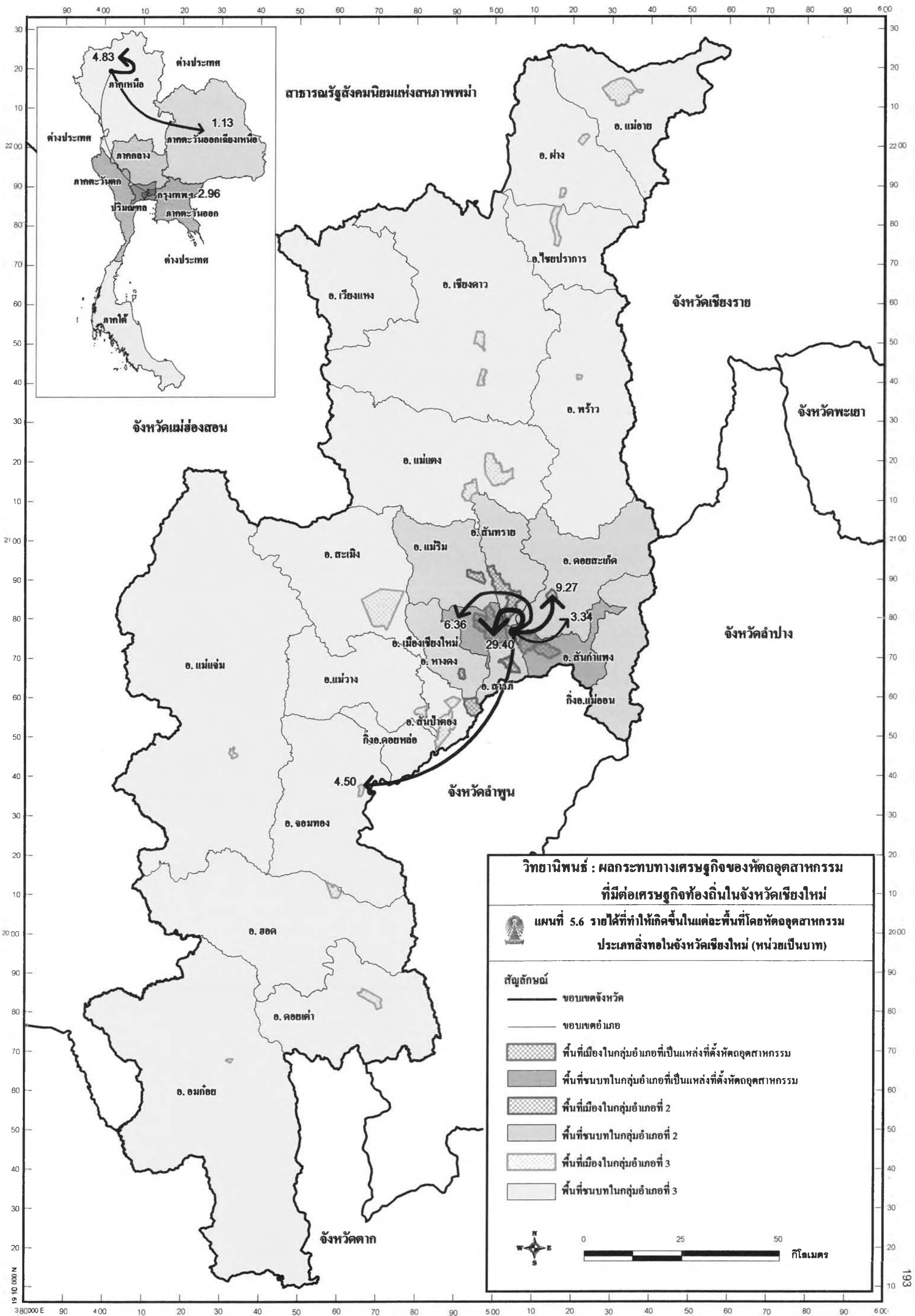
0.1308) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือ ( $d_2 = 0.0483$ ) พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 ( $d_2 = 0.0450$ ) กรุงเทพมหานคร ( $d_2 = 0.0296$ ) พื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_2 = 0.0117$ ) พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ( $d_2 = 0.0113$ ) และพื้นที่เมืองกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_2 = 0.0073$ ) ตามลำดับ

โดยสรุปการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจำนวน 29.40 บาท รองลงมาเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ มีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิต จำนวนเงิน 100 บาท ในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 จะทำให้ชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองที่ตนอาศัยอยู่ จำนวน 9.27 บาท และเมื่อมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิต จำนวนเงิน 100 บาท ในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จะทำให้ชาวบ้านในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในหมู่บ้านของตน ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในหมู่บ้าน จำนวน 6.36 บาท เป็นต้น (แผนที่ 5.6)

#### 7) รายได้ที่เกิดขึ้นโดยโรงงานอุตสาหกรรมตัวอย่างในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมทุกประเภท

จากที่กล่าวข้างต้นเป็นการพิจารณารายได้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมโดยแยกประเภทหัตถอุตสาหกรรมในพื้นที่แหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในเขตอำเภอเมืองและอำเภอสินค้าแพง ดังนั้นเมื่อพิจารณารายได้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมทุกประเภทในอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะได้ผลดังต่อไปนี้





สาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งประเทศไทย

**วิทยานิพนธ์ : ผลกระทบทางเศรษฐกิจของหัตถอุตสาหกรรมที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่**

**แผนที่ 5.6 รายได้ที่ทำให้เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่โดยหัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอในจังหวัดเชียงใหม่ (หน่วยเป็นบาท)**

**สัญลักษณ์**

- ขอบเขตจังหวัด
- ขอบเขตอำเภอ
- ▨ พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งหัตถอุตสาหกรรม
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งหัตถอุตสาหกรรม
- ▨ พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2
- ▨ พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3

0 25 50 กิโลเมตร



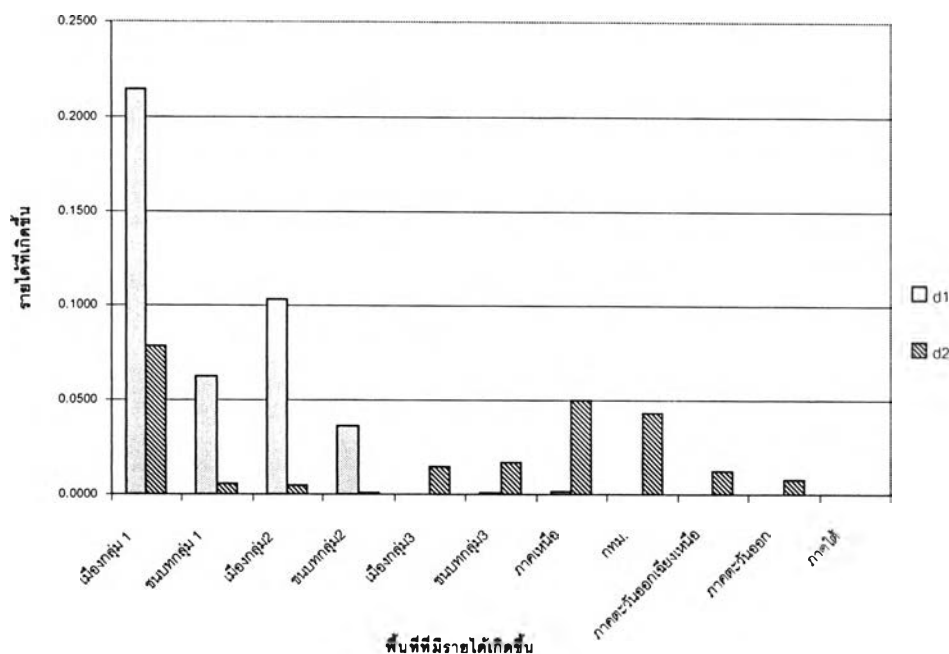
ตาราง 5.24 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของหัตถอุตสาหกรรมทุกประเภทในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

หัตถอุตสาหกรรมทุกประเภท	เมืองกลุ่ม 1	ชนบทกลุ่ม 1	เมืองกลุ่ม 2	ชนบทกลุ่ม 2	เมืองกลุ่ม 3	ชนบทกลุ่ม 3	ภาคเหนือ	กทม.	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคใต้
d1	0.2145	0.0627	0.1034	0.0365	-	0.0007	0.0017	-	-	-	-
d2	0.0789	0.0051	0.0048	0.0005	0.0143	0.0174	0.0498	0.0434	0.0127	0.0079	0.0003
รวม	0.2934	0.0678	0.1082	0.0370	0.0143	0.0181	0.0515	0.0434	0.0127	0.0079	0.0003

การใช้จ่ายเพื่อจ้างแรงงานของกิจการอุตสาหกรรมตัวอย่างทุกประเภทที่ตั้งในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_1 = 0.2145$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.1034$ ) พื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_1 = 0.0627$ ) พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_1 = 0.0365$ ) พื้นที่ภาคเหนือ ( $d_1 = 0.0017$ ) และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ( $d_1 = 0.0007$ ) ตามลำดับ

รายได้ทางตรงที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยรายได้จะเกิดขึ้นเท่ากับ 21.45บาท และ 10.34บาท จากการจ้างแรงงานในแหล่งอุตสาหกรรม 100 บาทตามลำดับ สำหรับพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 ไม่มีรายได้เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงาน เนื่องจากไม่มีแรงงานที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมตัวอย่างอาศัยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าว

แผนภูมิ 5.29 แสดงรายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมทุกประเภทในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม



ที่มา : จากตาราง 5.24

สำหรับรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทปรากฏว่ารายได้ที่เกิดขึ้นโดยตรงหรือรายได้ซึ่งเป็นผลมาจากการจ้างแรงงานหรือผลกระทบทางตรงที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบท ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ได้แก่ พื้นที่นอกเขตเทศบาล นครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และเทศบาลตำบลดั้นเปา เทศบาลตำบลสันกำแพง อำเภอสันกำแพง ซึ่งมีรัศมีห่างจากแนวเขตเทศบาลประมาณ 5 - 10 กิโลเมตร เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายเพื่อการจ้างแรงงานในพื้นที่กลุ่มอำเภอต่างๆ กลุ่มละ 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 6.27 บาท รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 จำนวน 3.65 บาท และในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 จำนวน 0.07 บาทตามลำดับ

สำหรับการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมทุกประเภทที่ดำเนินกิจการในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่มีใช้แรงงาน จะก่อให้เกิดรายได้ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด ( $d_2 = 0.0789$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือ ( $d_2 = 0.0498$ ) ในกรุงเทพมหานคร ( $d_2 = 0.0434$ ) ในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ( $d_2 = 0.0174$ ) ในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 ( $d_2 = 0.0143$ ) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ( $d_2 = 0.0127$ ) สำหรับในพื้นที่อื่นๆ ที่เหลือจะมีรายได้เกิดขึ้นน้อยมาก

สามารถอธิบายได้ว่า รายได้ทางอ้อมหรือผลกระทบทางอ้อมที่เกิดจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่มีใช้แรงงานในเมือง ปรากฏว่ารายได้จะเกิดขึ้นทุกพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทในจังหวัดเชียงใหม่ เนื่องจากวัตถุดิบที่ใช้ในกระบวนการผลิตหัตถกรรมประเภทต่างๆ จำเป็นต้องใช้วัตถุดิบนอกพื้นที่เมืองเชียงใหม่ สำหรับรายได้ทางอ้อมที่เกิดในพื้นที่เมืองเมื่อกิจการอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่มีใช้แรงงานจำนวนเงิน 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 7.89 บาท โดยส่วนมากวัตถุดิบที่โรงงานอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายจะเป็นวัตถุดิบประเภทงานตกแต่งที่ใช้ในกิจการอุตสาหกรรมไม้แกะสลัก วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเชื้อเพลิง เช่น ถ่าน แก๊ส และวัตถุดิบที่ใช้ในกระบวนการผลิตอื่นๆ เช่น ยางไม้ ชัน น้ำกรด รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องมือในการผลิต เช่น ค้อน สิว เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน วัตถุดิบประเภทไม้ เช่น ไม้เนื้ออ่อน ไม้ไผ่ ไม้อัด เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน วัตถุดิบประเภทที่ใช้ทำสี ซึ่งประกอบด้วยสารเคมีประเภทออกไซด์ต่างๆ เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา วัตถุดิบประเภทปอสา ไม้โมกข์ และสี เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทกระดาษสา วัตถุดิบประเภทสารเคมี สีย้อม กระจกม ด้าย ผ้าลูกไม้และของตกแต่งต่างๆ เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ

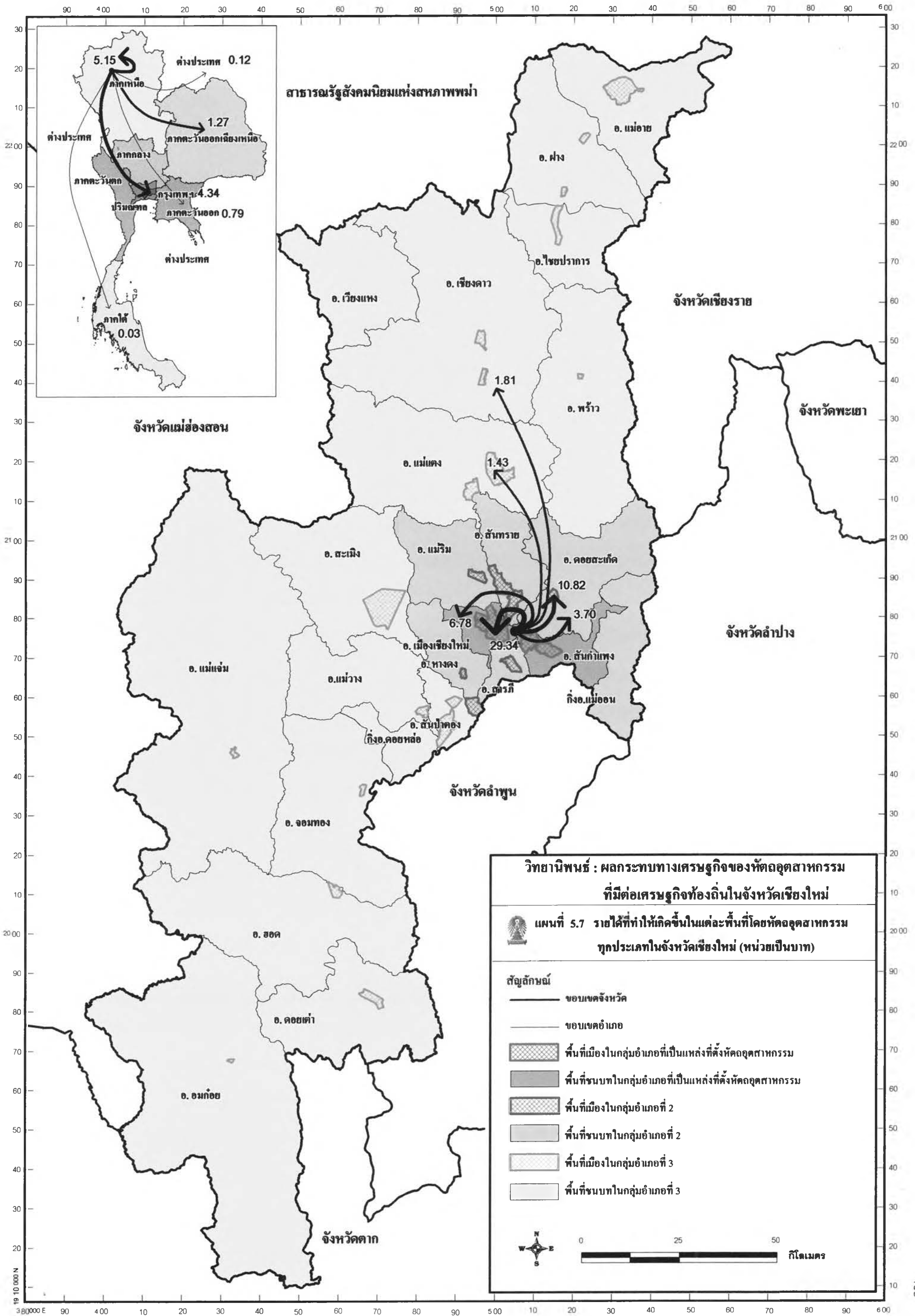
รองลงมารายได้ทางอ้อมจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 กล่าวคือ เมื่อกิจการอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่มีใช้แรงงานจำนวนเงิน 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 จำนวน 1.43 บาท และวัตถุดิบที่โรงงานอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายจะเป็นวัตถุดิบประเภทดินดำและดินขาว วัตถุดิบประเภทที่นำมาทำน้ำยาเคลือบ ได้แก่ ชี้เถ้าไม้ก้อ ชี้เถ้าไม้รกฟ้า และดินหนานา เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา วัตถุดิบประเภทผ้าฝ้ายที่ทอขึ้นเองภายในครัวเรือน ซึ่งจะใช้เส้นไหม และฝ้าย ในการทำผ้าฝ้าย เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ

สำหรับรายได้ทางอ้อมที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 เมื่อกิจการอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่มีใช้แรงงานจำนวนเงิน 100 บาท จะทำให้มี

รายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 จำนวน 0.48 บาท และวัตถุดิบที่โรงงานอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายจะเป็นวัตถุดิบประเภทไม้ไผ่จากอำเภอแม่ฮอน เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทกระดาษ

รายได้ทางอ้อมที่เกิดจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบท ปรากฏว่า การใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมจะทำให้รายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 มากที่สุดกล่าวคือ เมื่อโรงงานอุตสาหกรรมใช้จ่ายเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตประเภทไม้ เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมไม้แกะสลัก จากพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 จำนวน 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทเท่ากับ 1.74 บาท รองลงมาหากโรงงานอุตสาหกรรมใช้จ่ายเพื่อซื้อวัตถุดิบประเภทที่ใช้ทำสีเพื่อใช้ในอุตสาหกรรมประเภทกระดาษ จากพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทเท่ากับ 0.51 บาท และเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมใช้จ่ายเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตจากพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 จำนวน 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทเพียงเล็กน้อยจำนวน 0.05 บาท

โดยสรุปการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมทุกประเภทที่ดำเนินกิจการในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ จะก่อให้เกิดรายได้มากที่สุดในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม กล่าวคือเมื่อกิจการอุตสาหกรรมมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจะทำให้ชาวเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จำนวน 29.34 บาท รองลงมาเมื่อกิจการอุตสาหกรรมมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิด จำนวนเงิน 100 บาท ในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 จะทำให้ชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ทำให้เกิดรายได้ขึ้นในเมืองที่ตนอาศัยอยู่ จำนวน 10.82 บาท และเมื่อมีการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิต จำนวนเงิน 100 บาท ในพื้นที่ชนบทแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จะทำให้ชาวบ้านในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีรายได้และใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในหมู่บ้านของตน ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในหมู่บ้าน จำนวน 6.78 บาท เป็นต้น (แผนที่ 5.7)



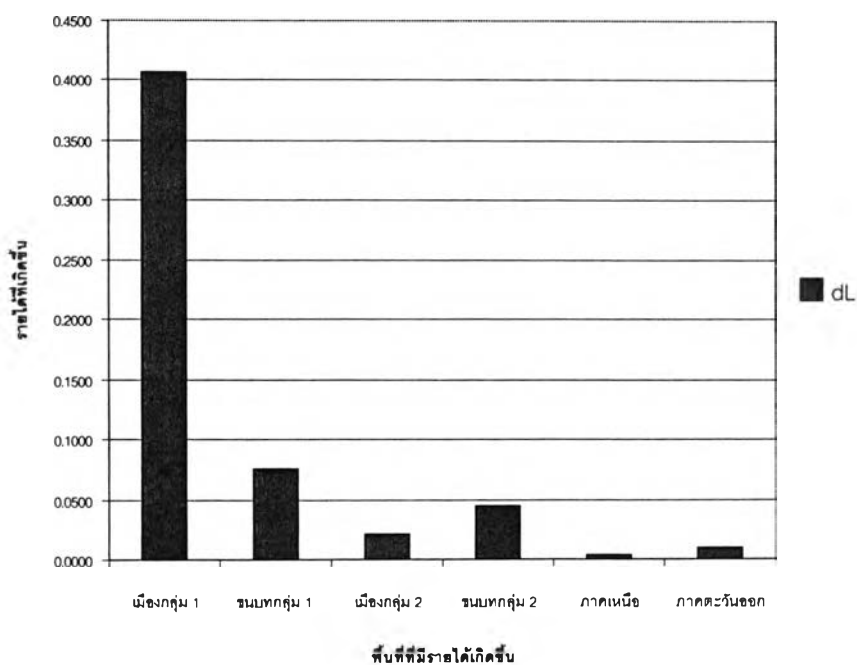
### 5.2.2 รายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายของคณงานที่ทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

การใช้จ่ายของคณงานที่ทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเพื่อบริโภคสินค้าและบริการทั้งในเขตชนบทและเมือง ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ เมื่อคูณ Matrix การใช้จ่ายของคณงานในพื้นที่ต่างๆ ด้วย Value added ratio สามารถคำนวณค่ารายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ศึกษาที่เป็นผลจากการใช้จ่ายทุกประเภทของคณงานเท่ากับ 1 หน่วยเงินตรา ( $d_L$ ) ผลการคำนวณค่า  $d_L$  ของแต่ละพื้นที่แสดงดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 5.25 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ศึกษาโดยคณงานที่ทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

รายได้ที่เกิดขึ้น	เมือง กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 2	ภาค เหนือ	ภาค ตะวันออก
$d_L$	0.4064	0.0749	0.0214	0.0451	0.0038	0.0097

แผนภูมิ 5.30 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของคณงานที่ทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม



ที่มา : จากตาราง 5.25

จากตาราง 5.25 เมื่อพิจารณาค่า  $d_i$  พบว่า ผลจากการใช้จ่ายของคณงานที่ทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม จะทำให้รายได้เกิดขึ้นมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ ในเขตเมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_i = 0.4064$ ) รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ( $d_i = 0.0749$ ) และในเขตชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 ( $d_i = 0.0451$ )

สำหรับรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมือง การใช้จ่ายของคณงานจะก่อให้เกิดรายได้แก่ชาวเมืองในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมสูงสุด รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยมีค่า  $d_i = 0.4064$  และ  $d_i = 0.0214$  ตามลำดับ สำหรับรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบท การใช้จ่ายของคณงานจะก่อให้เกิดรายได้แก่ชาวชนบทในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมสูงสุด รองลงมารายได้จะเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทกลุ่มอำเภอที่ 2 โดยมีค่า  $d_i = 0.0749$  และ  $d_i = 0.0451$  ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 พบว่า คณงานไม่มีการใช้จ่ายโดยตรงในพื้นที่ดังกล่าว หรือไม่มีรายได้เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของคณงาน เนื่องจาก คณงานจะอาศัยอยู่ในพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทในแหล่งที่เป็นที่ตั้งของอุตสาหกรรมและพื้นที่กลุ่มอำเภอที่ 2 แต่การใช้จ่ายของคณงานจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 ได้โดยทางอ้อม กล่าวคือ พ่อค้าในเมืองจะซื้อสินค้าต่างๆ จากพื้นที่ชนบท แล้วนำมาจำหน่ายในเมือง ดังนั้น ชาวเมืองและชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 จะได้รับผลกระทบเป็นรายได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายของคณงานโดยผ่านพ่อค้าในเมืองเป็นลำดับต่อไป

### 5.2.3 รายได้ที่เกิดขึ้นโดยชาวเมือง

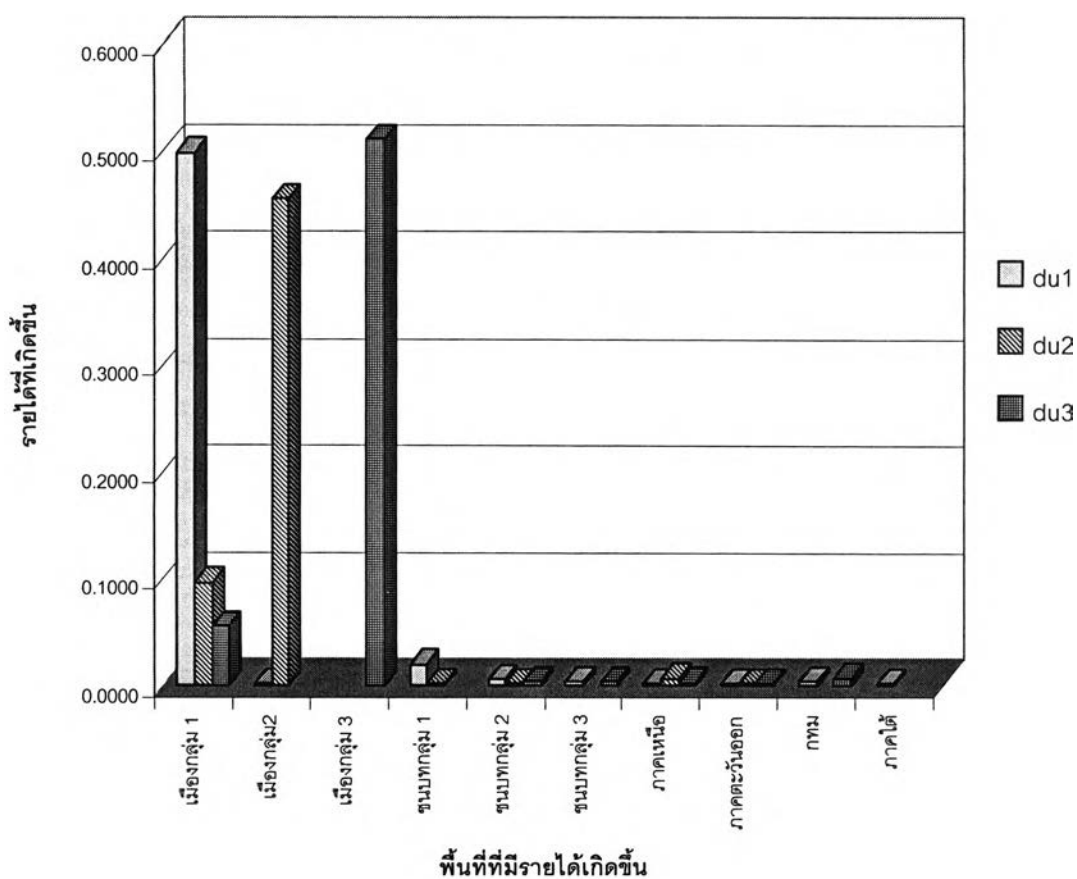
การคำนวณรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมืองตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของชาวเมืองที่อาศัยในกลุ่มอำเภอต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ คำนวณตามวิธีการศึกษาที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 โดยนำ Matrix การใช้จ่ายของชาวเมืองตัวอย่างคูณด้วยค่า Value added จะได้รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ศึกษาที่เป็นผลมาจากการใช้จ่ายของชาวเมืองในแต่ละกลุ่มอำเภอ ( $d_n$ ) ผลรวมของ  $d_n$  ในแต่ละพื้นที่ คือ รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ศึกษาอันเนื่องมาจากการใช้จ่ายของชาวเมืองทุกประเภท เท่ากับ 1 หน่วย ( $d_u$ ) หรืออธิบายให้เข้าใจได้ว่าเมื่อชาวเมืองใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าและบริการเพื่อบริโภค เท่ากับ 100 บาทจะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ใช้จ่ายจำนวนหนึ่งซึ่งจะมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปริมาณและความเชื่อมโยงของสินค้าและบริการที่บริโภค

ผลจากการคำนวณค่า  $d_u$  ที่ได้จากการใช้จ่ายของชาวเมืองในแต่ละกลุ่มอำเภอในจังหวัดเชียงใหม่ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 5.26 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นโดยชาวเมืองในแต่ละกลุ่มอำเภอ

$d_u$	เมือง กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	เมือง กลุ่ม 3	ชนบท กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	ภาค ตะวันออก	กทม	ภาค ใต้
$d_{u1}$	0.4987	0.0017		0.0197	0.0048	0.0033	0.0013	0.0013	0.0032	0.0011
$d_{u2}$	0.0957	0.4550		0.0015	0.0013		0.0064	0.0009		
$d_{u3}$	0.0547		0.5109		0.0031	0.0034	0.0024	0.0010	0.0062	

แผนภูมิ 5.31 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมืองในแต่ละกลุ่มอำเภอที่มีการใช้จ่ายในพื้นที่ต่างๆ จำนวน 1 หน่วยเงินตรา



ที่มา : จากตาราง 5.26

จากตาราง 5.26 รายได้ที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากการใช้จ่ายของชาวเมืองในแต่ละกลุ่มอำเภอ ผลการศึกษาพบว่า การใช้จ่ายของชาวเมืองตัวอย่างที่อาศัยในกลุ่มอำเภอที่ 3 ได้



แก่ เทศบาลตำบลแม่ข่า เทศบาลตำบลเวียงฝาง อำเภอฝาง เทศบาลตำบลเชียงดาว เทศบาลตำบลเมืองงาย อำเภอเชียงดาว เทศบาลตำบลบ้านหลวง อำเภอจอมทอง และเทศบาลตำบลท่าเตื่อ อำเภอดอยเต่า ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นภายในชุมชนเมืองของตนเองมากที่สุด ( $d_u = 0.5109$ ) หมายความว่า เมื่อชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3 ใช้จ่ายเงินเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเท่ากับ 100 บาท ภายในชุมชนเมืองของตนจะทำให้ชาวเมืองที่อาศัยในชุมชนเมืองเดียวกันที่มีหน้าที่ในการผลิตสินค้าและบริการ ได้แก่ เกษตรกรที่เพาะปลูกพืชอาหารหรือเลี้ยงสัตว์ พ่อค้าที่นำสินค้าประเภทต่างๆ มาขายและชาวเมืองที่เป็นแรงงานในการผลิตจะมีรายได้เกิดขึ้นโดยรวมเท่ากับ 51.09 บาท รองลงมาการใช้จ่ายของชาวเมืองกลุ่มอำเภอที่ 3 ถ้ามีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 1 ได้แก่ เทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และเทศบาลตำบลตันเปา เทศบาลตำบลสันกำแพง อำเภอสันกำแพง ซึ่งเป็นเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและเป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญของภาค เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวเมืองกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการมีรายได้เกิดขึ้นเพียง 5.47 บาทเท่านั้น กล่าวคือชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3 จะมีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการในชุมชนเมืองของตนมากกว่าที่จะใช้จ่ายในเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมหรือเมืองอื่นๆ ซึ่งมีสินค้าที่เหมือนกันและมีระยะทางที่ไกลกว่า รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมืองกลุ่มอำเภอที่ 3 จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดในพื้นที่ต่างๆ นั้นขึ้นอยู่กับจำนวนพื้นที่ที่ชาวเมืองใช้จ่ายปริมาณการบริโภคสินค้าและบริการ และระดับของชุมชนเมือง โดยชุมชนเมืองที่มีระดับความเป็นเมืองสูงจะมีสินค้าและบริการที่สนองความต้องการในการบริโภคของชาวเมืองอย่างหลากหลายและเพียงพอ

การใช้จ่ายของชาวเมืองที่ก่อให้เกิดรายได้เกิดขึ้นภายในเมืองของตนเองในลำดับรองลงมาได้แก่ การใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 1 หรือเมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ได้แก่ เทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และเทศบาลตำบลตันเปา เทศบาลตำบลสันกำแพง อำเภอสันกำแพง โดยการใช้จ่ายของชาวเมืองเมื่อมีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการภายในเมืองเท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวเมืองที่อาศัยในเมืองเดียวกัน ได้แก่ ชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการ มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 49.87 บาท รองลงมาการใช้จ่ายของชาวเมืองกลุ่มอำเภอที่ 1 ถ้ามีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 1 ได้แก่ พื้นที่ที่อยู่นอกเขตเทศบาลของกลุ่มอำเภอที่ 1 เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการ มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 1.97 บาท เนื่องจากพื้นที่

ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 1 เป็นที่ตั้งของศูนย์การค้าที่มีระดับการให้บริการที่หลากหลาย เช่น โลตัส แม็คโคร , บิ๊กซี , คาร์ฟูร์ และห้างสรรพสินค้าโรบินสัน เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า การใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่ใช้จ่ายในกรุงเทพมหานคร 100 บาท จะทำให้ชาวกรุงเทพมหานครมีรายได้เกิดขึ้นเพียง 0.32 บาทเท่านั้น ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 1 ได้แก่ เมืองเชียงใหม่ ซึ่งเป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญของภาคมีสินค้าและบริการที่มีความหลากหลายและเพียงพอเหมือนกรุงเทพมหานคร ดังนั้นชาวเมืองจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการซื้อสินค้าและบริการจากพื้นที่ต่างๆ เพื่อสนองความต้องการในการบริโภคของตน

สำหรับการใช้จ่ายของชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่มีการใช้จ่ายในการบริโภคสินค้าและบริการจะก่อให้เกิดรายได้เกิดขึ้นภายในชุมชนเมืองของตนเองน้อยที่สุด โดยการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการของชาวเมืองที่เกิดขึ้นภายในชุมชนเมือง เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการมีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 45.50 บาท รองลงมาการใช้จ่ายของชาวเมืองกลุ่มอำเภอที่ 2 ถ้ามีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 1 ได้แก่ เทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และเทศบาลตำบลดั้นเปา เทศบาลตำบลสันกำแพง อำเภอสันกำแพง ซึ่งเป็นเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและเป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญของภาค เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวเมืองกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการมีรายได้เกิดขึ้น 9.57 บาท เนื่องจากชุมชนเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 เป็นชุมชนเมืองขนาดเล็กไม่มีสินค้าและบริการที่หลากหลายและเพียงพอสำหรับสนองความต้องการในการบริโภคของชาวเมืองประกอบกับชุมชนเมืองดังกล่าวมีระยะทางที่ไม่ไกลจากเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากนัก ดังนั้นชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 จึงเดินทางเข้ามาหาซื้อสินค้าและใช้บริการในเขตเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมค่อนข้างมากซึ่งมีผลให้ชาวเมืองดังกล่าวมีรายได้เกิดขึ้นโดยลำดับ

#### 5.2.4 รายได้ที่เกิดขึ้นโดยชาวบ้านในชนบท

การคำนวณรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของชาวชนบทที่อาศัยในกลุ่มอำเภอต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ คำนวณตามวิธีการศึกษาที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 3 โดยนำ Matrix การใช้จ่ายของชาวบ้านตัวอย่างคูณด้วยค่า Value added จะได้รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ศึกษาที่เป็นผลมาจากการใช้จ่ายของชาวบ้านในชนบท ( $d_n$ ) ผลรวมของ  $d_n$  ในแต่ละพื้นที่ คือ รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ศึกษาอันเนื่องมาจากการใช้จ่ายของชาว

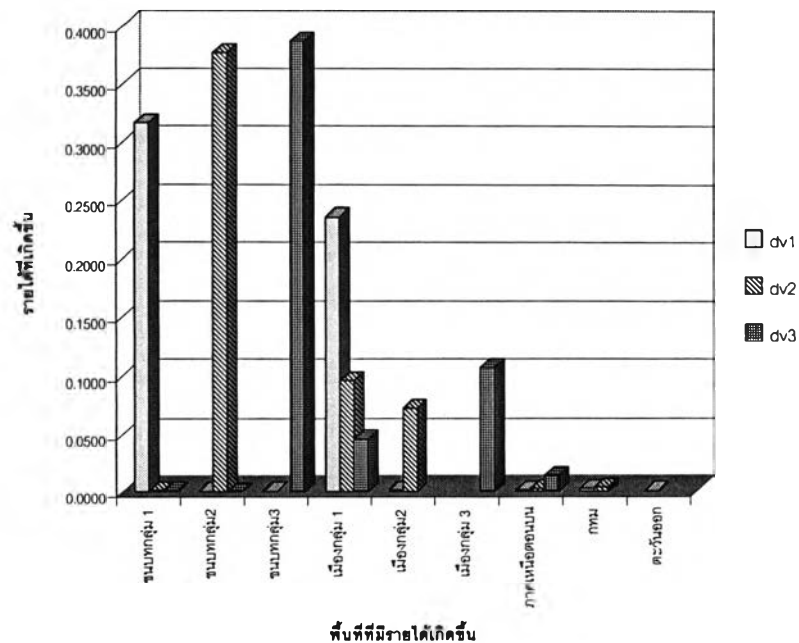
บ้านทุกประเภท เท่ากับ 1 หน่วย ( $d_v$ ) ซึ่งหมายความว่าเมื่อชาวบ้านใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าและบริการเพื่อบริโภค เท่ากับ 100 บาทจะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นกับคนที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตหรือจำหน่ายสินค้าและบริการที่อยู่อาศัยในพื้นที่นั้นๆ โดยรายได้ที่เกิดขึ้นจะมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปริมาณการใช้จ่ายและความเชื่อมโยงของสินค้าและบริการในประเภทต่างๆ

ผลการคำนวณค่า  $d_v$  ที่ได้จากการใช้จ่ายของชาวบ้านในชนบทในแต่ละกลุ่มอำเภอในจังหวัดเชียงใหม่ ดังจะได้แสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 5.27 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ศึกษาโดยชาวบ้านในแต่ละกลุ่มอำเภอ

$d_v$	ชนบท กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3	เมือง กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	เมือง กลุ่ม 3	ภาค เหนือ	กทม	ภาค ตะวันออก
$d_{v1}$	0.3157	0.0004	0.0004	0.2352	0.0010		0.0010	0.0023	0.0003
$d_{v2}$	0.0006	0.3771		0.0945	0.0715		0.0018	0.0034	
$d_{v3}$	0.0004	0.0003	0.3871	0.0456		0.1058	0.0136		

แผนภูมิ 5.32 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวชนบทในแต่ละกลุ่มอำเภอที่มีการใช้จ่ายในพื้นที่ต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 1 หน่วยเงินตรา



ที่มา : จากตาราง 5.27

จากตาราง 5.27 รายได้ที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากการใช้จ่ายของชาวบ้านในแต่ละกลุ่มอำเภอ ผลการศึกษาพบว่า การใช้จ่ายของชาวบ้านตัวอย่างที่อาศัยในกลุ่มอำเภอที่ 3 ได้แก่ ชาวบ้านที่อยู่นอกเขตเทศบาลตำบลแม่ข่า เทศบาลตำบลเวียงฝาง อำเภอฝาง ชาวบ้านที่อยู่นอกเขตเทศบาลตำบลเชียงดาว เทศบาลตำบลเมืองงาย อำเภอเชียงดาว ชาวบ้านที่อยู่นอกเขตเทศบาลตำบลบ้านหลวง อำเภอจอมทอง และชาวบ้านที่อยู่นอกเขตเทศบาลตำบลท่าเตื่อ อำเภอดอยเต่า ทำให้มีรายได้เกิดขึ้นภายในชุมชนเมืองของตนเองมากที่สุด ( $d_v = 0.3871$ ) หมายความว่า เมื่อชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 3 ใช้จ่ายเงินเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเท่ากับ 100 บาท ภายในหมู่บ้านของตนจะทำให้ชาวบ้านที่อาศัยในหมู่บ้านเดียวกันที่มีหน้าที่ในการผลิตสินค้าและบริการ ได้แก่ เกษตรกรที่เพาะปลูกพืชอาหารหรือเลี้ยงสัตว์ พ่อค้าที่นำสินค้าประเภทต่างๆ มาขาย มีรายได้เกิดขึ้นโดยรวมเท่ากับ 38.71 บาท รองลงมาการใช้จ่ายของชาวบ้านกลุ่มอำเภอที่ 3 ถ้ามีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวเมืองกลุ่มอำเภอที่ 3 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการมีรายได้เกิดขึ้น 10.58 บาท สำหรับการใช้จ่ายของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 3 ที่ใช้จ่ายในเมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมได้แก่ เทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และเทศบาลตำบลตันเปา เทศบาลตำบลสันกำแพง อำเภอสันกำแพง จะทำให้ชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการ มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 4.56 บาท ซึ่งจะเห็นได้ว่าชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 3 จะมีการใช้จ่ายเงินเพื่อบริโภคสินค้าและบริการภายในหมู่บ้านของตนมากกว่าจะใช้จ่ายเงินในพื้นที่เมือง

สำหรับลักษณะสินค้าที่ชาวบ้านซื้อจากภายในหมู่บ้านเกือบทั้งหมด ได้แก่ อาหารสดซึ่งชาวบ้านในหมู่บ้านสามารถผลิตได้เองโดยการเพาะปลูกพืชหรือเลี้ยงสัตว์ ซึ่งการบริโภคอาหารของชาวบ้านในลักษณะสินค้านี้ดังกล่าวก็จะทำให้ชาวบ้านที่เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตมีรายได้ แต่ถ้าเป็นการบริโภคสินค้าที่ต้องผลิตโดยโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเครื่องใช้อุปโภคเช่น ผงซักฟอก สบู่ ยาสีฟัน เสื้อผ้า เป็นต้น การใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้านี้ดังกล่าวส่วนใหญ่จะหาซื้อได้จากพื้นที่เมืองที่มีระยะทางไกลกับพื้นที่ชนบทที่ชาวบ้านอาศัยอยู่ ซึ่งการใช้จ่ายดังกล่าวก็จะทำให้ชาวเมืองที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการผลิตและจำหน่ายมีรายได้เกิดขึ้นตามลำดับต่อไป

การใช้จ่ายของชาวบ้านที่ก่อให้เกิดรายได้เกิดขึ้นภายในหมู่บ้านของตนเองในลำดับรองลงมาได้แก่ การใช้จ่ายของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งในการศึกษานี้ได้สุ่มตัวอย่างจากชาวบ้านที่อยู่นอกเขตเทศบาลตำบลแมริม อำเภอแมริม ชาวบ้านที่อยู่นอกเขตเทศบาลตำบล

เชิงดอย อำเภอดอยสะเก็ด ชาวบ้านที่อยู่นอกเขตเทศบาลตำบลหางดง และเทศบาลตำบลหนองตองพัฒนา อำเภอหางดง โดยการใช้จ่ายของชาวบ้านเมื่อมีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการภายในหมู่บ้านเท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการ มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 37.71 บาท รองลงมาการใช้จ่ายของชาวบ้านกลุ่มอำเภอที่ 2 ถ้ามีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 1 เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการ มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 9.45 บาท และถ้ามีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่ตนเองอาศัยอยู่ เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวเมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการ มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 7.15 บาท ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้จ่ายของชาวบ้านกลุ่มอำเภอที่ 2 จะก่อให้เกิดรายได้ในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 1 มากกว่า เนื่องจากพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 นั้นมีที่ตั้งที่ใกล้กับชุมชนเมืองขนาดใหญ่ที่เป็นศูนย์กลางความเจริญของภาค ซึ่งทำให้ชาวบ้านมีความสะดวกในการเดินทางเข้ามาสู่เมืองเพื่อซื้อสินค้าและใช้บริการต่างๆ ได้มากกว่า

สำหรับการใช้จ่ายของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่มีการใช้จ่ายในการบริโภคสินค้าและบริการจะก่อให้เกิดรายได้เกิดขึ้นภายในหมู่บ้านของตนเองน้อยที่สุด โดยการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการของชาวบ้านที่เกิดขึ้นภายในหมู่บ้าน เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวบ้านในหมู่บ้านเดียวกันที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการมีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 31.57 บาท รองลงมาการใช้จ่ายของชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 1 ถ้ามีการใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 1 ได้แก่ เทศบาลนครเชียงใหม่ เทศบาลตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ และเทศบาลตำบลตันเปา เทศบาลตำบลสันกำแพง อำเภอสันกำแพง ซึ่งเป็นเมืองแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและเป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญของภาค เท่ากับ 100 บาท จะทำให้ชาวเมืองกลุ่มอำเภอที่ 1 ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการมีรายได้เกิดขึ้น 23.52 บาท เนื่องจากชาวบ้านในกลุ่มอำเภอที่ 1 มีที่ตั้งใกล้กับชุมชนเมืองขนาดใหญ่ ได้แก่ เมืองเชียงใหม่ ซึ่งเป็นเมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ทำให้ชาวบ้านมีความสะดวกในการเดินทางเข้ามาสู่เมืองเพื่อซื้อสินค้าและบริการต่างๆ ดังนั้นรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวบ้านในพื้นที่รอบข้างจึงเกิดขึ้นมากในเขตเมือง

### 5.3 ผลกระทบจากแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่

#### 5.3.1 ผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยพิจารณาทางด้านรายได้

ในลำดับต่อไปจะเป็นการพิจารณาผลกระทบทางเศรษฐกิจในลักษณะของรายได้ที่เกิดขึ้นต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่ในรูปของรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมในการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตและรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของคณงานที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมในการซื้อสินค้าและบริการเพื่ออุปโภคและบริโภค โดยการคำนวณตามวิธีการวิจัยที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 3

##### 1) รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของโรงงาน

การใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมในการจ้างแรงงานและซื้อปัจจัยการผลิตที่เกิดขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่ทำให้ชาวเมืองและชาวบ้านในพื้นที่กลุ่มอำเภอต่างๆ มีรายได้ในฐานะที่เป็นเจ้าของแรงงานและเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต การคำนวณรายได้ที่เกิดขึ้นสามารถคำนวณโดยพิจารณาเป็นพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบท ดังสมการต่อไปนี้

##### - รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมือง

$$\text{รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมือง} = \frac{(d_1 + d_2)}{(1 - d_u)} \times \text{การใช้จ่ายทั้งหมดของโรงงาน}$$

$d_1$  หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม

$d_2$  หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นจากการซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม

$d_u$  หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการของผู้ที่อยู่อาศัยในเมือง

รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองเกิดจากการใช้จ่ายทั้งหมดของโรงงานอุตสาหกรรมคูณด้วยผลหารระหว่างผลบวกของรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานและรายได้ที่เกิดขึ้นจากการซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่มีใช่แรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม กับผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมือง

- รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบท

$$\text{รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบท} = \frac{(d_1 + d_2) \times \text{การใช้จ่ายทั้งหมดของโรงงาน}}{(1 - d_v)}$$

$d_1$  หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม

$d_2$  หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นจากการซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่ไม่ใช่แรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม

$d_v$  หมายถึง รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการของผู้ที่อยู่อาศัยในชนบท

รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทเกิดจากการใช้จ่ายทั้งหมดของโรงงานอุตสาหกรรมคูณด้วยผลหารระหว่างผลบวกของรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานและรายได้ที่เกิดจากการซื้อปัจจัยการผลิตทุกชนิดที่มีไร่แรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม กับผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวบ้าน

ผลการคำนวณรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมที่มีต่อพื้นที่เมืองและชนบทสามารถแสดงรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5.28 แสดงรายได้ที่เกิดขึ้นจากโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่เมืองและชนบท  
ในจังหวัดเชียงใหม่

ประเภท อุตสาหกรรม	เมือง กลุ่ม 1	เมือง กลุ่ม 2	เมือง กลุ่ม 3	ชนบท กลุ่ม 1	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3	รวม	สัดส่วน
ไม้แกะสลัก	8,034,089	3,564,329		1,087,848	784,713	879,109	14,350,088	46.20
เครื่องเงิน	1,400,988	123,584		391,784	141,853	36,711	2,094,920	6.74
เครื่องเงิน	888,983	110,508		183,160	83,265		1,265,916	4.08
เครื่องปั้นดินเผา	1,464,645	144,199	79,793	284,525	186,766		2,159,929	6.95
กระดาษสา	1,086,481	683,938		286,365	159,081		2,215,865	7.13
สิ่งทอ	5,290,571	1,534,101	830,456	837,975	483,911		8,977,013	28.90
รวม	18,165,757	6,160,658	910,249	3,071,656	1,839,590	915,821	31,063,731	
สัดส่วน	58.48	19.83	2.93	9.89	5.92	2.95		100.00

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตาราง 5.28 ผลกระทบที่เกิดจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมในรูป รายได้ผลกระทบจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมากที่สุด โดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 58.48 ของผลกระทบทางเศรษฐกิจทั้งหมดที่เกิดขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่ รองลงมาผลกระทบจะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 19.83 ของผลกระทบทางเศรษฐกิจทั้งหมดที่เกิดขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่ สำหรับพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 พื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 จะมีผลกระทบที่น้อยลงตามลำดับกล่าวคือ จะมีสัดส่วนร้อยละ 9.89 , 5.92 , 2.95 และ 2.93 ของผลกระทบทางเศรษฐกิจทั้งหมดที่เกิดขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่

สำหรับประเภทหัตถอุตสาหกรรมตัวอย่างที่มีผลกระทบต่อรายได้ของประชาชน ในจังหวัดเชียงใหม่มากที่สุด ได้แก่ หัตถอุตสาหกรรมประเภทไม้แกะสลัก โดยมีผลกระทบต่อรายได้ทั้งหมดของประชาชนคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 46.20 ของผลกระทบต่อรายได้ที่เกิดขึ้นทั้งหมด รองลงมาคือ หัตถอุตสาหกรรมประเภทสิ่งทอ คิดเป็นร้อยละ 28.90 โดยหัตถอุตสาหกรรมประเภทกระดาษ หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องปั้นดินเผา หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน และ หัตถอุตสาหกรรมประเภทเครื่องเงิน จะมีผลกระทบคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 7.13 , 6.95 , 6.74 และ 4.08 ของผลกระทบต่อรายได้ที่เกิดขึ้นทั้งหมดตามลำดับ

### 5.3.2 ผลกระทบทางเศรษฐกิจพิจารณาจากค่าตัวคุณทวี

ผลกระทบทางเศรษฐกิจจากแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นใน จังหวัดเชียงใหม่ สามารถพิจารณาจากค่าตัวคุณทวี โดยค่าตัวคุณทวีจะแสดงถึงจำนวนรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ที่เป็นผลมาจากการใช้จ่ายในพื้นที่เท่ากับ 1 บาท สามารถอธิบายให้เข้าใจมากยิ่งขึ้นโดยสมมุติว่าเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายเพื่อจ้างแรงงานในพื้นที่ ผลของการจ้างแรงงานทำให้ประชาชนที่ทำหน้าที่เป็นคนงานมีรายได้เกิดขึ้น เมื่อคนงานมีรายได้ก็จะบริโภคสินค้าและบริการ รายจ่ายที่คนงานจ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการจ่ายไปนั้นก็เป็นรายได้ของประชาชนที่ทำหน้าที่เป็นพ่อค้าที่นำสินค้าและบริการมาขาย เมื่อพ่อค้ามีรายได้จากการขายสินค้าและบริการก็จะนำเงินที่ได้จากการขายสินค้าและบริการไปซื้อสินค้าจากประชาชนที่ทำหน้าที่ผลิต เช่น ชาวนาที่ปลูกข้าว เกษตรกรที่เลี้ยงสัตว์ ชาวสวนที่ปลูกผักผลไม้ เป็นต้น ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของระบบเศรษฐกิจจะมีรายได้ที่ทำให้หน่วยผลิตต่างๆ ในระบบเศรษฐกิจมีกิจกรรมทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งหมายถึงรายได้ที่จะเกิดขึ้นตามมา ผลรวมของรายได้ที่เกิดขึ้นทั้งระบบเศรษฐกิจเรียกว่าผลของตัวคุณทวี



จากการคำนวณค่าตัวคุณทวีโดยใช้สูตรและสมการตามวิธีการวิจัยที่กล่าวแล้วข้างต้น รายละเอียดเกี่ยวกับตัวคุณทวีที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของโรงงานและคนงานมีรายละเอียดดังนี้

ก. **ตัวคุณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรม** ค่าตัวคุณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ ทั้งพื้นที่เมืองและชนบทในจังหวัดเชียงใหม่

ค่าตัวคุณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของจังหวัดเชียงใหม่ คือ ผลหารระหว่างผลบวกของรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานและการใช้จ่ายเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตที่มีใช้แรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม กับผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมือง

$$M_{fu} = \frac{(d_1 + d_2)}{(1 - d_v)}$$

ค่าตัวคุณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของจังหวัดเชียงใหม่ คือ ผลหารระหว่างผลบวกของรายได้ที่เกิดขึ้นจากการจ้างแรงงานและการใช้จ่ายเพื่อซื้อปัจจัยการผลิตที่มีใช้แรงงานของโรงงานอุตสาหกรรม กับผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวบ้านในชนบท

$$M_{fv} = \frac{(d_1 + d_2)}{(1 - d_v)}$$

ผลการคำนวณแสดงดังตาราง 5.29

ข. **ตัวคุณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของคนงาน** ค่าตัวคุณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของคนงานที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของจังหวัดเชียงใหม่ คือ รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคของคนงานที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมือง กับผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมือง

$$M_L = \frac{d_L}{(1 - d_v)}$$

ค่าตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของคณงานที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของจังหวัด  
เชียงใหม่ คือ รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคของคณงานที่เกิดขึ้นในพื้นที่  
ที่ชนบท กับผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวบ้านในชนบท

$$M_L = \frac{d_L}{(1 - d_v)}$$

ผลการคำนวณแสดงดังตาราง 5.29

ตาราง 5.29 แสดงค่าตัวคูณทวีจากการใช้จ่ายของกิจการอุตสาหกรรมและคณงาน

	เมืองกลุ่ม 1	เมืองกลุ่ม 2	เมืองกลุ่ม 3	ชนบทกลุ่ม 1	ชนบทกลุ่ม 2	ชนบทกลุ่ม 3
$d_1$	0.2145	0.1034		0.0627	0.0365	0.0007
$d_2$	0.0789	0.0048	0.0143	0.0051	0.0005	0.0174
$d_{v1}$	0.2352	0.0010		0.3157	0.0004	0.0004
$d_{v2}$	0.0945	0.0715		0.0006	0.3771	
$d_{v3}$	0.0456		0.1058	0.0004	0.0003	0.3871
$d_{u1}$	0.4987	0.0017		0.0197	0.0048	0.0033
$d_{u2}$	0.0957	0.4550		0.0015	0.0013	
$d_{u3}$	0.0547		0.5109		0.0031	0.0034
$d_l$	0.4064	0.0214		0.0749	0.0451	
$m_{N1}$	0.3836	0.1083		0.0990	0.0369	0.0181
$m_{N2}$	0.3240	0.1165		0.0678	0.0593	
$m_{N3}$	0.3074		0.0160	0.0678	0.0369	0.0295
$m_{Nu1}$	0.5853	0.1084		0.0691	0.0371	0.0181
$m_{Nu2}$	0.3244	0.1985		0.0678	0.0370	
$m_{Nu3}$	0.3104		0.0293		0.0370	0.0181
$m_l$	0.8107	0.0394		0.1094	0.0724	

จากตาราง 5.29 พบว่าโรงงานหัตถอุตสาหกรรมที่เปิดดำเนินการในแหล่งที่  
ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงใหม่ จะมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นเกือบทุกพื้นที่ทั้งในพื้นที่เมืองและพื้นที่  
ชนบทยกเว้นพื้นที่เมืองกลุ่มอำเภอที่ 3 ที่ไม่มีการใช้จ่ายทางตรงเกิดขึ้น จะมีเพียงการใช้จ่ายทาง

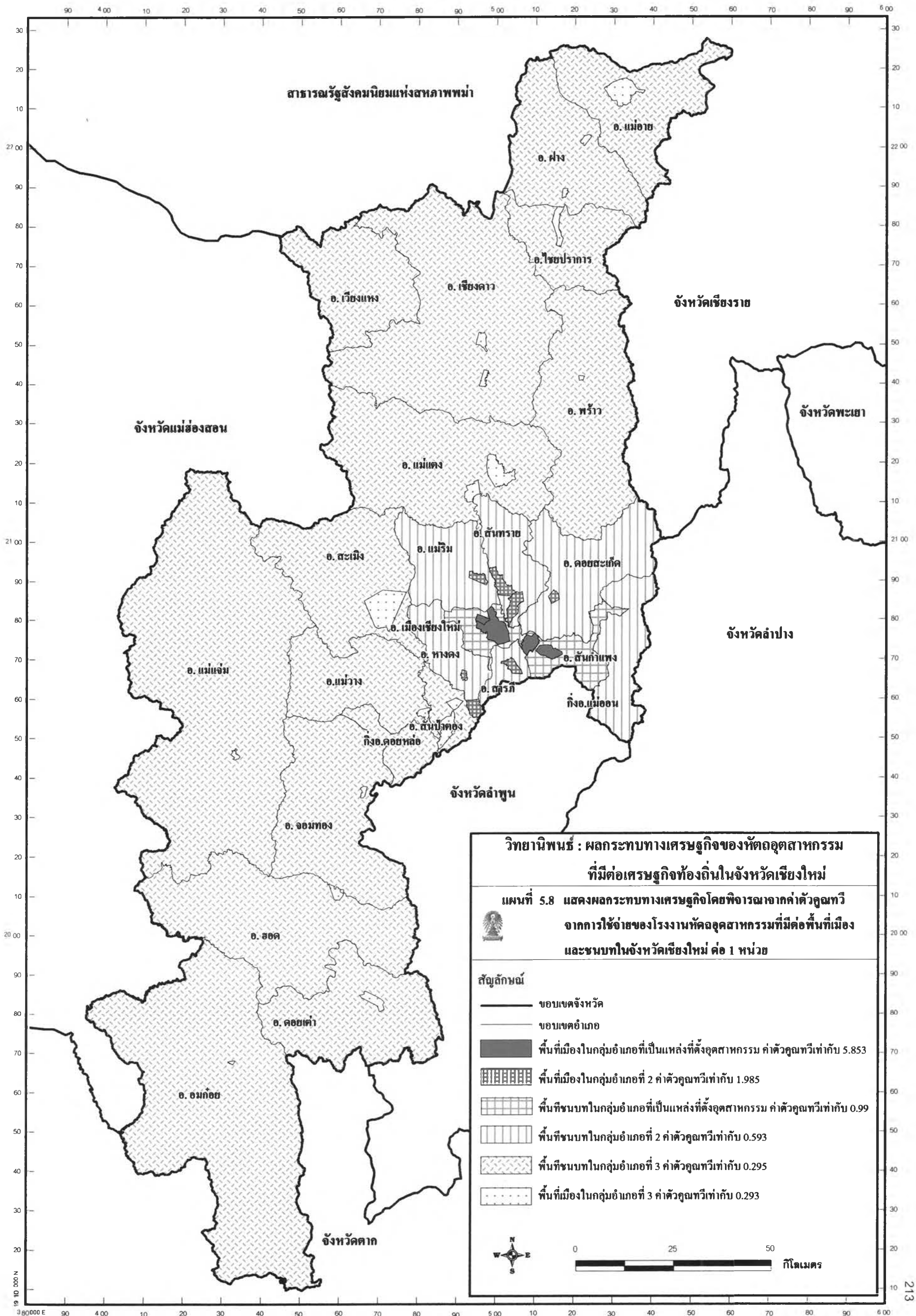
อ้อมเท่านั้น กล่าวคือ หัตถอุตสาหกรรมบางประเภทเช่น อุตสาหกรรมสิ่งทอ มีการใช้วัตถุดิบประเภทผ้าทอจากพื้นที่กลุ่มอำเภอที่ 3 ในการประกอบกิจการ ระดับของผลกระทบทางเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และระดับของผลกระทบทางเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นลดลงตามลำดับ ตามปัจจัยการผลิตคือ วัตถุดิบและแรงงานเป็นสำคัญ มิได้ขึ้นอยู่กับระยะทางระหว่างพื้นที่เมืองกับชนบท

สามารถสรุปเกี่ยวกับการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบท ที่มีผลทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบท โดยพิจารณาจากผลของค่าตัวคุณทวี ดังนี้

พื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เมื่อมีการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้น เท่ากับ 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เท่ากับ 58.53 บาท และเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมใช้จ่ายในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 และกลุ่มอำเภอที่ 3 จะทำให้ระดับของผลกระทบทางเศรษฐกิจลดลงตามระยะทางที่ห่างออกไปจากแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม กล่าวคือ โรงงานอุตสาหกรรมใช้จ่ายเท่ากับ 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 และกลุ่มอำเภอที่ 3 จำนวน 19.85 บาท และ 2.93 บาท ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เมื่อมีการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้น เท่ากับ 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เท่ากับ 9.90 บาท และเมื่อโรงงานอุตสาหกรรมใช้จ่ายในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และกลุ่มอำเภอที่ 3 จะทำให้ระดับของผลกระทบทางเศรษฐกิจลดลงเช่นเดียวกัน กล่าวคือ โรงงานอุตสาหกรรมใช้จ่ายเท่ากับ 100 บาท จะทำให้มีรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และกลุ่มอำเภอที่ 3 จำนวน 5.93 บาท และ 2.95 บาท ตามลำดับ

สังเกตได้ว่า รายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทจะมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน และระดับของผลกระทบทางเศรษฐกิจที่พิจารณาจากค่าตัวคุณทวีของพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม กับพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่เมืองกลุ่มอำเภอที่ 3 จะมีค่าตัวคุณทวีที่ต่างกันมาก กล่าวคือมีค่าเท่ากับ 58.53 , 19.85 และ 2.93 ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมเป็นที่ยอมรับของกิจกรรมทางเศรษฐกิจมากมาย อีกทั้งยังเป็นแหล่งที่มีการจ้างแรงงานภายในพื้นที่ และวัตถุดิบที่ใช้ประกอบกิจการในหัตถอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ก็จะหาได้จากในพื้นที่ดังกล่าวด้วย จึงทำให้เกิดรายได้ทั้งทางตรงและรายได้ทางอ้อมมากที่สุดในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งหัตถอุตสาหกรรม (แผนที่ 5.8)



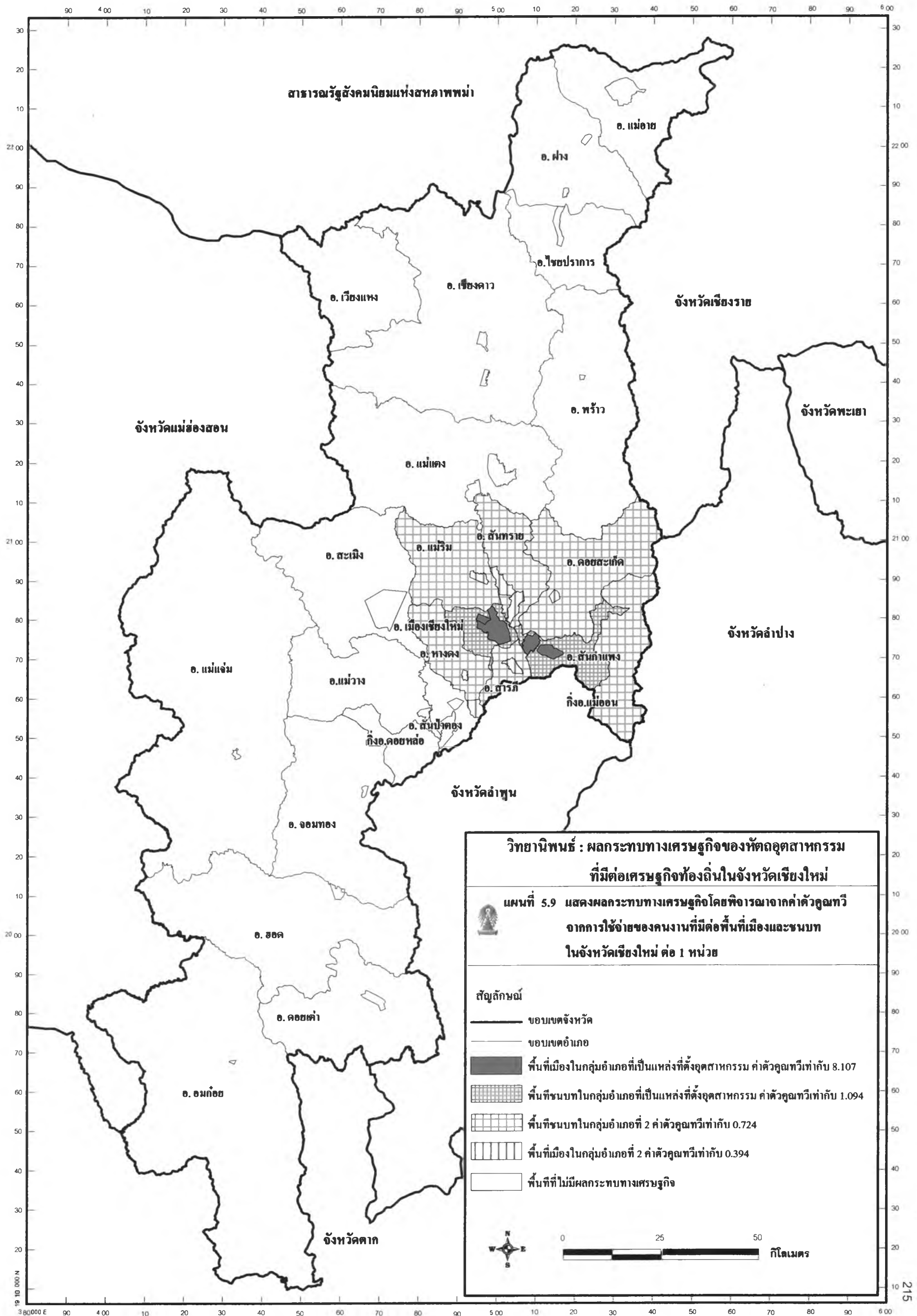
สำหรับการใช้จ่ายของคณงานที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองและพื้นที่ชนบทในจังหวัด เชียงใหม่ พบว่า การใช้จ่ายของคณงานที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้ง อุตสาหกรรมเท่ากับ 100 บาท จะทำให้รายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้ง อุตสาหกรรมเท่ากับ 81.07 บาท เมื่อมีการใช้จ่ายในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเท่ากับ 100 บาท จะทำให้รายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเท่ากับ 10.94 บาท และเมื่อมีการใช้จ่ายในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่เมืองกลุ่มอำเภอที่ 2 เท่ากับ 100 บาท จะทำให้รายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 เท่ากับ 7.24 บาท และรายได้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 มีเพียง 3.94 บาทเท่านั้น เนื่องจากคณงานส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่ในบริเวณพื้นที่ชนบทกลุ่มอำเภอที่ 2 มากกว่า ประกอบกับพื้นที่ดังกล่าวมีระยะทางที่ใกล้กับแหล่งงานมากกว่าพื้นที่เมืองกลุ่มอำเภอที่ 2 ด้วย จะเห็นได้ว่าผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการใช้จ่ายของคณงานส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เนื่องจากคณงานที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบทเมื่อมาทำงานในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมักจะซื้อสินค้าและบริการต่างๆ ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม แล้วนำกลับไปบริโภคยังที่อยู่อาศัยของคณงาน กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการใช้จ่ายของคณงานส่วนใหญ่จึงเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่คณงานเดินทางเข้ามาทำงาน (แผนที่ 5.9)

### ค. ตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของชาวเมืองและชาวชนบท

#### - ค่าตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของชาวเมือง

ค่าตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของชาวเมืองที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของจังหวัด เชียงใหม่ คือ รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคของชาวเมืองที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบท กับผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวชนบท

$$M_u = \frac{d_u}{(1 - d_u)}$$



**วิทยานิพนธ์ : ผลกระทบทางเศรษฐกิจของหัตถอุตสาหกรรม  
ที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่**

**แผนที่ 5.9 แสดงผลกระทบทางเศรษฐกิจโดยพิจารณาจากค่าตัวคูณทวี  
จากการใช้จ่ายของแรงงานที่มีต่อพื้นที่เมืองและชนบท  
ในจังหวัดเชียงใหม่ ต่อ 1 หน่วย**

**สัญลักษณ์**

- ขอบเขตจังหวัด
- ขอบเขตอำเภอ
- พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 8.107
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 1.094
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 0.724
- พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 0.394
- พื้นที่ที่ไม่มีผลกระทบทางเศรษฐกิจ

0 25 50 กิโลเมตร

สำหรับค่าตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของชาวเมืองที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของจังหวัดเชียงใหม่ คือ ผลของการหาร 1 ด้วยผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมือง

$$M_u = \frac{1}{(1 - d_u)}$$

ผลการคำนวณแสดงดังตาราง 5.30

- ค่าตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของชาวชนบท

ค่าตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของชาวชนบทที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของจังหวัดเชียงใหม่ คือ ผลของการหาร 1 ด้วยผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวชนบท

$$M_v = \frac{1}{(1 - d_v)}$$

ค่าตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของชาวชนบทที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของจังหวัดเชียงใหม่ คือ รายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคของชาวชนบทที่เกิดขึ้นในพื้นที่เมือง กับผลต่างระหว่าง 1 กับรายได้ที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมือง

$$M_v = \frac{d_v}{(1 - d_u)}$$

ผลการคำนวณแสดงดังตาราง 5.30

ตาราง 5.30 แสดงค่าตัวคูณทวีที่เกิดจากการใช้จ่ายของผู้อยู่อาศัยในเมืองและชนบท

	เมืองแหล่งที่ตั้ง อุตสาหกรรม	เมือง กลุ่ม 2	เมือง กลุ่ม 3	ชนบทแหล่งที่ตั้ง อุตสาหกรรม	ชนบท กลุ่ม 2	ชนบท กลุ่ม 3
$d_{u1}$	0.4987	0.0017		0.0197	0.0048	0.0033
$d_{u2}$	0.0957	0.4550		0.0015	0.0013	
$d_{u3}$	0.0547		0.5109		0.0031	0.0034
$d_{v1}$	0.2352	0.0010		0.3157	0.0004	0.0004
$d_{v2}$	0.0945	0.0715		0.0006	0.3771	
$d_{v3}$	0.0456		0.1058	0.0004	0.0003	0.3871
$M_{u1}$	1.9950	1.0017		0.0287	0.0048	0.0033
$M_{u2}$	1.1059	1.8349		0.0015	0.0021	
$M_{u3}$	1.0579		2.0446		0.0031	0.0055
$M_{v1}$	0.4692	0.0010		1.4613	1.0004	1.0004
$M_{v2}$	0.1045	0.1312		1.0006	1.6054	
$M_{v3}$	0.0482		0.2163	1.0004	1.0003	1.6316

จากตาราง 5.30 ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมืองในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมที่มีรายได้จากการใช้จ่ายของโรงงานอุตสาหกรรมทั้งทางตรงและทางอ้อมที่สามารถวัดได้จากค่าตัวคูณทวีพบว่า เมื่อชาวเมืองมีการใช้จ่ายในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเกิดขึ้นเท่ากับ 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เท่ากับ 199 บาท ในขณะเดียวกันถ้าการใช้จ่ายของชาวเมืองในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 เท่ากับ 100 บาท จะก่อให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 เท่ากับ 100 บาทเช่นกัน สำหรับพื้นที่เมืองกลุ่มอำเภอที่ 3 จะไม่มีการใช้จ่ายโดยตรงเกิดขึ้นในพื้นที่ แต่การใช้จ่ายของชาวเมืองในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเป็นลักษณะการใช้จ่ายโดยผ่านพ่อค้าที่มีอาชีพขายอาหารในเมืองที่ซื้อวัตถุดิบจากพื้นที่เมืองกลุ่มอำเภอที่ 3 และเมื่อชาวเมืองในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมีการใช้จ่ายในพื้นที่ชนบทที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเกิดขึ้นเท่ากับ 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เท่ากับ 2.87 บาท ในขณะเดียวกันถ้าการใช้จ่ายของชาวเมืองในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 เท่า

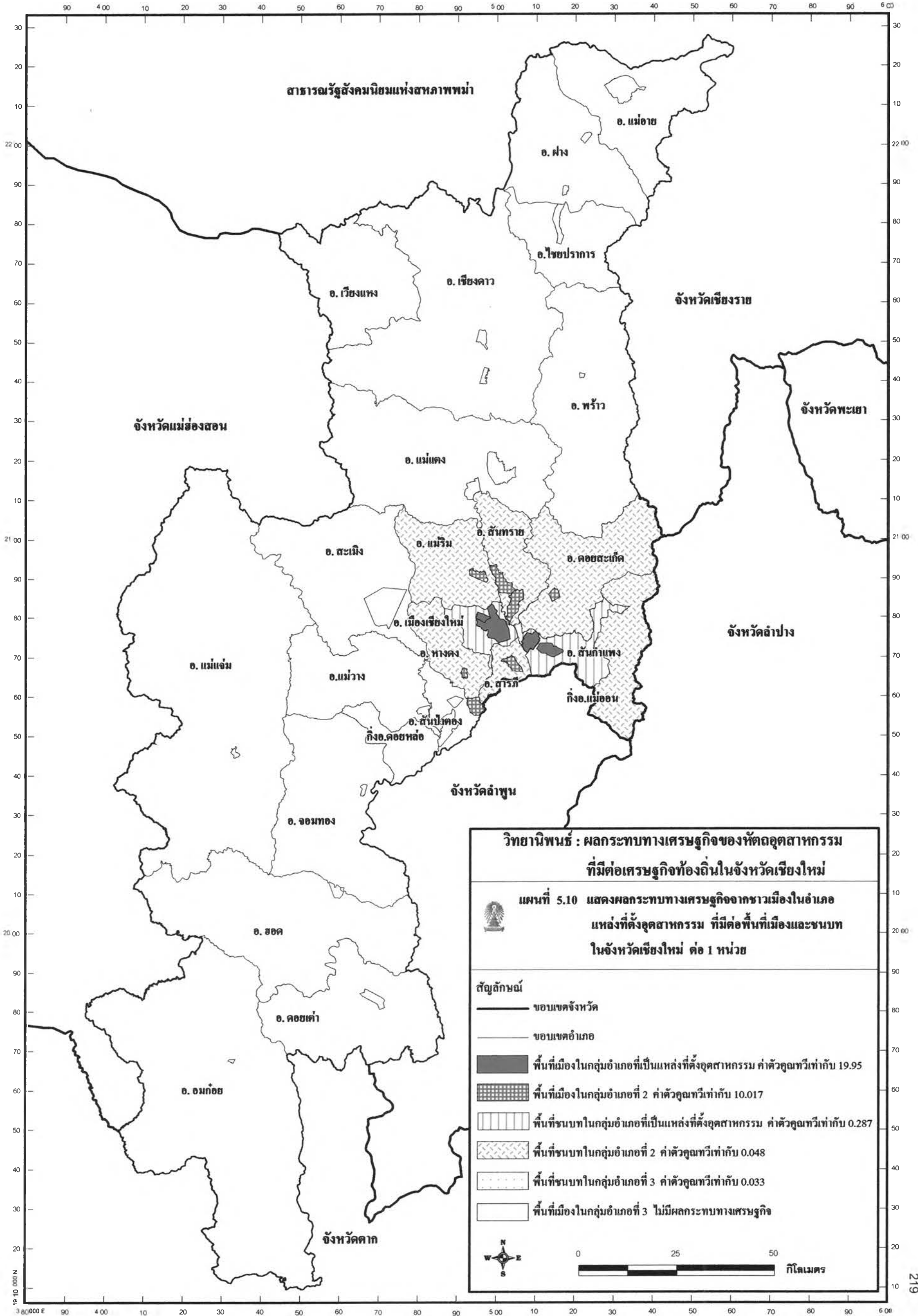


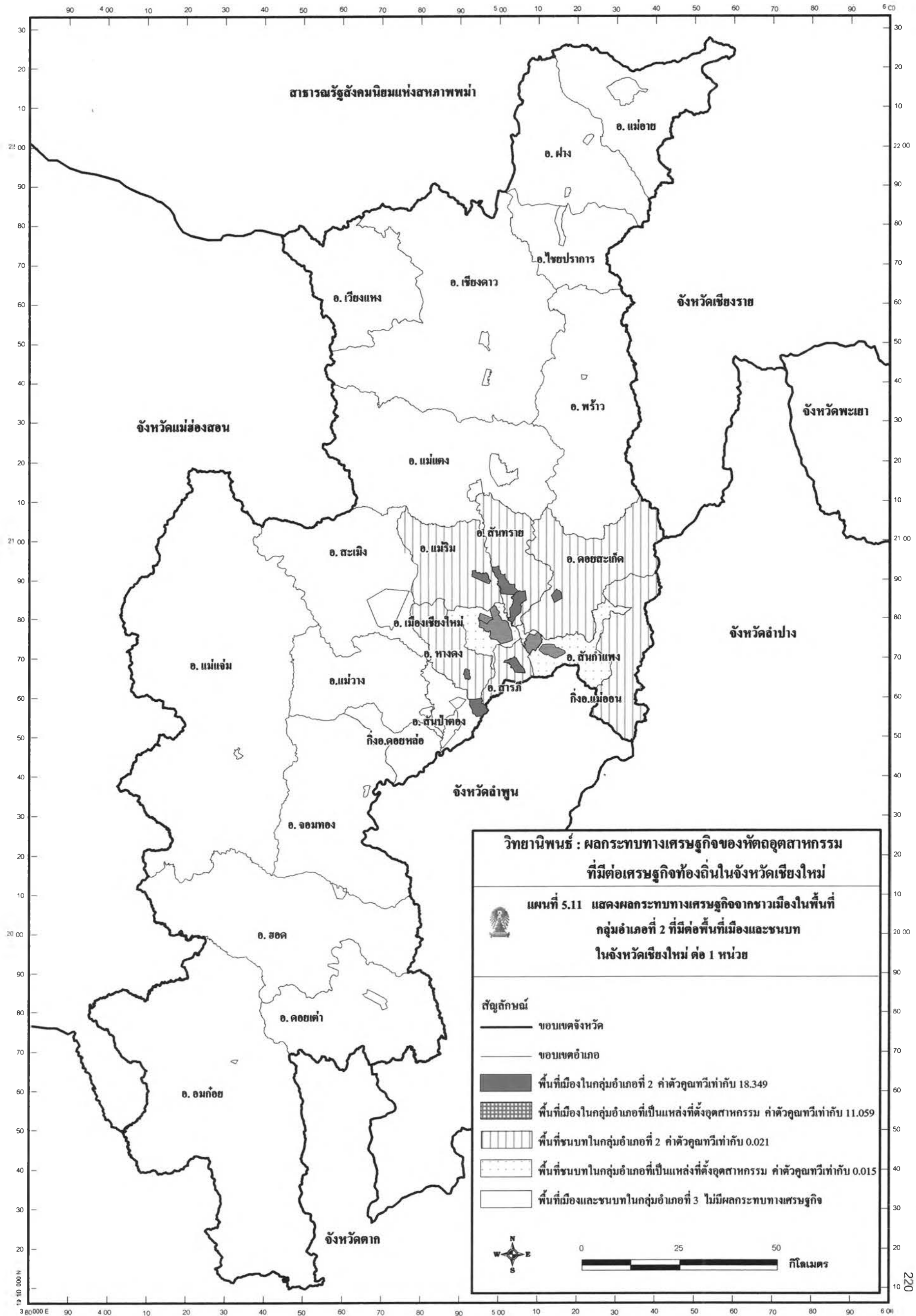
กับ 100 บาท จะก่อให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 เพียง 0.48 และ 0.33 บาทเท่านั้น (แผนที่ 5.10)

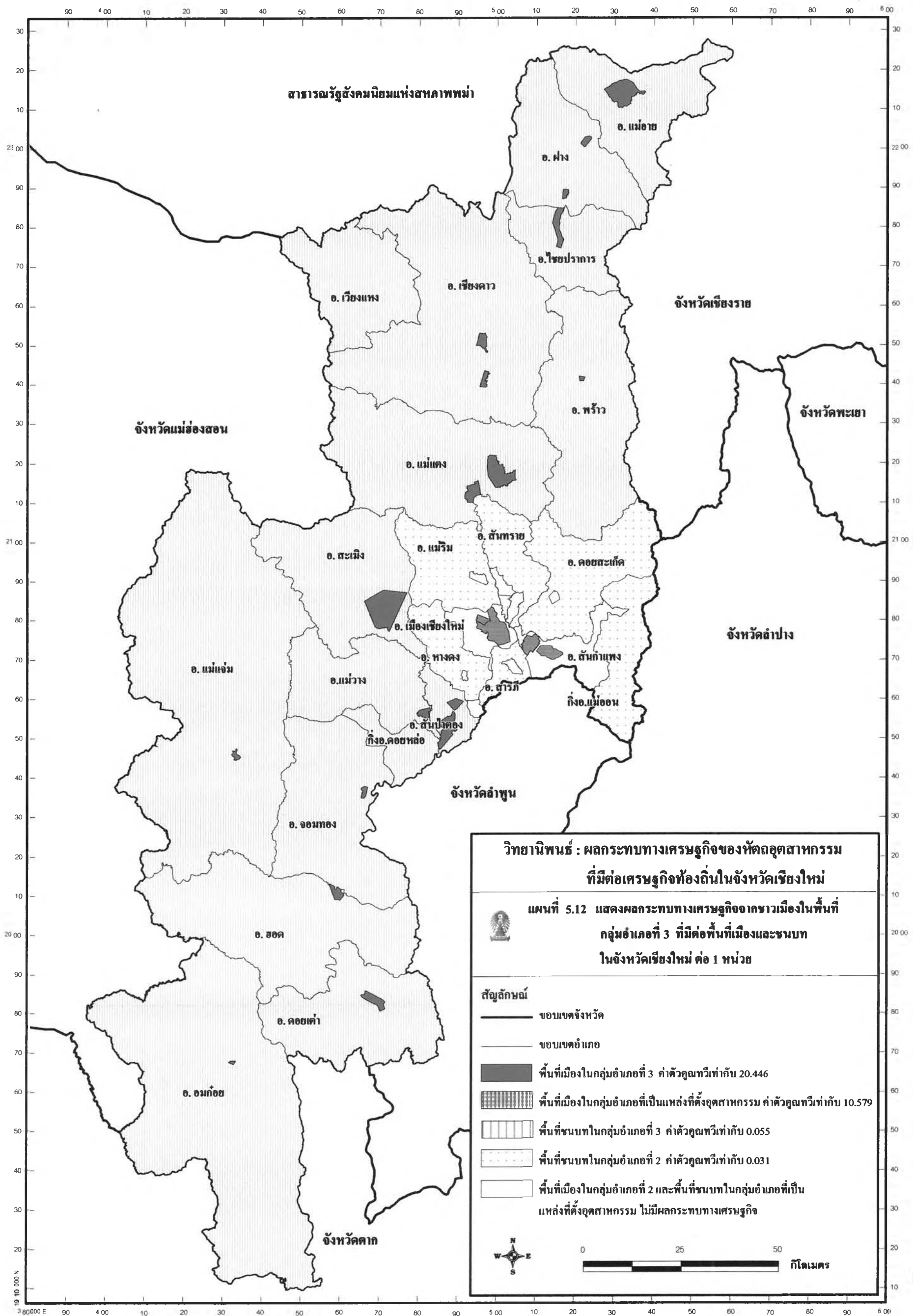
สำหรับผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 พบว่าการใช้จ่ายของชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ในพื้นที่ชุมชนเมืองที่ตนเองอาศัยอยู่จำนวน 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชุมชนเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 จำนวน 183 บาท ในขณะที่เดียวกันการใช้จ่ายของชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจำนวน 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจำนวน 110 บาท และเมื่อชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 มีการใช้จ่ายในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 เกิดขึ้นเท่ากับ 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 เท่ากับ 0.21 บาท ในขณะที่เดียวกันถ้าการใช้จ่ายของชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเท่ากับ 100 บาท จะก่อให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเท่ากับ 0.15 บาท (แผนที่ 5.11)

ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 พบว่าการใช้จ่ายของชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 มีการใช้จ่ายโดยตรงเกิดขึ้นเฉพาะในพื้นที่ชุมชนเมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและพื้นที่ชุมชนเมืองที่ตนเองอาศัยอยู่ กล่าวคือเมื่อชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 มีการใช้จ่ายเท่ากับ 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชุมชนเมืองที่ตนเองอาศัยอยู่ถึงจำนวน 204 บาท ในขณะที่เดียวกันการใช้จ่ายของชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 ในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจำนวน 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่เมืองที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจำนวน 105 บาท และเมื่อชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 มีการใช้จ่ายในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 เกิดขึ้นเท่ากับ 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 เท่ากับ 0.55 บาท ในขณะที่เดียวกันถ้าการใช้จ่ายของชาวเมืองของกลุ่มอำเภอที่ 3 เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 เท่ากับ 100 บาท จะก่อให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 เท่ากับ 0.31 บาท ตามลำดับ (แผนที่ 5.12)

ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวชนบทของกลุ่มอำเภอต่างๆในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจำนวน 100 บาท ในหมู่บ้านที่ตนเองอาศัยอยู่จะมีผลกระทบทำให้มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 146 บาท นอกจากจะมีการใช้จ่ายในหมู่บ้านที่ตนเองอาศัยอยู่แล้วยังมีการใช้จ่ายเกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 ตามลำดับ กล่าวคือ เมื่อมีการใช้





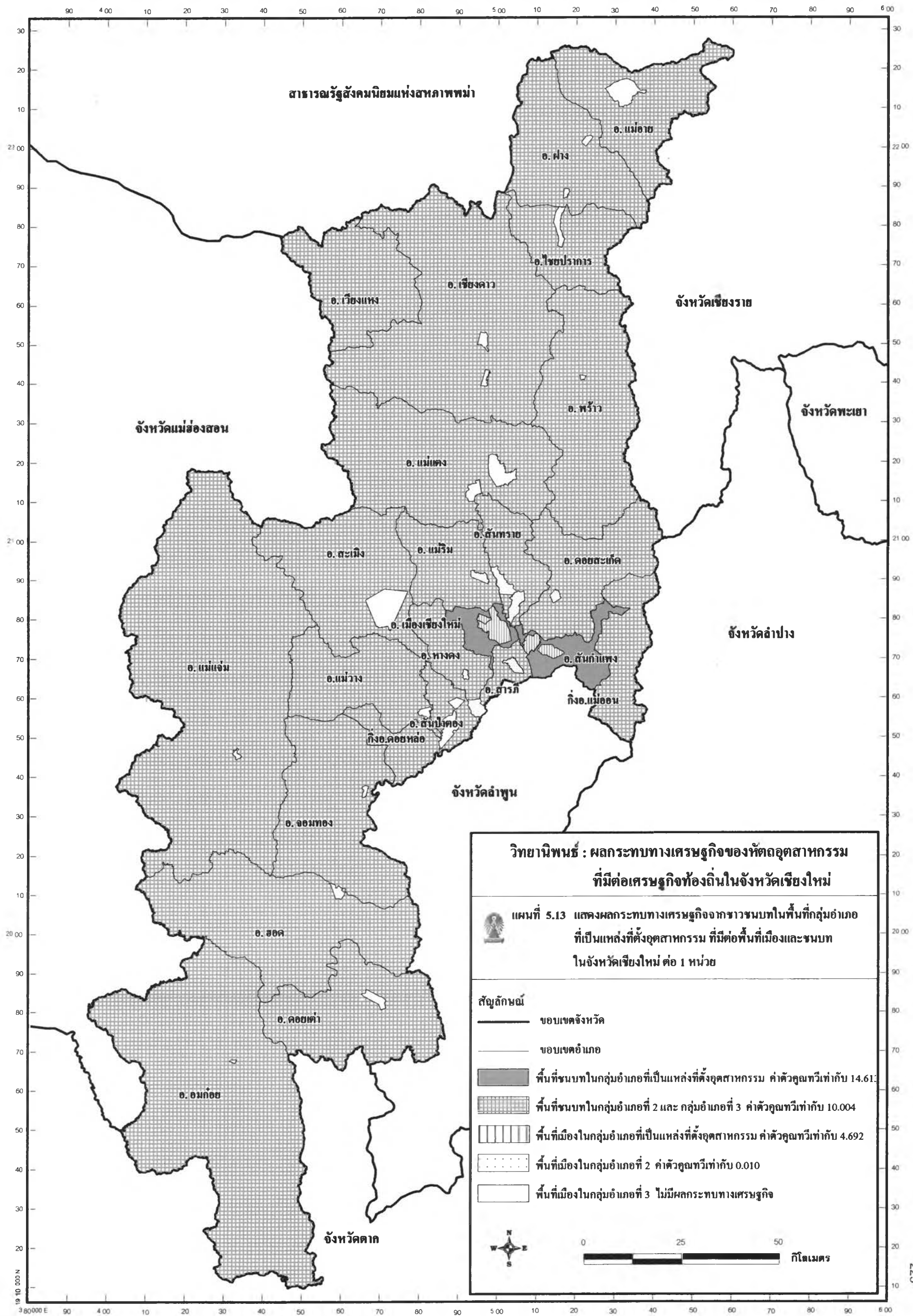


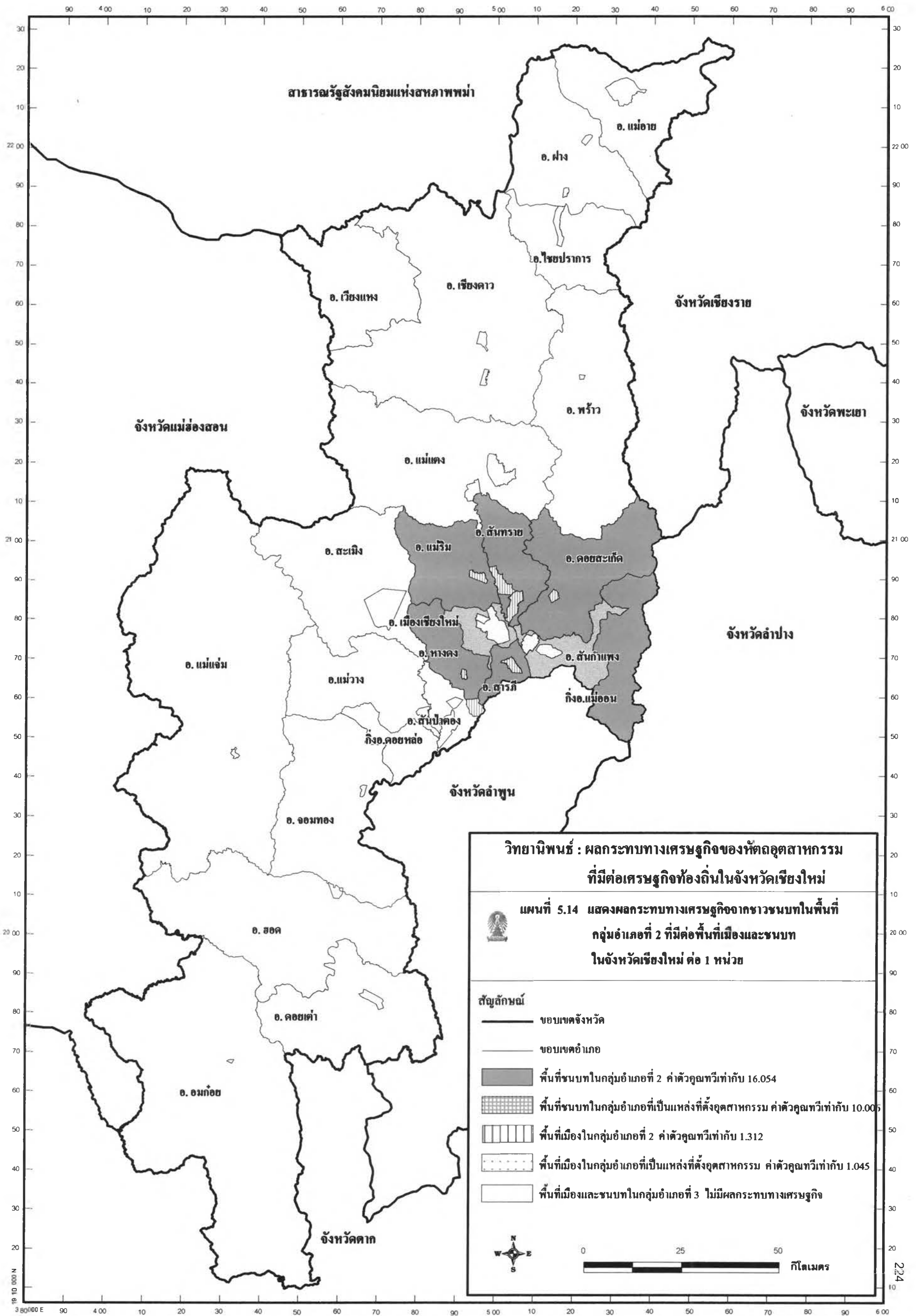
จ่ายของชาวชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 จำนวน 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 3 จำนวน 100 บาท เท่ากัน ในทำนองเดียวกันการใช้จ่ายของชาวชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ในพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 จำนวน 100 บาท จะทำให้เกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจต่อพื้นที่ดังกล่าวเท่ากับ 46.92 บาท และ 0.1 บาท ตามลำดับ (แผนที่ 5.13)

ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 พบว่า จะมีการใช้จ่ายในหมู่บ้านที่ตนเองอยู่อาศัยและพื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม และพื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่ 2 ซึ่งผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายในพื้นที่ดังกล่าวสามารถวัดออกมาเป็นค่าตัวคูณทวี โดยการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 จำนวน 100 บาท ในหมู่บ้านที่ตนเองอาศัยอยู่จะมีผลกระทบทำให้มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 160 บาท และจะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเท่ากับ 100 บาท ในทำนองเดียวกันการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชุมชนเมืองกลุ่มอำเภอที่ 2 และในเมืองของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เท่ากับ 100 บาทจะก่อให้เกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจต่อพื้นที่ดังกล่าวเท่ากับ 13.12 บาท และ 10.45 บาท ตามลำดับ (แผนที่ 5.14)

ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 พบว่า จะมีการใช้จ่ายโดยตรงกับพื้นที่ชนบททุกกลุ่มอำเภอ กล่าวคือการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 จำนวน 100 บาท ในหมู่บ้านที่ตนเองอาศัยอยู่จะมีผลกระทบทำให้มีรายได้เกิดขึ้นเท่ากับ 163 บาท และเมื่อมีการใช้จ่ายของชาวชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 ในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจำนวน 100 บาท จะทำให้เกิดรายได้เกิดขึ้นในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่ 2 และพื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมจำนวน 100 บาท เท่ากัน ในทำนองเดียวกันการใช้จ่ายของชาวชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชุมชนเมืองกลุ่มอำเภอที่ 3 และพื้นที่เมืองของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เท่ากับ 100 บาทจะก่อให้เกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจต่อพื้นที่ดังกล่าวเท่ากับ 21.63 บาท และ 4.82 บาท ตามลำดับ (แผนที่ 5.15)







**วิทยานิพนธ์ : ผลกระทบทางเศรษฐกิจของหัตถอุตสาหกรรม  
ที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่**

---

**แผนที่ 5.14 แสดงผลกระทบทางเศรษฐกิจจากชาวชนบทในพื้นที่  
กลุ่มอำเภอที่ 2 ที่มีต่อพื้นที่เมืองและชนบท  
ในจังหวัดเชียงใหม่ ต่อ 1 หน่วย**

---

**สัญลักษณ์**

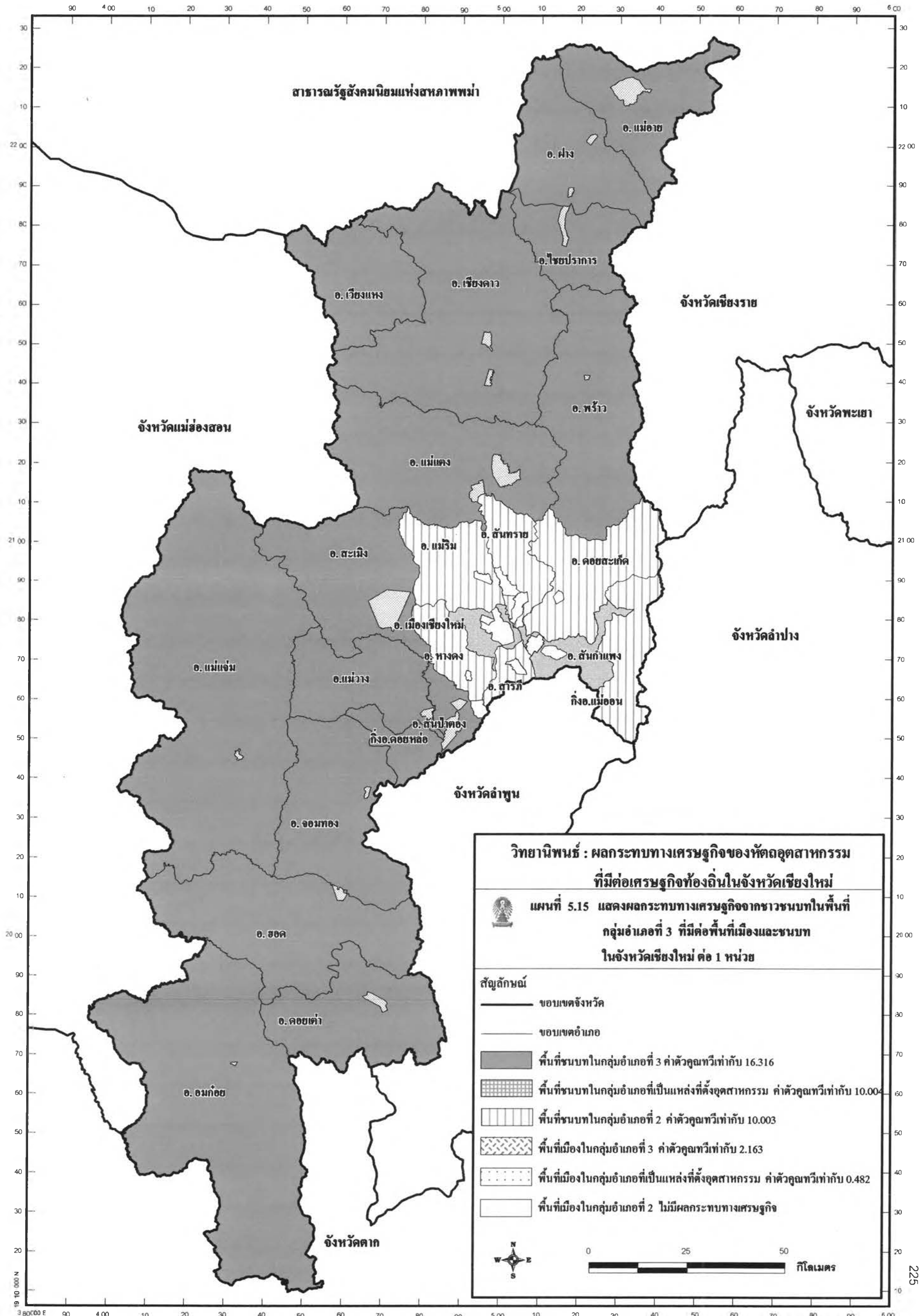
- ขอบเขตจังหวัด
- ขอบเขตอำเภอ
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 16.054
- พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 10.005
- พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 1.312
- พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 1.045
- พื้นที่เมืองและชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 ไม่มีผลกระทบทางเศรษฐกิจ

---

N  
E  
S  
W

0      25      50

กิโลเมตร



สาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งประเทศไทย

จังหวัดเชียงราย

จังหวัดแม่ฮ่องสอน

จังหวัดพะเยา

จังหวัดลำปาง

จังหวัดลำพูน

จังหวัดตาก

**วิทยานิพนธ์ : ผลกระทบทางเศรษฐกิจของหัตถอุตสาหกรรม  
ที่มีต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นในจังหวัดเชียงใหม่**  
แผนที่ 5.15 แสดงผลกระทบทางเศรษฐกิจจากชาวชนบทในพื้นที่  
กลุ่มอำเภอที่ 3 ที่มีต่อพื้นที่เมืองและชนบท  
ในจังหวัดเชียงใหม่ ต่อ 1 หน่วย

- สัญลักษณ์**
- ขอบเขตจังหวัด
  - ขอบเขตอำเภอ
  - พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 3 ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 16.316
  - ▨ พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 10.004
  - ▤ พื้นที่ชนบทในกลุ่มอำเภอที่ 2 ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 10.003
  - ▩ พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 3 ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 2.163
  - ▧ พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ค่าตัวคูณทวีเท่ากับ 0.482
  - พื้นที่เมืองในกลุ่มอำเภอที่ 2 ไม่มีผลกระทบทางเศรษฐกิจ

